

ગીતાવળી.

સંગ્રહ કતા.

હિમતરામ નારાયણજી અંતાણા.

છપાવી પ્રસિદ્ધ કરનાર

અમૃતલાલ વિ. જટાશંકર માંકડ

એ. જાડગ વારિષ્ટ ડેરિ ભુજ-કચ્છ.

પ્રથમ આલેખી

સને ૧૯૭૬

પ્રત ૫૦૦

છાપનાર

હાકેરલાલ પરમોદરાય હાકેર, મનનગંધુ પ્રીન્ટીંગ વર્ક્સ.

ખાડીયા, જેઠાભાઈની પોળ, અમદાવાદ.

કિંમત

રૂા. ૦-૮-૦.

ગુજરાત વિદ્યાપીઠ ગ્રંથાલય

[ગુજરાતી કૌપીરાખિદ વિભાગ]

અનુક્રમાંક ૮૫૨૪ વર્ગિક

પુસ્તકનું નામ ગીતાયજ્ઞ

વિષય ગીતા : ૪૨

ગુજરાત વિદ્યાપીઠ ગ્રંથાલય
અમદાવાદ
ગુજરાતી કૉપીરાઈટ-સંગ્રહ
૮૧૨૪

શ્રી હાટકેશ્વરો જયતુ.

પ્રસ્તાવના.

કચ્છની વડનગરા નાગર જ્ઞાતિમાં ગવાતાં ગીતોના આ સંગ્રહ છે. (કાઠીયાવાડ અને ગુજરાતનાં અન્ય શહેરોના આપણી જ્ઞાતિમાં ગવાતાં ગીતોના સંગ્રહ છપાઈ પ્રસિદ્ધ થયેલ છે, અને અત્રે ગવાતાં ગીતોના સંગ્રહ માટે આ પ્રયાસ છે) અહિં આપણી જ્ઞાતિમાં જનોઈ અને લક્ષ્મ તથા સીમંત પ્રસંગે લાલ ગવાતાં ગીતો ઉપર જે આપણે લક્ષ રાખી જોઈશું તો જણાશે કે તે ગણ્યાં ગાંઠ્યાં જ હોય છે, અને તેમાં પણ ગીતોનું કોઈ એક કડવું આગળ કે કોઈ એક પાછળ એમ ગવાય છે અને તેથી એકંદરે ગીતોને નામે ટોળા જેવું જોવામાં આવે છે. થયેલ સંગ્રહપરથી જોવામાં આવશે કે ગીતોની સંખ્યા અહિં આપણામાં કંઈ ઓછી છે તેમ નથી એટલે એ સઘળાં ગીતો એકી વખતે શીખવાં સુગમ પડે એટલા માટે આ પ્રયાસ છે.

આ સંગ્રહ કરવામાં ગીતો કિતારતી વખતે ગીતોની જાણકાર બહેનોને ગાવાની તસ્દી આપવી પડી છે અને જેમ જેમ ગવાતાં જાય તેમ તેમ કિતારતે અવાયતો કિતારી શકે તેમ હતું અને તેમ કરવામાં સૌ. બહેન સુરજકુંવર દલપતરામ, સુરજકુંવર નારાયણજી, નવલીયાઈ અમૃતલાલ તથા બહેન જડીયાઈ પ્રાણશંકર બોરા નાગર આજીણ. એ મુજબ હતાં, એમણે લીધેલ શ્રમનો અત્રે આભાર સ્વીકાર કરવો ઘટે છે.

ગીતોમાં ભાષા શુદ્ધિ કરવાપર લક્ષ આપ્યું નથી તેનું કારણ એ છે કે ગાનાર બહેનોના અભિપ્રાય પ્રમાણે ભાષા શુદ્ધિ થતાં ગવાતાં તેનો ઢાળ તથા મેળ બગડી જાય છે. જેમકે ગાતી વખતે લલકારવામાં “છેય” એમ ગવાય છે ત્યારે ‘છેય’ એ દેખીતી રીતે અશુદ્ધ છે છતાં તે ‘છેય’ એજ દાખલ કરવો પડ્યો છે તોપણ કેટલેક સ્થળે જ્યાં અર્થનો પણ ફેર થઈ જાય તેવું અપ ભ્રંશપણું જોવામાં આવ્યું ત્યાં તે દૂર કરવામાં આવ્યું છે.

તે છતાં પણ આ સંગ્રહ ઘણી રીતે અપૂર્ણ હોવા સંભવ છે તેથી તેમાં રહી ગયેલી ખામીઓ માટે જે સૂચનાઓ થશે તો બીજી આવૃત્તી વખતે તે સુધારવામાં આવશે.

કહેવાની જરૂર નથી કે માંગણિક પ્રસંગે જોડેલી ગીતોની ન્યુનતા તેટલું તે ઉત્સવમાં લૂલાપણું દેખાય એ સ્વાભાવિક છે અને તેથી પ્રત્યેક જાણકાર

ભાઈ અથવા બહેનો પ્રત્યે અમારી વિનતી છે કે તેમણે પોતાને સૂઝતાં ગીતો કે આમાં રહી ગયલી ખામીઓ અમને જણાવ્યાથી અમારા પર તેમજ સમસ્ત જ્ઞાતિપર આભાર કર્યો જણાશે.

આ ગીતો ફેર લખવામાં રા. વસંતરાય દયાશંકર, મણીશંકર ભગવાનજી, શિવશંકર અમૃતલાલ, ગુલામશંકર કલ્યાણરાય તથા શાંતીલાલ નાનાભાઈએ શ્રમ લીધેલ છે તેની પણ નોંધ લેવી ઘટે છે.

આ સંગ્રહની પહેલી આવૃત્તી છપાવવાનું ખર્ચ રા. રા. અમૃતલાલ જટાશંકરે આપવા મહેરબાની કરી છે, અને તેમની સૂચનાથી આ પુસ્તક જ્ઞાતિનાં પ્રત્યેક ઘર દીઠ એક નકલ પ્રથમ વખત વિના મુલ્યે આપવા માટે શ્રી વડનગરા નાગર મંડળ કચ્છને આપવામાં આવી છે.

મિતી માગસર સુદ ૨ સોમવાર સંવત ૧૯૭૬ ભુવ કચ્છ.

હિમતરામ નારાયણજી.

અંગ્રહ કર્તા.

ગીતાવળી.

ગણેશ.

લાછ જનાર્જન પૂછે, તમે કરોને ગણપતદેવને,
થરમે દેવને પૂછેછે વાતડી, ક્યા મહેતાના ઉંચારી અવાસરી;
ક્યા મહેતાની વૃદ્ધ સુણી આવ્યા તે, ક્યા વરને બેઠવા કાજરી,
સામા તે ટોડા બે ધોખ્યા, જગ લોહણુ જોડ કમાડ.
ધેર હસ્તિ ઝૂલે છે બાર, ધેર ટાઢાં બેડાંની હાર,
ધેર વેદ તણો છે ઉચ્ચાર, ધેર નિત્ય તણો છે આચાર;
ધેર વડોરે વલોણાંનો સાદ, ધેર નીચા નમણી છે નાર,
ક્યા મહેતાએ આવતા દીઠા, ને ક્યા ભાઈએ લળીને વધાવીયા.
કઈ વડુએ ઓરડીયા ધોખ્યા, ને કઈ વડુએ ઓરડીયા અજવાળીયા,
કઈ વડુએ માંડલાં કીધારે, કઈ વડુએ પુર્યાં છે ચોકરી;
કૈયા ભાઈએ પાટ પાથયાં, ને કૈયા ભાઈએ પાટ બેસાડયા,
કૈ આઈએ સીંદુર ગોળ્યાં, ને કૈ આઈએ સિંદુર ડોળ્યો.
કૈ આઈએ ગણપતી કાઢ્યા, ને કૈ આઈએ ગણપતી પુજ્યા,
કૈ વડુએ લાડુડા લીધા, ને કૈ આઈએ લાડુડા દીધા;
માંડવે ગોળ તોળાય, પરસાળે ચોર મજાડ,
રાતે ગંઠણુ ઝુંમડલું, ઝટ ઝુંમડલું છે કૈ વડુ તુજ ઘેર.
ઘેર ધરબારીયાં કઈ આઈ આવે, માંડવ ઘઉં ધોવાય,
પરસાદે પરસોદી થાય, નીલે તે ગંઠણુ ઝુંમડલું;
ઝટ ઝુંમડલું છે કૈ વડુ તુજ ઘેર, સાસરવાસીયાં કૈ આઈ આવે,
માંડવે ધીય તોળાય, પરસાળે પકવાનો થાય.
પીળું તે ગંઠણુ ઝુંમડલું, ઝટ ઝુંમડલું છે કૈ વડુ તુજ ઘેર,
પીયર પનોતાં કૈ આઈ આવે, માંડવ લાડુડા થાય;
પરસાળે મીઠાઈઓ રંધાય, બીનું તે ગંઠણુ ઝુંમડલું,
ઝટ ઝુંમડલું છે કૈ વડુ તુજ ઘેર, લાડકવાયાં કૈ આઈ આવે.

સીંદુરિયો.

વર નવરાવતી વખતે ગાવાનું ગીત.

વર ઉદર ધરીયો દસ માસ, બાળ જોધને પ્હોતી છે આશ,
રિ વરની માતા મનોરથ ચીંતવે, કઈ સુતી સુવાવડ માંય;

ધવર માંછળ માંહે લોટંતા, ધવર સોયાણીને મન શોભંતા,
 ધવર છહી માંહે લોટંતા, ધવર ફેંચરને મન શોભંતા.
 ધવર પારણીયામાં પોઢંતાં, ધવર એનને મન શોભંતા,
 ધવર હીડતાને ઓલતાં, ધવર પાડોશીને મન શોભંતા;
 ધવર એસંતાને રીખંતા, ધવર પીતાજીને મન શોભંતા,
 ધવર હસંતા ને રમંતા, ધવર સજ્જનને મન શોભંતા.
 ધવર પાંચે તો વરસે નીશાળીયો, ધવર ભણેરે પંડ્યાની સાથ,
 ધવરને પાટીને ખડીયો છે હાથ, ધ આળો નિત્ય નિત્ય કરે છે કસોલ;
 રાજની વાડીમાં કેવજેરી, સાસુ પછે છે વર વરસે છે કેવડો,
 મારે ઓરડે અજવાળણાં, ત્યાં કે' રત્નજડીત દીવા બળે રે.
 ત્યાં કે'કેયોભાઈ વરાસર કરે, ત્યાં કને કહી વડુ ગોર પૂજી વંળ્યાં રે,
 ત્યાં કને કેયો મહેતો ઓળગડી કરે, મારી ઓળગડી વધારજેરે;
 અમને ક્યો વર દુષ્ટે દેખાડજેરી, મારા ક્યા વરને બાળે છે સુખડી,
 ક્યા સાસુ મુખ જોઈ ભાંગે છે ભુખડી, ક્યા વરને બાળે છે ખીચડી.
 સાસુ આપે છે, મુખ જોઈ દીકરી.

સખર ગોર.

કિગતારી વનિચર તેજ ધરે સોહ્યાં ધરેણાં,	
કંઈ મુખ આર આવતનું છે તેજરી	સોહ્યાં.
કંઈ બાઈ નયણ સજ્જણનાં	સોહ્યાં.
કંઈ ચાંદલો નમેરી ન લાલ	સોહ્યાં.
કંઈ બાઈ નયણ સ ડીલડી	સોહ્યાં.
કંઈ ચાંદલો નિરમળી રાત.	સોહ્યાં.
અમર ગાજીને ગરમડે	સોહ્યાં.
કંઈ વીજ ઝમુકતે બ્ય	સોહ્યાં.
કુકલા વરણી છે વીજળા	સોહ્યાં.
કંઈ સીંદુર વરણી છે રેખરી	સોહ્યાં.
ગાજીને ગરખડી મેહ વરસીયો	સોહ્યાં.
કંઈ વરસ્યો છે સકળલે દેશ	સોહ્યાં.
દહીંએ ને દુધે મેહ વરસીયો	સોહ્યાં.
કંઈ માખણે બાંધી છે પાળરે	સોહ્યાં.
ભરીયાં છે ચારે તળાવડાં	સોહ્યાં.
કંઈ ભરીયો છે નદીઓનો નાવ	સોહ્યાં.

ત્યાંતે (જમાઇનું નામ) લાડકડો ઝીલી વળ્યો	સોહ્યાં.
કાંઈ સસરાને લાગે રૂહાડ (રૂંડું)	સોહ્યાં.
પહેલો તે કળસ અમીરસે ભર્યો	સોહ્યાં.
કાંઈ ખીજો ગંગાજળ નીર	સોહ્યાં.
અમ્મિ તે કળશ ધ્રુઆખ્યાને ભર્યો	સોહ્યાં.
કાંઈ ચોથલો મારે મતોર	સોહ્યાં.
કાંઈ ચારે તે કળશ અમીરસે ભર્યા	સોહ્યાં.
લાડકડા (વરનું નામ) શિર ઢળ્યા.	સોહ્યાં.
મેં તુંને દીડડો કૈયા વર	સોહ્યાં.
ગોડારના મહ્યાર	સોહ્યાં.
શ્રીશળ લઈને પાયે પડ્યો	સોહ્યાં.
ઝમ ઝમતી તું કૈ બાઈને માગ	સોહ્યાં.
મેં તુંને દીડડો કૈયાવર	સોહ્યાં.
કાંઈ ઘણા ગોરના મહ્યાર	સોહ્યાં.
ફાશળ લઈને પાયે પડ્યો	સોહ્યાં.
લાડકડી તું કૈ બાઈને માગરે	સોહ્યાં.
મેં તુંને દીડડો કૈયાવર	સોહ્યાં.
કાંઈ ખીલંડીના મહ્યાર	સોહ્યાં.
કાંઈ ખીજેડું લઈને પાયે પડ્યો	સોહ્યાં.
રઠીયાળી તું કઈ બાઈને માગ	સોહ્યાં.
મેં તુંને દીડડો કૈયા વર	સોહ્યાં.
કાંઈ કુટડીના મહ્યાર	સોહ્યાં.
અમર શળ લઈને પાયે પડ્યો	સોહ્યાં.
ઝળ હળતી તું કઈ બાઈને માગ	સોહ્યાં.
ચારે તે ગોર પ્રસન્ન થઈ	સોહ્યાં.
લાડકડી લાગે છે પાય	સોહ્યાં.
પાય લાગીને વર માગીયો	સોહ્યાં.
એને હોજનેરે કૈયા વર ભરથાર	સોહ્યાં.
હરીયાળી ગોરે હૈયે ધર્યા	સોહ્યાં.
કાંઈ ખાજલીયે શ્રીશળા કાજ	સોહ્યાં.
ભલા રખીયે વર ત્રેવડ્યો	સોહ્યાં.
ત્રમાણી તણે પરસાળરી	સોહ્યાં.

ચરણાં ગોરે વર ચિંતવ્યો	સોહાં.
પૂજ લીધે પખાળ્યા છે પાય	સોહાં.
ઉમાવતીયે મારગ દેખાડીયો	સોહાં.
કંઈ નવરંગીએ પૂર્યા છે રંગ	સોહાં.
સખર ગોરે વર સાંધીયો	સોહાં.
કાંઈ જયવંતી જમાળ ગોરરી	સોહાં.
ઝાંપલીયે ઝાંપો ઉઘાડીયો	સોહાં.
કાંઈ પાણીયારે તળે પરશાળ	સોહાં.
દુઃખદ ગોરે દુઃખ છેદીયારી	સોહાં.
સુખ આપજો સાર સાગોરરી	સોહાં.
આણારખી ગોરે વર આણીયો	સોહાં.
કંઈ કલ્યાણીએ કીધલા કાળ	સોહાં.
સોળે ગોરે વર માગીયો	સોહાં.
ત્યાં લાડકડી લાગે છે પાયરી	સોહાં.
પાય લાગીને વર માગીયો	સોહાં.
કાંઈ એને હોજો ભવોભવ ભરથારરી	સોહાં.
વર તુને ઉતારા ઓરડા	સોહાં.
ત્યાં દીવડા ધર્યા છે ચાર	સોહાં.
પહેલો તે દીવડો મંડપે ધર્યો	સોહાં.
કંઈ બીજલો પરસાળરી	સોહાં.
અગ્નિતે દીવડો ઓરડે ધર્યોરી	સોહાં.
કાંય ચોથલો માય મનાહેર	સોહાં.
ચારે તે દીવડા થર રહ્યારી	સોહાં.
કાંઈ વરના ઉતારડા માંહીરી	સોહાં.
વર તુને તાણીએ આવીઆરી	સોહાં.
કાંઈ બ્રહ્મચી બ્રહ્મના પુત્રરી.	સોહાં.
બ્રહ્મચી બ્રહ્મ પાયલાં	સોહાં.
કાંઈ સુવર્ણી ધર્યારે પાનેડા	સોહાં.
નાણીએ બ્રહ્માજી આવીયારી	સોહાં.
કાંઈ સરસાં સાવીત્રી છે સાથરી	સોહાં.
નમણીએ ચંદ્રમા આવીઆ	સોહાં.
કાંઈ સરસાં રોહીણી છે સાથરી	સોહાં.

મારે અગર ચંદનના ઓરડા,
મારે સુખડ રચીયાં કમાડ
મારે સાગ સીસમનો ઢાળીયો,
મારે મીસરની તળાઈ,
મારે ગાલે તે ગાલ મસુરીયાં,
મારે ભેરવના છે ઓછાડ
મારે હાંડલડે હીરા જડયા,
મારે અટુડે ચૌદ રતનરે,
મારા ચુલાને ચાર ચોગાં,
મારા ઓલાને ત્રસે થીઓ ત્રણ,
મારે રાંધનારીને હાથે રાખડી
મારા જમનારાને હાથે વેદ,
મારે પાણીવાળીને પગે વીંધુવા
મારે ગોળાને ધુધરમાળ,
મારી સાંઢને કોટે સાંકળી
મારે જળદની કોટે છે જૂલ,
મારે મોભાયે મોતીજરે,
મારે બારસાખે લક્ષ્મીનો વાસ
મારે ધુધરીઆળો ઝાયસો,
મારે સાંકળીઆળી છેવાડ
આજરે ખેંગારસાવની અસવારી
મારા ઝાંપલા આગળ જામ
કૈયારે મહેતાના ઓરડા
કૈયા નાગરના ડિંચા વાસ
આ કૈયારે મહેતાના ઓરડા
કૈયા નાગરના ડિંચા આવાસ
ખેંગારજીને તેડાં મોકલે
તમે કૈયા મહેતાઓ દેશ પધારે
તમારે જે જે જોઈ તે મગાવશે
તમારે અવસર આવ્યો છે આજ
અમારે જોઈએ સોનાં સાંકળી

[illegible]

રૂપૈયાની છાટ છોડાવળે	માલખણી રાજલ્યો,
સોનાં સાંકળાં પહેરે અમારા દીકરા	ધણું રાજલ્યો.
રૂપૈયા ખર્ચવાને કાળ	માલખણી રાજલ્યો,
માધુભા તે તેડાં મોકલે,	ધણું રાજલ્યો;
તમે કયા મહેતાઓ દેશ પધારે	માલખણી રાજલ્યો,
તમારે જે રે જોઈએ તે મંગાવળે	ધણું રાજલ્યો.
તમારે અવસર આવ્યો છે આજ	માલખણી રાજલ્યો,
અમારે જોઈએ સારાં કસુંબા	ધણું રાજલ્યો;
છાયલની છાટ છોડાવે	માલખણી રાજલ્યો,
કસુંબાં પહેરે મારી વહુવારૂં	ધણું રાજલ્યો.
છાયલ દીકરીઓને કાળ	માલખણી રાજલ્યો,
વહુવારૂં પહેરે મારાં ઘર વસે	ધણું રાજલ્યો;
દીકરીઓ પહેરી વર ધર જાય	માલખણી રાજલ્યો.

વહાણુ.

આવ્યો આવ્યો તે કારતક માસ, સધળી સામગ્રી સજ્જ કરે	વણુજારે.
તેડો તેડોરે સુતારો ખેયાર, નવલડાં વહાણુ ધડાવીએ	વણુ.
તેડો તેડોરે લુવારો ખેયાર, નવલડાં વહાણુ ધડાવીએ	વણુ.
તેડો તેડોરે કર્માગરો ખેયાર, નવલડાં વહાણુ ચીત્રાવીએ	વણુ.
તેડો તેડોરે દરજી ખેયાર, વહાણુની સદ સીવડાવીએ	વણુ.
તેડો તેડોરે વ્યાપારી ખેયાર, વહાણુમાં માલ ભરાવીએ	વણુ.
તેડો તેડોરે નાંખવા ખેયાર, નવલડા વહાણુ હંકારીએ	વણુ.
તેડો તેડોરે સોનાસણુ ખેયાર, નવલડાં વહાણુ વધાવીએ	વણુ.
પહેલી સોવાસણુ કે વહુ જેને ઝાલને જુમરું માથે,	
ધુધરીઆરી ઘાટડી, નવલડાં વહાણુ વધાવીએ	વણુ.
ખીજી સોવાસણુ કે વહુ જેને કિતરી ને સાંકળાં,	
માથે ધુધરીઆરી ઘાટડી નવલડાં વહાણુ વધાવીએ	વણુ,
અગ્નિ સોવાસણુ કે વહુ જેને ચીરને ચુંદડી,	
માથે ધુધરીઆરી ઘાટડી નવલડાં વહાણુ વધાવીએ.	વણુ,
ચોથી સોવાસણુ કે વહુ જેને વેઠ ને વીટીઓ,	
માથે ધુધરીઆળી ઘાટડી નવલડાં વહાણુ વધાવીએ.	વણુ.
તેડો તેડોરે જોસીડા ખેયાર, વહાણુનાં મહુર્ત પુછાવીએ	વણુ.
વહાણુ અડ્યોરે કે બાઈનો વીર, અડ્યોરે કે વહુનો નાવભોરે	વણુ.

ને છીપ્યારે લંકાગઢ હેઠ, લંકાગઢને રાયે રાણે પૂછીયું વણ.
 કહો મેંતા કેટલેકડેકાજ, સેરે અવસરે તમે આવીઆ વણ.
 સોનાં જોશે પોંચીઓને કાજ, લાડકડા મારે કૈયા ભાધનો સાહેરો વણ.
 વહાણે ચડ્યો કે બાધનો વીર, કે વહુનો નાવલો વણ.
 ને છીપ્યાં રે હડમત ગઢ હેઠ, હડમત ગઢને રાયેરાણે પૂછીયું વણ.
 કહો મહેતારે કેટલેકડે કાજ, સેરે અવસરે તમે આવીયા વણ.
 હીરા જોશે પોંચીઓને કાજ, લાડકડા માર કૈયાભાધનો સાહેરો વણ.
 વહાણે ચડ્યોરે કે બાધનો વીર, ચડ્યોરે કે વહુનો નાવલો વણ.
 ને છીપ્યાં ચીત્રાડ ગઢને હેઠ, ચીત્રાડ ગઢને રાયેરાણે પૂછીયું વણ.
 કહો મહેતારે કેટલેક કાજ, સેરે અવસરે તમે આવીયા વણ.
 ચુની જોશે પોંચીને કાજ, લાડકડા મારે કે ભાધનો સાહેરો વણ.
 વહાણે ચડ્યોરે કે બાધનો વીર, કે વહુનો નાવલો વણ.
 ને છીપ્યારે મલખાર ગઢ હેઠ, મલખાર ગઢને રાણેરાયે પૂછીયું વણ.
 કહો મહેતારે કેટલેક કાજ, સેરે અવસરે તમે આવીયા વણ.
 મોતી જોશે પોંચીઓને કાજ, લાડકડા મારે કૈયા ભાધનો સાહેરો વણ.

સમરથની ઘોડી.

પ્રથમ પુજીએ ગણપતી પાયે, વિનવીયે દ્વારાંમતિ રાયે;
 હવે સરસ્વતિ પુરેને આશ, જેમ ગામ્હે તે નીલવિલાસ.
 આરંભોને અમૃત વાણી, જેં એ પરણશે રૂકમણી રાણી;
 ભીમક તનયા છે રે કુંવારી, ધર્તાવર વાંચ્છે છે મુરારી.
 રાજ ભીમક કરે રે વિચાર, વર વામનજી ગીરધારે;
 નાનડીયો ન જાણેરે બાળ, તેણે તેડાવ્યો રાય શીશુપાળ.
 શીશુપાળ જન ભલી પેરે લાવ્યો, તે તો નારીના મનમાં ન આવ્યો;
 પૃથ્વીપર સૌ કોઈને ભાવે, રાણી રૂકમણીએ જોઈ છે જન.
 એનાં અંગ તણી ગર્ભ સાન, વીવા સંધ વેણ ગર્ભ છૂટી;
 ચુડી, કંકણ, નાખ્યાં છે છોડી, હૈયાંનો ત્યાં હાર કિતારે.
 મનમાં વર કહાન સંભારે, મેંતો શાં શારે પ્રાયશ્ચિત કીધાં;
 કેનાં પરધન ચોરી રે લીધાં, કેનાં રત્ન કિલાણીને લીધાં.
 પય પીતાં તે બાળ વછોડ્યાં, પર સ્ત્રીને ચડાવી છે આળ;
 ગૃહ પાસથી ગજને છોડાવ્યો, પીળીયાં પટકુળ પહેરાવ્યાં.
 તે તો ભરીરે સભા માંહે આવ્યાં, મેં તો પુજ્યા છે ગવરીના ગાળા;
 તો કંઈ તજીને ન પારી ગોવાળ, મેં કંઈ પુજ્યા ગવરીના પાયે.

તો કંઈ તજીને ગયા જદુરાય, મેં તો પુજ્યા છે ગવરીના સ્તંભ;
 તો કંઈ તજીને ગયા ગોવીંદ, મેં તો પુજ્યાં છે ગવરીનાં શીશ.
 તો કંઈ તજીને ગયા જગદીશ, તેવે સામે આવ્યા છે તાત;
 રાજ ભીમકે સાંભળી વાત, મારી ગૈરે કુંવરીને કોઈ વારો.
 ગુણવંતી વિદ્યા ઘરે આવે, તેને લેખ લખાવી આપું;
 લેખ લખે અને એમ કહાવે, જો કહેજો કૃપાનાથ આવે.
 ત્યારે વિપ્રે વિચારી છે વાત, પંથ દુર કે પેરે થાશે;
 પંડ્યે કીધાં છે અહાર અપાર, જો સુતો તે પંથ મોજર.
 શ્રી કૃષ્ણે ત્યાં કીધી છે સાર, જો જગવ્યા દ્વારામતીરાય;
 હરીએ હસી આલીંગન દીધાં, બાંધ જાલી ખેડા રે કીધા.
 પંડ્યા કહો કેમ આવ્યારી આજ, પંડ્યા કહો અમ સરખાં કાજ;
 ભીમક કન્યા છે રે કુંવારી, તે તો વર વાંચ્છે રે મુરારી.
 પંડ્યા નારીનાં ચરિત્ર ન જાણો, નારીની છે કંઈ નિસાન જાત;
 જાની કેને વધારે રી વાત, જેમ રોહીણીને મુખે ચંદ્ર.
 જેમ નારીને મન ગોવીંદ, નારી નથી દીલડાંતીરે કુડી;
 હર કહેતાં હંસ જાય ઉડી, શશીવદની સુંદરી છે બાળ.
 એની અધરે કટાસ ઉગારી, આપ વચને રહ્યો છે મોહ;
 તેને પર પ્રીતી કેમ હોય, પંડ્યા નારીનાં રૂપ વખાણે.
 શશીવદની તે સુંદરી નારી, એને નલવી ચાંદલો લાવ;
 નાક જાણે તેલની ધાર, આંખ જાણીએ આંખલા પહાડ.
 ઇતો ટીલી કરે ટપકાળી, ઇતો આંખ આંજો અણીઆરી;
 એની ભમર વંક્સ વંકી, કડ જાણે કેસરીલંકી.
 એને નામના ગોદહાર, એને ચંપકવરણી શૃંગાર;
 એને પાયે પટાળી રી ચંપે, જોઈ ચાંદો સુરજ બહુ કંપે.
 ખેતલીએ ત્યાં બાંધ્યા રીમાલ, મોરલીએ ત્યાં લીધલો વાદ;
 ભલા તેજડા તુખાર્યા, ભલા ગંગાધર અસવાર.
 હમ હેમ મણીધર આવ્યા, વધામણી વિપ્ર લૈ આવ્યા;
 વિપ્રે વિનવ્યાં છે રૂકમણી રાણી, ઉડ્યો આવ્યા સારંગધરપાણિ.
 તે તો વાત મેં સાચી રી જાણી, તમારી જીભ ઘડાવું સોનાની;
 રૂકમણી મરકલડે અંગ મરોડે, બ્રાહ્મણને ત્યાં ખેડ કર જોડે.
 બાળી અંબીકાજી પુજવા જાય, ત્યાં તો અગરના ધુપ રી થાય;
 ત્યાં કંઈ મોતીના ચોક પુરાય, પુજી હરજીને લાગી છે પાય.

વર દેજો દ્વારામતી રાય, પુણ હરણને માગે છે માન;
 વર દેજો ગોકુળ માયલો કાન, પુણ હરણને પાછાં રી વળીયાં.
 ત્યાં શ્રી કૃષ્ણે કદોધર ધરીયાં, રૂકમૈયા કેડે રી ધાય;
 આમ બેઠે કોણ હરી જાયે, ઝરડી મરડી રથે રે બાંધ્યો.
 તેને રથ સરીખો સાંધ્યો, શ્રીકૃષ્ણે રૂકમૈયાને ત્યાં ચોળ્યો;
 તેને રથ સરીખો રી જોડ્યો, સ્વામી સાજો તમારો રે થાય.
 સ્વામી મહીયર માફેરે જાશે, એતો મુળ માધવપુર આવ્યા;
 ત્યાં તો આકુડા વાંસ બંધાવ્યા ત્યાંતો નીકુડા કળશ ચીતરાવ્યા.
 ત્યાં તો ચોરીએ ચોમઠ વાળ્યાં, નાગ પાસે ત્યાં બંધ બંધાવ્યા;
 ત્યાં તો લક્ષ્મીનારાયણ આરોઝ્યાં કંસાર હવે જગ રી જીત્યો સંસાર.

રૂકમણી હરણ.

સારદા ગણપત વરણવું, પરણમું ગરથનાં ચરણરે;
 મુગટ દામોદર મશ્વર, ગાઠએ શ્રી રૂકમણી હરણરે.
 ભીમરાયા કુળ બેટડી, તે જડે ત્રીભુવન સાથિરે;
 શ્રી કૃષ્ણને રે દેવા ન દે, રૂપાયે એવી મન કાધીરે.
 અવિચળ વચન અમાફ, બેન શીશુપાળને દીધીરે;
 બાઈ શીશુપાળને દીધીરે, અવર વરે હું તો નહિ વડે,
 આવેને દેવ મુરારે.
 તેડાવો અતિનોર બ્રાહ્મણ, પુછું વાત ધરમાં બેસારીરે;
 હાથ પીળીને બહેડાં રચ્યાં, જન લેને વહેલા પધારેરે,
 વર લેને વહેલા પધારેરે.
 નીપના ટોડાને તોરણ, માંડવે રચીઅલ મંત્રરે;
 માંડવે પરેચ બંધાવીયા, નૈત્ર તણા છે ઉલેચરે.
 માંડવે મોર કળા ભરે, કેળ વૃક્ષ કેલના સ્તંભરે;
 દેરા સાધ બે પુતળી, માંડવે નાચે છે રંભારે.
 રૂપમૈયો બહેનને વીનવે, બેન તમે કરો ને શૃંગારરે;
 બાઈ તમે કરો શણગારરે.
 પહેરેરે પાટવ પંડીને, ટીલડી તમે રે લલાટ;
 સાદ સીંદુરીઆં કાંચળી, કંઠે એકાવળ હારરે.
 મોડીએ મોડીએ ડગ ભરે, મનમાં હરીહર ચીંતવે;
 ચિત્તના ચિતમાં ચીંતવે, જામણા શુકે છે અંગરે.
 ઉભીને જુવે છે વાટડી, બેઠાં કોઈ હશે જનરે;

જેમાં રે જાદવકુળ અવતર્યા, તેમાં છે કાળ જાહરે.
 પડે રે આહરેડી ધૂળમ, ધરણી માંહે નવ માયરે;
 શીશુપાળ બેઠો રે તોળીયે, રૂકમણી હરી ગયા શ્રીકૃષ્ણ.
 કુંડુંબ રક્તું રે તમારડું, રાખજો અમારડો વીરરે;
 રૂકમૈયા જીવતો રાખજો, રાખજો લગ્નશું રોળવા કાજરે;
 ધૃત શું રોળવા કાજરે.
 મુળ માધવપુર આવીયા, સજ્જનને દીધલાં માનરે;
 કુંડુંબને દીધલાં માનરે.
 માધવપુરના વનમાં ચોરી, ત્યાં બાંધી છે ચારરે.
 ચોરીએ ચોગઠ વાળજો, નાગ પાસે નાગણી કાનરે;
 પડો પીતાંબર અવતર્યા, ઘેડે ગોવરધનરાયરે.
 માટલીએ મધુસુદન, કળશે જનાર્દન દેવરે;
 ચરકલીએ ચતુર્ભૂજ અવતર્યા, ગેડી દડે ગણપતી દેવરે.
 ઊજળી શાળ મંગાવજો, લગ્નશું હોમવા કાજરે;
 ધૃત શું હોમવા કાજરે, પહેલી આહુતી એમ બણે.
 ઘણું સૌભાગ્યવંતી હોજો, બીજી આહુતી એમ બણે.
 ઘણું સુખવંતીલાં હોજો, અગ્નિ આહુતી એમ બણે.
 ઘણું ધનવંતીલાં હોજો, ચોથી આહુતી એમ બણે.
 ઘણું પૂત્રવંતી હોજો, લક્ષ્મીનારાયણ કંસાર આરોગીયા;
 હવેરી જીત્યો સંસારરે, જગરે જીત્યો સંસારરે.

શ્રીકૃષ્ણ દ્વારામતીનો વિવાહ.

દારકાંમાંથી ચાલ્યા જાદવરાય, રૂકમણીને પરણવા રી;
 પોતા પોતા કુંતનપુર માંહે. રૂકમણીજીને પરણવા માટે.
 પધાર્યા છે પુરૂષ પુરાણ રૂકમણીં પધાર્યા છે જાદવરાય રૂકમણીં
 અંબીકાજી પુજવાને જાય રૂકમણીં રથમાં બેસારે જાદવરાય રૂકમણીં
 હરણ કરે છે બળવીર, રૂકમણીં રૂપમૈયો રાયે શીશુપાળ રૂકમણીં
 અમ બેઠે કોણ હરી જાય રૂકમણીં આવ્યા છે કાંઈ માધવપુર રૂકમણીં
 જે કૃષ્ણ દાસના સ્વામી નંદકિશોર. રૂકમણી.
 માધવપુરના ત્યાં વનમાં ચોરીને બાંધી છે ચારરે.
 ચોરીએ ચોગઠ વાળજો, નાગ પાસે નાગણી કાનરે.
 પડો પીતાંબર અવતર્યા, ગોગો ગોવરધન દેવરે.
 માટલીએ મધુસુદન, કળશે જનાર્દન દેવરે

ચરકલીએ ચતુર્ભુજ અવતર્યા, ગેડી દડે ગણપત દેવરે.
 ખાળેડે બેઠા આનંદમાં, તે રાય છે બળભદ્રજીનો વીરરે;
 વેદ જનોઈ પહેરાવીયા, ઘોતી પીતાંબર ધર્યાં સુત્રધારરે.
 જોણીયા અખુધ આવીયા, સાસુજી ખાણુ ખાંડ ખવરાવશેરે;
 જોણીયાની રીત રૂઢને કીધી, ચુકવ્યા છે દ્રૈયરના કરરે.
 જોણાંની રીત સૌને કીધી, સજ્જ થયો વર ઘોડે ચડી આવતો;
 જે કૃષ્ણદાસજી ઉલ્લાસમાં, ભાવથી હરી હૈયે રાખુંરી.
 તતપર થે જન જાદવની સણુગારી,
 સુંદરવર જદુરાય, વીઠલોવર ઘોડલે.
 માથે પુષ્પનો ખુંપ પહેરીયો, નેત્ર માંહેરે જીજ્ઞા કાજળ જણાયરે વિઠલો.
 ગળા માંહે ઝાલને ઝુમણાં, સાહે શ્રીફળ લીધું હાથમાંરે વીઠલો.
 પીઠી માંહેરે વહાલો પ્રેમ જણાય, નેત્ર માંહેરે જીજ્ઞા કાજળ જણાયરે વીઠલો.
 અંગે દુશાલા ઓઢીયા, શોભા માંહેરે શોભે માધવરાય વીઠલો.
 કુમારીકા લુણુ ઉતારે છે, વર કેડેરે સૌ સેવાસણુ ગાય વીઠલો.
 જે કૃષ્ણદાસ ઉલ્લાસમાં, ઉછરંગેરે સાસુ પોંખવા જાય વીઠલો.
 કૃષ્ણજીને સાસુજી પોંખવા જાયરે, જની ત્યાં ભરી ભરીને ઉતરાયરે.
 સીરોટાની થાળી ઉતારી સાસુ દેછેરે, વરજીની માતા હાથોહાથ લેછેરે;
 રીસાઈને જાય છે વરજીનાં માતરે, તેને સાસરીયાં કરે છે રાનીઆતરે.
 ધુંસળ મુસળ ચાકરવાઈયો, ઉતારીને સાસુ પોંખે છે જમાઈનેરે;
 પીંડલાં ત્યાં વાળ્યાં છે, એનીપર ચારરે, ઉતારીને નાંખે છે ચોદિશ ચારરે.
 પાંખરીઆળોટી અંતરપટ વાળ્યાંરે, ચોંટીયો ભરાવી વહાલો આગળ થાયરે;
 સાસુજી નાક તાણીને ઘરમાં લૈ જાયરે, શિવ બ્રહ્મા વારે છે તે ટાણેરે.
 સંપુટ ચાંપી વહાલોજી ઘરમાં જાયરે, શિવ, બ્રહ્મા વેદ ભણે છે તેણીવારે;
 ભીમક દેછે કન્યાદાનરે, વર કન્યા બેઠાં છે એક પાટરે.
 કુંવા પુજા કીધી, લજા હોમ થાયરે, વડુજીનો બ્રાત અંગોડો અંપાવેરે;
 હથીવાળો મેળવે છે તે ટાણેરે, વરકન્યા દીસે છે નવે તેવડારે.
 સજ્જ થઈને સાસુજી ત્યાં આવ્યારે, સૂવણુંનો થાળ કંસાર ભરી લાવ્યારે;
 અન્યોઅન્ય કોળીયા કોમ ભરાવેરે, પરસાપરસ તેલ સંચારા થાયરે.
 એકાએક રમે તે મનમાં ગમેરે, માંહોમાંહે રમત સુતની રમાયરે;
 ત્યાં કને નીપજ્યાં છે ખુવાનરે, ભોજન કરીને ચાલે છે જનરે.
 ભીમક દે છે તેને માનરે, જે કૃષ્ણદાસ પરણીને ઘેર જાયરે;
 પરણીને પધાર્યા છે શ્રી હરી, નગર દારકાં.

માંહે નગરના લોક જોવા મળ્યા, પધાર્યા છે ત્રીભુવનરાય;
જળનો કળસીયો ઉતારીને લાગે છે સાસુજને પાય,
લાગે છે દેવકીજને પાય.

તેમ છડીયે રમે આંગણે વીલાસે છે વરને વહુ;
કોથળીમાં હાથ ગલામણી, સસરે અમુલખ દીધું.
વહુજને અમુલખ દીધું મંદીરનો મોભ વધાવીને;
લાગે છે સાસુજને પાયે, જે કૃષ્ણદાસ ઉલાસમાં. પરણીને

૩કમણી વીવાહ.

કડવું ૧ લું.

કુંતનપુર વીવાહ રચ્યો, સુણી ભુપતિ ભીમકરાય;
કન્યા દેવી શ્રીકૃષ્ણને, આનંદ ઉર ન માય.
૩કમૈયે તે જાણીયું, ઉર વાઘ્યો અતિશય કાળ;
કન્યા ન આપું કૃષ્ણને, એ છે ગાયેનો ગોવાળ.
૩કમૈયાનું મન મેલું, ને તેડાવ્યો શીશુપાળ;
૩કમણીએ તે ખખર જાણી, ને અંતર ઉડી જાળ.
દુર ધણું દારામતીને, રહ્યો લગ્ન વચ્ચે દીન એક;
અંતર્યામી આવજો, ને રાખજો મારી ટેક.
એમ કરગરી કુંવરીને, કાગળ લખવાની આશ;
મુક્તાનંદ કહે માનુંની, થૈ જગતથી ઉદાર.

કડવું ૨ જી-ઢાળ.

મારી સાર લેજો અવિનાશીરે, જાણી જન્મેજન્મની દાસીરે;
વાંચી કાગળ વહેલા રી આવો રી, મારા તનનોરે તાપ જુગનવોરી.
દીન એક લગ્ન વચ્ચે જાણીરે, વહેલા આવજો સારંગપાણિરે;
મેં તો તમ અરથે તન ધરીયુંરે, મેં તો તમ ચિત્તે તન ધરીયુંરે.
જો તમે નાથ નહિ આવો વેલારી, તજી પ્રાણુ લગ્નથી પહેલારે;
કહે મુક્તાનંદ મુરારીરે, વહાલા રાખજો ટેક અમારીરે.

કડવું ૩ જી.

લે કાગળ વિપ્ર સીધાવ્યારે, હરીની કણ્ણથી દારીકાં આવ્યારે;
દીકું દારકાંમાં સુખ ધામરે, જેના રાજ છે સુંદર સ્થામરે.
વહાલા વિપ્રને આવતા જાણીરે, ઉઠ્યા સન્મુખ સારંગપાણિરે;
પૂછી ક્ષેમને કાગળ લીધોરે, પત્ર વાંચી દદ હૈયે કીધોરી.
પુજ્યા વિપ્રને દધ ધણું માનરે, જાવા તૈયાર થયા ભગવાનરે.

સાથે વિપ્રને રથમાં બેસાડીરે, આવ્યા કુંતનપુર શ્રીભોરારી;
એવા ભક્તવત્સલ ગીરધારીરે, જાણે મુક્તાનંદ બલીહારીરે.

કડવું ૪ થું-સાખી.

માનુની મનમાં ચીંતવે, કેમ ન આવ્યા સુંદરશ્યામ;
વાર ઘણીથૈ વિપ્રને, નસાર્યા મારાં કામ.
જે નહિ આવે જદુપતિ, તો તજીશ મારા પ્રાણ;
તેવામાં દિજ આવીયા, જેમ આવે રામનું બાણ.
વિપ્રવદન જેઈ વનિતા, આનંદ વાઘ્યો અપાર;
પ્રાણજીવન પધારીયા, જગજીવન જુગ આધાર.
કુંતનપુર હરી આવીયા, શુણુ ભુપતિ ભીમકરાય;
સામા જઈ સન્માન કર્યા; ને આનંદ ઉર ન માય.
ત્રીકમ તોરણ આવીયા ને, વસ્ત્રો છે જે જે કાર;
મુક્તાનંદ કહે માનુનીના, પુન્યતણો નહિ પાર.

કડવું ૫ મું-ઢાળ.

દેવીપુજનો મસલૈ નારીરે, ચાલી નીરખવા શ્રી ગીરધારીરે.
સાથે લીધો પુજનો સામાન, ચાલી નીરખવા શ્રી ભગવાનરે;
હરીને ભક્ત અનાદીના જાણીરે, ભાવે પુજ્યા ભવને ભવાનીરે.
વળતાં રૂપ પ્રકાશી બાળીરે, પ્રેમ પાસે તે શ્રી વનમાળીરે;
સંગે અસુર હતા રખવાળારે, જેઈ રૂપ પડ્યા તતકાળ.
વેગે આવીરે અંતરજનમીરે, મળ્યા મુક્તાનંદનો સ્વામીરે;

કડવું ૬ હું-ઢાળ.

કર સાહીન રથમાં લીધારે, મનવાંચીત કારજ રીધારે.
કન્યાહરણુ કરી પાગ વળીઆરે, સૈન્ય સહીત બળભદ્ર મળીયારે;
વાંસે રૂકમેયો ચડ્યો શીશુપાળરે, કન્યા કેમ હરી ગોવાળરે.
બાંધી દારકાંમાંથી લાવું રે, નહિ તો પાછો પૂરમાં ન આવું રે.
જેને યુદ્ધ યદુપતિ સંગે કરીયાં રે, જહાસે સર્વ તણા મદ હરીયા રે;
રૂકમેયાની વાઢી છે દાઢી રે, કાપી કેશને મુખ્યો છે કાઢી રે.
રૂકમણીજનો સોડ નીવારી રે, મુક્તાનંદ કહે આવ્યા મુરારી રે.

કડવું ૭ મું-સાખી.

માધવપુરનો માંડવો, ને જાદવ કુળની જન.
પરણે રાણી રૂકમણી મન વાંચીત ભગવાન;

જનક જનનૈયા થયા, વળી માંડલીયા સોહોય;
 વિધિ સહીત વીવાહ કર્યા, કસર ન રાખી કોય.
 માણેકસ્તંભ મંડપ રચ્યો, માથે ચોરી બાંધી સાત;
 મોહનજી આવ્યા માયરે, કોટીભુવનનો કીરતાર.
 માથે તે મુગટ જડાવનો, કાને કુંડળ કરાકાર;
 બાંહે બાજુબંધ બેરખા, કોટે કૈસ્તુભમણીનો હાર.
 શોભે ઘણા શણગારમાં, પીતાંબર અતિ ઉદાર;
 હેમ કડાં બેક હાથમાં, પાંચે નેપુરના ઝણકાર.
 વહાલાતું વદન સોહામણું, જાણ્યે ઉગ્યો પુનમનો ચંદ્ર;
 મુક્તાનંદ કહે મોહનને, જોઈ થયો આનંદ.

કડવું ૮ મું-હાળ.

વળતી લાડીને શણગારીરે, પીડી ચેળીને પાટલે બેસારીરે;
 લીલી સાડી ધરી તન સોહી છે, જાણે રીજે તે શ્રી ગીરધારીરે.
 સોળે શણગાર અંગોઅંગ ધરીયારે, ચાલી ભેટવા દેવમુરારીરે;
 મળી માતુની મંગળ ગાયરે, એની શોભા વરણવી ન જાયરે.
 એવી રીતે મંડપ મધ્યે આવ્યારે, તેડી પીયુજની પાસ પધરાવ્યારે
 કર સાહેરે સચરાચર સ્વામીરે, નારી માંહેરે મહાસુખ પામીરે.
 શોભે માંહેનાંમાં મહાસુખ કારીરે, જાણે મુક્તાનંદ બલીહારીરે;

કડવું ૯ મું-હાળ.

વરકન્યાની જોડ બીરાજેરે, જોતાં કોડે તે કાન છપ્પીત્રાનેરે;
 બ્રહ્મ ઓચરે દેવવચનરે, જેજેકાર થયો ત્રીમુવનરે.
 વાજે દેવનાં વાજંત્ર અપારરે, પરણે અખીલ ભુવનનો આધારરે;
 શોભે અખંડ અલૌકિક જોડરે, માથે બત્રીસ ભમરીનો મોડરે.
 લાડી લાડો જામે કંસારરે, જેની દીગંત ન પામે પારરે;
 મુક્તાનંદ કહે મહાસુખકારીરે, એવાં ચરિત્ર કર્યા ગીરધારીરે.

કડવું ૧૦ મું-સાખી.

કંસાર જમતાં કામની બોલે, વિવિધ વચન અપાર;
 શ્યામ સુંદર તેને સાંભળે, ને હસતા તે દીનદયાળ.
 ધન્દ્રાદિક સુર પુત્ર વૃષ્ટિ કરે, વારંવાર;
 દેવ નગારાંગડગડે, વાજંત્રોનો નહિ પાર.
 વિવિધ જન જયજય કરે, ગાયે ગાંધર્વ મધુરાં ગાન;
 આનંદ પામે અપસરા, સુર આવ્યા ચડી વિમાન.

ચારે મંગળ વસ્તીયાં, વરકન્યાની ભલી જોડ;
રૂકમણીને લઈ આવ્યા દારીકાં, તે જાદવ શ્રી રણછોડ.

કડવું ૧૧ મું-સાખી.

શ્રીકૃષ્ણ પરણ્યા રૂકમણી, આવ્યા તે નગર મોજાર;
જેણે વિવાહ નીરખીયો, તેના વિવાહ તણો નહિ પાર.
પ્રેમે શું મળ્યાં રે પોંખીયો, જુગ જીવન જુગ આધાર;
લીયે ઉમંગે શ્યામની, વારણા વારમવાર.
રૂકમણીએ જે ધારીયું, તે સાચું કીધું શ્યામ;
ભગત જનનાં લાડ પાળ્યાં એવા છે કરુણા નિધાન.
સકળ જન ઉદ્ધારવા, થયાં મનુષ્ય રૂપ મહારાજ;
પાવન જસ વિસ્તારીયા, શણૂતાં તે સિદ્ધે કાજ.
નારી જે રૂકમણી વીવાહ સ્વીએ તે ગાય;
તેના મનના મનોરથ, પોતે સર્વે પુરા થાયે.
શેષજીવ પાર ન પામીયા, કહેતાં તે હરી જસ સાર;
તોયે તેના ગુણ ગાવા જાણીને અધમોધાર.
મુક્તાનંદ કહે મારા પ્રભુની, અવીચલ જુગજોડ;
શ્રોતાજન જે સાંભળો, તે બોલો શ્રી રણછોડ.

સીતાવેલ.

ઉથલો.

ધૈર્ય સુત આરાધીયે, જે શુદ્ધ શુદ્ધ નાથ નરેશ;
ઉમીયા અંગ થકી ઉપજ્યો, તે પ્રથમ પુણ્ય ગણેશ.
જનક સુતા સોલેયે સુંદરી, તે વરવાંજી રઘુનાથ;
ત્રંબક ટોડર મેં ધર્યા તેની કહુરી શી વીખ્યાન.

ઢાળ.

તાંણી ત્રંબક ટોડર બાંધ્યારે, શુરા ઘેર શુરાતન વાધ્યારે,
રાજા જનકે ત્યાં મહાયજ્ઞ રચીયોરે, એનો મહીમાં મંડપ મળીયોરે.
પાતાળના પંડીત તેડ્યારે, નવખંડના રાજાને તેડ્યારે,
ભગવાન સભા માંહે આવીયારે, રૂપી સાથે ત્યાં રાધવ આવીયારે.
છત્રપતી સભા માંહે બેઠોરે, લઘુ વેશે ત્યાં રાધવ પેઠોરે,
ઈંદ્ર સહીત જોવા ત્યાં આવ્યા રે, સાથે માન સરોવર હંસ લાવ્યારે.
અંગે લીલા ઘણી રૂપ વેશેરે, જાણે ચૌદ ભુવન સજી દેશેરે.
અસુરપતી મન અહંકાર ધણોને, શ્રીપતી મન ન સોહાય,

નર સઘળા નમતા હુવા, વર દીઠા વૈકુંઠનાથ;
 ત્રંબક ટોડર મેં ધર્યા ને, વર મળીયો ભૂપાળ,
 વર જોવા જુગદીશને, સતી સીતા કરે શણગાર.
 સતી સીતાને સૌ કોઈ વખાણે, એની વાત વિદ્યામાં જાણે,
 નિજ નિર્મળ નિલવા પેખે, જાણે ખીજનો ચંદ્ર અપેખે.
 જાગી ભમરી ગોંધણ લે લાગીરે, એતું શિશ રચ્યું શેષ નાગેરે;
 નાગરવેલે દાડમ કળી લાગીરે, પીયુ કહેતાં પરવાળી લાગીરે.
 મુખ પંકજ વાણી ઝકોળે, એતું ગીરીવર રચ્યું ફળ ધારે રે;
 નખે મોતી ને માણેક જડીયારે, એનાં આગણાં કરણનો કળાયેરે.
 કાને સુંદર કુંડલ જડીયારે, જાણે કાન દીવાકર સાંકળીયારે;
 અસ્ત્રી ગત્ય રાઘવ ધરણીરે, એની પેની તે કુંડલા વરણીરે.
 કુકાંતર્ણી તે તાહરી દેહરે, ચોરેને લખી ચિત્ર લેરે;
 એને પાયે પટોળલાં અંગેરે, કડ સૌંદર્ય તણી પલંગીરે.
 અણવી વીછીયા ઝમકેરે, કટી મેખલા ધુધરા ધમકેરે.
 પાસે નેપુરની ઝણ વાગેરી, જાણે ગગન માંહે જડ ગાજેરી.
 પાયે તળે ઝયુકી ઝામીરે, જાણે પ્રગટ થયા પ્રભાતીરે.

ઉથલો.

ત્રંબક ટોડર મેં ભર્યાને, વનિતા કરે વખાણ,
 સીતાવેલ સુતરંગ છેને, તરવર સારંગ પ્રાણ.
 કેસર કસ્તુરી કસમમે, માંહે ભર્યારે અખીલ.
 કર કંકણ ચુડી મુદ્રીકાને, સોહે ચોખી ચીર;
 નેપુર ધુધરા ફળશ્વે ને, માનુની મંગળ ગાય;
 નર નિરખ્યા નવ પંડીતા, સીતા આવ્યા મંડપ માંહે.

ઢાળ.

સીતા મંડપ માંહે પધાર્યારે, મોટે મુનીવરે મોતીએ વધાવ્યારે.
 થાણું બાંધ્યું ધુધરીયામાં ગોરરે, માંહે ઝુલે છે ચંદ્ર ચક્રોરે.
 ગોખે બોલે મધુરી વાણીરે, જાણીયે તાંતો બાંધી તાણીરે.
 તાંણી ત્રંબકના ગુણ ગાજેરે, ઇન્દ્ર માંહે ભુજ દંડ લાજેરે.
 ભુજ દંડોમાં વંઈશ વધાર્યારે, એનાં ચંદન ચીર વદલાણારે.
 નારી કુંજર ચીર ચંપાયરે, છત્રપતિ મોહા સભા માંહરે.
 સભાએ ત્યાં રાઘવ દીઠેરે, ઉછરંગે અસુરપતિ ઉઠ્યેરે.
 રાતો થાય ને રોષે ભરાયરે, કૌ ભાંડ બેઠું ન રહેવાયરે.

બળીયો બહુ બાથજ ધાત્રેરે, દો દંડ ત્રીશુળ નવ હાલેરે.
 મહા બળીયે ત્યાં પરાક્રમ કીધુરે, એક વેંત તાણી ઉંચું લીધુરે.
 ગત ભાંગીયો રાવણ રાણારે, હૈયું છાંડ્યુંને હાથ ચંપાણારે.
 ત્યાં કને અનેક સેવક મળી આવ્યારે, એના દાખ્યા હાથ કાઢ્યા બહારે.
 નર રહ્યો ત્યાં નીચું જોઇ, ક્ષત્રી માંહે ક્ષત્રીવટ ખોધરે.
 નર નીરાશ થઈ નીસરીયેરે, બળહીણ થઇ પાછો વળીયેરે.
 મોટા મહીપતી ત્યાં ગયા હારીરે, જનકે જાણ્યું સીતા રહી કુંવારીરે.

ઉથલો.

સીતા ઝપે હોંસથી, તમે આવ્યા સુણ્યા ગોવીંદ.
 નરના ચિત્ત નાશી ગયા, નવખંડ તણા નવરંગ.
 ખીજા ભડ ભાગી ગયા, હવે તુજ ઉપર રહી વાત.
 પીયુ પરદારજ દાખવા, તમે પરણો આણીવાર.
 પુર્વ જન્મની પ્રીતડી, તમે શે ન સંભારો કંથ.
 ખંતે દો દંડ ભાંગવા, તમે એકા થાઓ બળવંત.

હાળ.

એકા થાઓને બળવંત બળીયારે, તમને જોવા ત્રીભુવન મળીયારે.
 મંડપનો મહીમા વધારેરે, પહેલા જન્મની પ્રીત સંભારેરે.
 સુંદરી મન બોલી સુણાવેરે, રૂપી સાથે ત્યાં રામ પધારેરે.
 રૂપીને પાય પ્રણામ કીધારે, વિશ્વામીત્રે માથા વર દીધારે.
 લધુવશે કહેતો હું લાળુરે, ગોર કહો તો ધનુષ હું ભાંગુરે.
 સુંદરી મન રાય સંભાળેરે, કચ્છ ભીડી દો દંડ પર બાળેરે.
 જનક એટીએ થરખત પેખ્યેરે, કામીનીએ ત્યાં દીઠેરે.
 કંથ કોદંડ ઉપર બાલેરે, જાણે સમુદ્રની પેઠે ગાળેરે.
 રામ દેખી ધનુષ અતિ ધ્રુજેરે, જાણે આભમાં વીજ જળુકેરે.
 ત્રટકીખંધ કોદંડ હાલ્યુરે, જાણી એ ગીરીવર સધળું ભાણ્યુરે.
 ત્રટકીખંધ કોદંડ છુટ્યુરે, જાણીએ ગીરીવર સધળું વછુટ્યુરે.
 ત્રટકીખંધ કોદંડ ભાંગ્યુરે, જાણીએ ગીરીવર સધળું ગાળ્યુરે.
 સૌ દેખતાં કટકા કીધારે, રામે જીત્યા તણો યશ લીધેરે.
 રામે જેને જેવો કરી જાણ્યેરે, તે માંહે તેવો સમાણ્યેરે.
 રામે માથે તે મોડ બંધાવ્યારે, વર વૈકુંઠનાથે વખાણ્યારે.

ઉથલો.

ત્રંબક ટોડર ભાંગીયોને, ગઇ વિદેશે વાત.
 સીતા આવ્યાં મોહભર્યા, વર વરવા વૈકુંઠનાથ.

રાય જનકને માંડવે તે, હુવે તે અતિ આનંદ.
સૌ કોઈ જોતાં સુંદરી, વર પરણ્યા પરમાનંદ.
હથી વાળો સીતાનો તો, ગૃહો તે સારંગ પાણુ.
રાયે રાજા રામને ત્યાં, દીધાં કન્યા દાન.

ઢાળ.

રામજીને કન્યાનાં દાન દેવાણું, જીરે તે તો જીગ સધળામાં જાણ્યા.
જીરે મહા મુની ત્યાં મુરત સાધેરે, જીરે વિશ્વ કર્મા ત્યાં ચોરી બાંધેરે.
જીરે ગાયત્રી, સાવીત્રી વધાવેરે, રામજીને પોંખી માંયરામાં પધરાવેરે.
રામજીનું મુખ જોતાં હોય સખુરે, હારે મહા મંગળ વરત્યું છે પહેલુરે.
રામજીનું રૂપ જોઈને મન રીજ્યુંરે, હારે મહા મંગળ વરત્યું છે ખીજ્યુંરે.
અમ્મિ તે મંગળ સ્નેહરે, સીતાજીની ચંપકવરણી દેહરે.
ચારે તે મંગળ વરતાયરે, રામચંદ્ર આરોગ્યા કંસારરે.
સાસુજી પીરસે જમો કંસારરે, જીરે ત્યાં કંઈ કોળીયા કોળ ભરાયરે.
જીરે ત્યાં કંઈ હાથ ધરેણું ચાયરે, જીરે ભાટ ચારણ માગક ગાયરે.
રાજા જનક એમ ભણે, કીજીયે કોરદની એવી ખાતરે.
ખીરસ ખટરસ ખંતે નીપજવીયાં, નાનાં તે વિધ નાયક વાન્નરે.
બાહસ ચોસક સાકરે, પીળી તે પ્રિતની દાળરે.
કુર રંધાવીયાં કમોદીયાં, ઉપર રેડ્યાં છે ધીયરે.
દુધ મંગાવો ભલી ભેંસનાંરે, જમે છે દશરથજીનો સાથરે.
મોટો બંધાવો માંડવો, દીધાં છે સેવકને કંસારરે.
સાવરે સોનાનાં છે બાજોડીયાં, રૂપલાં કેરો છે થાળરે.
સાસુ પીરસે ભલા પ્રેમથી, સાળીમો કરે છે હાવભાવરે.
રામ જન્મ્યા ને મજીણુ હુવા, આખ્યાં છે દેશજી પાનરે, ખીડકે બાસક પાનરે.

પહેરામણી.

રાજા જનકને એમ જાણે, કીજીયે પહેરામણીની રીતરે.
દશરથને ખીરોદક આપીયાં, ગોળને પીતાંબર સારરે.
કૌશલ્યા કૈકેયીને, માન રહ્યાં, આખ્યા છે દક્ષણીના ચીરરે.
કાકોજી મામોજી પહેરીયાં દ્રૈયરને ઘડઘડતા ધારરે.●
ઘસાડી વર બહેન પહેરીયાં, પહેરીઓ સધળો સાથરે.
આડો પહેરાવ્યો ને પાડો પહેરાવ્યો, જનકે પહેરાવ્યું સધળું કુટુંબરે.
ઓગને ગોત્ર પહેરાવીયાં, જનકે બળદને આખ્યાં છે જોત્રરે.
સીતા વળાવ્યાં છે સાસરે, માતુની મંગળ ગાયરે.

વજ્રો માગેરે વધામણી, ભવોભવ રામજી ભરથારે.
ચોરી છોડાવી ઉછરંગથી, વરત્યો છે જ્યજ્યકારે.

ધશ્વર વિવાહ.

ગુરૂ ગણપતીને શિશનામીરે, જ્યથી સકળ પદારથ પામીરે.
હારે ગીરજા સુત ભંડારે, મારે અઠગકનો દાતારે.
હારે એક દંતાને મોદક આહારે, અંગે પીતાંબર રંગ ધીરે.
હારે શુભ કારજ પ્રથમ તાંડ નામરે, તુને સમરે થાય શુભ કામરે.

સાખી.

વિનતિ ગોપી ભાણી, કે શુણીયે શ્રી દુંદાળ;
ધચ્છા ગુણ ગાવા તણી જે કરણારે કૃપાળ.

રાગ.

વર આપ વાઘેશ્વરી માતારે, તું તે ચૌદે લોકની વિધાતારે.
આદી અમર ધરે તાંડ ધ્યાનરે, તાંડ ત્રીગુણ કરે પયપાનરે.
તારે ચરણે તે નેપુર વાગેરે, જાણે ગગનમાં ભાણુ ગાજેરે.
હારે અણવા વીંછીયામાં ઝણઝણ કરે, કટી મેખલા ધુધર ધમકેરે.
હારે પહેરીયાં ચરણને ચોંથી અંગેરે, તેનો લઈ ન શકે કોઈ રંગેરે.
હારે માની કંચન સરખી કાચારે, ચૌદ લોકમાં વ્યાપી માચારે.
વીંટી આરસી કરમાં અંગોઠીરે, કાધી કરણા તેને તું ત્રુઠીરે.
હારે તમારાં નેણ શુંભારે, નિજ ભક્તનાં દુઃખડાં નિવારે.
હારે કાને કુંડળ ઝાઝમાળરે, માને નિરખતાં પહોંચે કોડરે.
હારે મચ્છરાળાં દિસો મસમસતાં, માને પુષ્પ ઝરે મુખ હસતાં.
હારે શિશ રાખડીમાં મણી ઝળકે, લાંબી વેણે વાસુકી નાગ બહેકે.

સાખી.

અન્નમેલાં અંબા તણાં ને આવ્યાં કરણાવાન;
જ્યથી દુઃખ સરવે ગયાં ને સુખીયાં ગોપી ભાણ.
તેવ તેવડી ટોળે મળી, કરે પ્રેમની વાત;
લાડ્ય ઘેલી લાડકી, ને રમતાં સૈયર સાથ.
સખી સુણો કહે સુંદરી, મનમાં કરો વિચાર;
અતિ આતુર થઈ પામીયે, તે મન ગમતો ભરથાર.
પુત્રી હિમાચલ તણી, ને ગૌરી એનું નામ;
ધચ્છા વર વરવા તણી, રાખે મનમાં હામ.

રાગ.

હારે ઈ તો રાખે છે મનમાં હામરે, મુખે જપતી ધશ્વર નામરે.
ચાલી વન વીણે રાજકુમારીરે; ત્યાં કંઈ તપ માંડયું અતિ ભારીરે.
હારે મન મેલી કરે જન્મ આહારને, નિજ નામ તણો આધારરે.
તણ ક્રોધને મન વશ કીધુંરે, ત્યારે કારજ સધળું સીધુંરે.
હારે કંઈક દીવસ ગયા એવી રીતેરે, શીવશંકર પ્રગટયા પ્રીતેરે.

સાખી.

શંકર પ્રગટયા પ્રીતથકી, અંતર ઘટનો ધ્યાન;
રૂપ લીધું ત્યાં વિપ્રનું, આવ્યા શંભુજી ચતુર સૂઝાણ.

રાગ.

આવ્યા શંભુજી ચતુર સુઝાણરે, જેનાં વેદ કરે છે વખાણરે.
હારે એ છે આદીને અંતે નિરવાણરે, એઈ પ્રાણ તણો ઈ પ્રાણરે.
હારે કોઈ નાવેરે એની તોલેરે, પછી વિપ્ર એણી પેરે બોલેરે.
હારે કન્યા કોણ, પિતા કોણ ધામરે, કોણ માતાને શું તાંડ નામરે.
હારે તપ કરવા તાણું શું છે કામરે, તારા મનમાં તે શું છે હામરે.

સાખી.

જગ્યાં ગવરી તપ થકી, ને કીધો વિપ્રને પ્રણામ;
પાવન કરવા પધારીયા, ને પુરવા મનની હામ.
સહાય તમે દેવતા, કહું એક મનની વાત;
માતા મારી મેનકા, હેમાચલ મારો તાત.
મન્દિરા અજરામર તણીતે, કેમ મળશે મહારાજ;
જપતપ કાંઈ જાણું નહિ. મારે બાહે ગૃહાની આશ.

રાગ.

વહાલે અંતરની પ્રીત જાણીરે, ત્યારે વિપ્ર બોલ્યા એમ વાણીરે.
હારે ગૌરી ઈ શું બુદ્ધ વિચારીરે, ઈતો સદાય વિજ્યાનો આહારીરે.
હારે તારે નેપુરની ઝણ વાગેરે, શિવને રૂઢમાળા ગળે રાજેરે.
હારે તારે કંચન ચુડો હાથેરે, શિવને વાહન બળદીઓ સાથેરે.
હારે તારે રાખડી જવેર જડીત્રરે, શિવને કંઠે હળાહળ ઝેરરે.
હારે નવાં નવાં આભુષણ અંગેરે, શિવ તો ભુતભેરવને સંગેરે.
હારે તારે પેરવા ચરણને ચીર, શિવ ચર્મ ધરે મહા ધિર.
હારે તારાં લોચન પ્રેમ રસાળ, એના કરમાં તે બ્રહ્મ કાપાળ.
હારે તારે સેંધે ભર્યું સ્તીન્દુરરે, એ તો ભરમે રહે ભરપુરરે.

હારે તારે કોઈલા સરખો સાંદ, એતો પુરે સીંગીની નાદ.
 તુંતો પરમ મહારસ ભોગી, શિવ તો જન્મો જન્મનો જોગી.
 હારે એનો જન્મ ન જાણે કોઈ, તે શું સંબંધે કેણી પેરે મોહી.
 હારે એવાં સાંભળી વિપ્ર વચન, ત્યારે દુઃખ લાગ્યું ધણું મન.
 હારે ઉઠો આલો સખી આપણે જાણે, શિવની નીંદા કરે ત્યાં કેમ રહીયે.

સાખી.

નિંદા કાં કરે રૂદ્રની, જેનાં વેદ કરે વખાણ;
 સુશિલ શ્રી મહાદેવજી, જેનાં ચરણે ગોપીભાણ.
 પરણું તો કૈલાશપતિને યોદ્ધોક્તો નાથ;
 અવર પુરૂષ તો માહરો જેવા બંધવ અને તાત.

રાગ.

હારે ત્યારે પ્રગટીયા પુરણ અવિનાશ, જાણે રવી શશી ક્રોધ પ્રકાશરે.
 દેખી અખળાને ત્યાં આનંદ પામી, ધણું ચરણ ઉપર શીશ નામી.
 હારે દીઠો તે પ્રેમનો તોર, માગ માગ શંકર એમ બોલે.
 હારે ઉમીયાજી કહે શ્રી અવીનાશી, હું તો જન્મો જન્મ તમારી દાસી.
 હારે બોલ્યા શંભુજી કહો તેમ કરશું, બોલ દીધો કે તમને વરશું.
 થયા શંકર અંતરધ્યાન, આવ્યા કૈલાશનેરે ધામ.
 હારે તપ કરી ગૌરી ઘેર આવ્યાં, મન વાંચીત ફળને લાવ્યાં.
 હારે રૂપીજી કૈલાશમાં આવ્યા, શિવશંકરને મન ભાવ્યા.
 આપી આસન ને દીધાં માન, રૂપીજી કહો અમ સરખાં કામ.

સાખી.

કન્યા હેમાચળ તણી, ને શીળવંત ગુણ રૂપ;
 વેગે જાઓ ત્યાં તમે, વર વરી જાશે કે ભુપ.

રાગ.

ત્યાંથી રૂપીજીને કીધા વિદાયરે, આવ્યા હેમાચળને દારરે.
 ચરણ પખાળી ચરણોક પીધારે, સ્વામી મંદીર પાવન કીધારે.
 હારે કાંઈ કહો અમ સરખું કામ, ગળું જોઈને બેજો નામરે.
 રૂપીજી કહે પુત્રી તમારી, તેની ઇચ્છા કરે ત્રીપુરારી.
 હારે પરવત કહે હું મહા ભાગી, મારી પુત્રી શંભુજીએ માગી.
 હારે ધન્ય ધન્ય થયો અવતાર, આજ સફળ થયો સંસાર.
 હારે ત્યારે બોલ્યાં પુત્રીની માતા, રૂપીજી કહેને શંભુજીની વાત.
 વર કેવો છે કૈલાસ ભુપ, અત્રે સાંભળ્યું અક્ષળ સ્વરૂપ.

ત્યારે બોલ્યાં ઉમીયા લજ્યા બોલી, માતા કાં રે થૈ તું ઘેલી.
હારે રાખો રૂપીજી કેરાં વચન, આજ રૂડો ઉગ્યો છે દન.

સાખી.

શ્રીકૃષ્ણ કૃષ્ણ ક્ષલીયાં, ને લક્ષ્મી લીધાં નિરધાર,
રૂપીજી આવ્યા કૈલાસમાં, ને વરત્યો જ્યજ્યકાર;
રૂપીજી કૈલાસે આવીયા, ને કહી શંભુને વાત,
શંભુજી મન હરખીયા, તેડાવ્યા વૈકુંઠના નાથ.

રાગ.

ત્યાં તો વૈકુંઠનાથજી આવ્યા, સાથે કમળાજીને લાવ્યા રે.
સુર તેત્રીસ કોડ તેડાવ્યા, શીવશંકરને મન ભાવ્યા.
હારે મંડપનું મુહુર્ત સાધ્યુંરે, શિવનાં કરમાં તે કંકણ બાંધ્યુંરે.
હારે ચાલી શીવશંકરની જનરે, જીજ્ઞાસાગર રૂપનિધાનરે.
હારે મળી માનુની મંગળ ગાય, ત્યાં કને આનંદ ઉત્સવ થાયરે.
હારે સુર ગરૂડે ચડ્યા ગોવીંદરે, સાથે કમળાજી પુનમચંદરે.

સાખી.

અંબા ઉમાજી રહ્યાં, ને દેવ તણો નહિ પાર,
નગર લોક સૌ જોવા મળ્યાં, તે વર કેવો છે ત્રીપુરાર;
જનનૈયા સૌ આવીયા, ને શિવ, બ્રહ્મા ને ભગવાન,
શિવ પાછળથી આવશે, તે લઈ પોતાની જાન.

રાગ.

હારે ત્યાં કંઈ તતક્ષણ શંભુજી આવ્યારે, સાથે ભુત ભેરવને લાવ્યારે.
હારે માંડ્યા યજ્ઞ બેઠે પડસાળરે, વાગે સીંગી ડગડો નાદરે.
હારે એ છે વિશ્વ તણો અવતારરે, આવી ઉભા તે ગૌરી દારરે.

સાખી.

પરવત જોઈ વિસ્મય થયો, દેખી શિવજીનું રૂપ,
નારદ કહે છે મેનકા, જુઓ જમાઈનું રૂપ.

રાગ.

હારે જોવા ઉભી તે પરવત રાણીરે, દેખી નયણે ભરાણાં પાણીરે.
દેખી મેનકા મુરછા પામી, આ શું લખીયું તે અંતર જામીરે.
હારે મારે એક જ સઘળું બાળરે, આ તો વર દિસે વિકરાળરે.
હારે દૈવ હવે કેમ કીજીએ, આને રતન કન્યા કેમ દીજીરે.

સાખી.

કૃષ્ણજી કહે શંકર સુણો, ને તમે છો અકળ સ્વરૂપ,
જ્યાં જોવો સમો દેખીયે, ત્યાં તેવું ધરીયે રૂપ.

રાગ.

હારે ત્યારે રૂપ પ્રગટ કીધું પોતેરે, એની જોડ ન મળે કોઇ જોતેરે.
હારે મહા આનંદે શિવને નિરખીરે, સાસુ જોઇ રહ્યાં મધા હરખીરે.
હારે શિવને પોતે પધરાવ્યારે, શિવશંકર માંહેરાં માંહેરે.
હારે નાચે અપ્સરા કરેરે ગુણજાનરે, સામા ઇશ બહુ સાવધાનરે.
હારે સુરપતિ ત્યાં ગાવા આવી, વર પાસે ત્યાં કન્યા પધરાવી.
હારે મધા મુની ત્યાં મુરત સાથે, વિશ્વકર્મા ત્યાં ચોરી બાંધેરે.
હારે જોનું ધરે જોગીશ્વર ધ્યાનરે, તે તો લે છે કન્યાનું દાનરે.

સાખી.

ઉમીયાજીનો કર બ્રહ્મા, તે સમરથ સ્વામી હાથ;
રૂંઢમાળ કડે ધરી, ને ચૌદ લોકનો નાથ.

રાગ.

હારે જોઇ ચૌદલોકનો નાથરે, તે તો વર થૈ બેઠો આજરે;
હારે નાગેણી લક્ષ્મીને ઇન્દ્રાણી, વરની માત થયાં બ્રહ્માણી.
હારે શેષ સરખા કૃષ્ણે ડોલે, જીત્યું જીત્યું એજ જ્યોતી બોલેરે;
હારે સૌ હરખ પામ્યાં નરનારે, વર કન્યા જમે કંસારે.
ઉમીયા ઇશને ગ્રાસ ભરાવેરે, ઇશ ઉમીયાને મુખે લાવેરે;
હારે અભિષેક કીધો રૂપીરાયેરે, પત્ની સામસામી તે ગાયરે.
હારે વજ્રએ કહે શીવજી તમારેરે, આજ દિવસ લગણુ રાખ્યો કુંવારેરે;
ઇતો આક ધંતુરાનો ભોગીરે, મારે માંડવે કીધો સયોગીરે.
હારે ત્યારે બોલ્યાં કમળાજી રાણીરે, તમે વીચારીને બોલો વાણીરે;
હારે સતી દિક્ષિત ઘેર અવતરીયાં, ત્યારે શ્રી શંકરને પરણીયારે.
હારે એ તો અવિચળ જોડી આનંદ, એનો કોઇ ન જાણે ભેદ;
હારે મહા હરખ પામે ત્રીપુરારે, ત્યાં કને મંગળ વસ્તીયાં ચારે.
હારે લજ્જનરોમે કીધી રૂડી રીતેરે, શિવ શંકર પ્રગટયા પ્રીતેરે;
હારે ત્યાં જન્યક ભાટ સંતોષ્યારે, ત્યાં કને વિપ્ર રૂડી રીતે પોષ્યા.

સાખી.

પરવત કરે પહેરામણી, ને પહેર્યા ઉમીયા ઇશ;
કોડ તેત્રીસે પહેરીયાને, પહેર્યા શ્રી જુગદીશ.

હુંદુભી વાજીત્ર વાગીયાં, શિવ ચાલ્યા કૈલાસ;
આજા માગી સૌ વલ્યાં, પામ્યાં અતિ ઉદાસ.
હરી બ્રહ્માં જેને જપે, જે છે જાણુ તણો ભંડાર;
તેની કરુણા બૃદ થકી, ગિરજા ગોપી ભાણુ.
જે ગાયે જે સાંભળે, તેની શંકર પુરે આશ;
જીવે તે સુખ ભોગવે, અંતે ચરણુ નિવાસ.

નાનો ધશ્વર વિવાહ.

રાગ ધોળ.

શંકર શારદાને શિશ નામુંરે, ગરવા ગણુપતી જીવો મુજ સામુંરે;
સમરૂં શારદા સમરથ જાણીરે, અંબા આપો અવિચળ વાણીરે.
થરમોદીને પૂછે છે વાતરે, કેમ પરણ્યા તે શંભુનાથરે;
વિવાહ વૈકુંઠનાથે વખાણ્યોરે, એવો દેવીદાસે ન જાણ્યોરે.
પ્રભુજીતું નામ પ્રીત્તજ્યુંરે, વિવાહ વીગતે કરીને ગાકરે;

ઠાળ.

વિવાહ વીગતે વરણું, મારી માતાજી કરેને મયાળ;
દીન વચન દેવીદાસનાં, દેવી કરો ને દયાય.
એક સમે નારદ આવીયા, જ્યાં હતા શંભુનાથ;
પ્રીતેશું પ્રભુજીને પ્રિછવી, કહે રૂપી આગળ તે વ્રાત.
નારદ કહે નયણે નિરખતાં, એવી કન્યા ન જાણું કોઇ;
સમોવડ શંભુનાથની, સરખ્યા તે સરખી શેર.

રાગ પ્રથમનો.

વળતી રૂપીએ માંડી છે વાતરે, તમે સાંભળો શંભુનાથરે;
અહીંથી દુર ઘણી ભૂમી થાયરે, તહીં રહે છે હિમાચળ રાયરે.
જેને ઘેર છે મેના નારીરે, તેને કુળ છે કન્યા કુંવારીરે;
કોડે શોભે છે તેની ઘણી કરાવીરે, મહારૂપ અનુપમ લાવીરે.
દિસે દેવીતણો અવતારરે, શોભા કહેતાં ન આવે પારરે;
હીંડે હંસતણી ગતી ધરતીરે, ભૂમિ ઉપર ડગલાં ભરતીરે.
કટી જાણીયે કેસરી લંકરે, અવનીપર આડો અંકરે;
વેણે વાસુકી નાગ લગ્નયારે દિસે કંચન સરખી કાયારે.
ચરણુ કદળીસ્થંભ શાં જાણુંરે, તમે રૂપીથી અધિક વખાણુંરે;
એડી છે નેં બાળકુંવારીરે, સ્યામા શોભે છે વરને વિચારીરે.
કહે નારદ નયણે મેં નીરખીરે, દેવકન્યા છે શંભુ સરખીરે;

શંભુ કહે તમે નારદ જાઓરે, રૂપી વાયુથી વહેલા થાઓરે.
 શુભ કામ કરો શ્રમ આણીરે, રૂપી ચાહ્યા સુણી એવી વાણીરે;
 એમ કહીને નારદ ત્યાં આવ્યારે, મહાદેવનાં માગાં લાવ્યારે.
 જેથી માતપીતા મનમાંહેરે, એવો વરકન્યાને સોહેરે;
 વળતી રૂપીએ માંડી છે વાતરે, વર સારો છે શંભુનાથરે.
 જેને સુરનર મુનીવર જાણેરે, વર રૂડો તે વેદ વખાણેરે;
 ત્યારે ખોલીયાં મેનાં માયરે, કોણ થડ ને છે કોણ રાયરે.
 એનું કુળ છે કેવી જાતેરે, એ તો વર કેવી છે નાતેરે;
 કહે નારદ સાંભળો બાહરે, એનું કુળ છે આઘ વડાધરે.
 એનું સુંદર કુળ બહુ સાંરે, દેખી મન માને છે માંરે;
 જો કોઈ અણગુણનું કહે તમનેરે, તેની ખોટ વરધ છે અમનેરે.
 ધૃષ્ટિરજી એ વિવાહ સરખારે, એવાં વચન સુણી રાય હરખ્યારે;
 જોયા વિના અજોયું કીધુરે, શંભુનાથજીનું શ્રીકૃષ્ણ દીધુરે.

દાળ.

રાય કહે રૂપી સાંભળો, જુગતે શું લાવો જન;
 ખોટા તે મહીમતી આવશે, રૂડી પેરે વધાવશે માન.

રાગ પ્રથમનો.

નારદ કહે તમે સાંભળો રાયરે, કહું મહાદેવનો મહિમાયેરે.
 બ્રહ્માદીક ને શ્રી ભગવાનરે, સાથે આવશે સર્વે સમાનરે;
 એવાં વચન કહી રૂપી વળીયારે, પ્રભુજીને પંથે પળીયારે.
 મહાદેવને મંદીર આવીયારે, રૂપી રૂડા સખાચાર લાવીયારે;
 હિમાચળે તે કન્યા દીધીરે, શંભુનાથની સગાઈ કીધીરે.
 એવી વાત કરી છે વાલીરે, શિવે હસીને લીધી છે તાળીરે;
 ચાલો જગદીશ પાસે જઈયેરે, વિવાહ વૈકુંઠનાથના કરીયેરે.
 લક્ષ્મીવરને તેડી લીજેરે, પરીઆણુ પ્રભુજી શું કીજેરે;
 હિમાચલને હરખ ન માયરે, મહામંડળ રચીયો ત્યાંયરે;
 તેડ્યા સલાટ સુતાર સોનારરે, તેડ્યા કારીગરો તે દારરે.
 બ્રહ્માજીએ મુહુર્ત સાંધી સાંધીરે, દિશા જોઈને દોરડી બાંધીરે;
 ભૂમી ચાર જોજન ભરી લીધીરે, પરવાળાની પુરણ કીધીરે.
 મણી જડીત્ર મોર ઘડાવ્યારે, ત્યાં બ્રાહ્મણો સર્વે આવ્યારે;
 ભૂમીથી ઉંચા ભુવન આકાશેરે, માંડી જડી જ્યોતી પ્રકાશેરે.
 માંડી જુકતી તણી ગતી જાણીરે, નવરંગની રચના આણીરે;

ઠાળ.

રંગની રચના આદરી, ગુનવી ગુનવી જાત,
મેઘમાલને ચીત્ર શાળા, ભલી ઓપે છે ભાત;
મેરૂ પર્વત પંખી પ્રગટયાં, ફુલવેલ સુખકાર,
નયજોથી તે નિરખતા, કહેતાં ન આવે પાર.

રાગ પ્રથમનો.

એવી મંડપ રચના માંડીરે, ચતુરાધથી ચીત્રજ કાઢીરે.
માંહે ભેદ ભુલવણી ભારીરે, માંહે બાજીગર રમતા ન્યારીરે;
માંહે વેદ ભણતા જોશીરે, માંહે વણજ કરતા દોસીરે.
માંહે મનમોજી મન ગમતારે, ભાટ ચારણ રમતા ને ભમતારે;
માંહે ગોપ વાંસળીયો વાળારે, ત્યાંતો ચાલતા માર્ગ ટાલ્યારે.
કોઈ ઘોડે ચડ્યા અસ્વારરે, બખતર પાખતરનો નહિ પારરે;
માંહે મત મેઘળમદ ઝરતારે, માંહેમાંહે લડી મસ્તી કરતારે.
સુંઢવાળાને સાંકળો સાજોરે, ગળે બાંધ્યા તેડ મદર ગાજોરે;
માંહે મધ્ય પ્રતિજ્ઞા કરતારે, માંહે ગાંધર્વ ગાન કિચરતારે.
ત્યાંકાં આનંદ ઓછવ થાયરે, એનું લખ્યું છે મંડપમાંયરે;
બીજી નાટક વાત ન જાણુરે, વનસ્પતિ શું મુખથી વખાણુરે.
માંહે અનુપમ આંખા શળીયારે, જોવા જોવાં જાંજુડાં ગળીયારે;
માંહે ખરકને ખજુરરે, ફળ ફેફળને નાળીયેરરે.
લીલી કેજો ને કર્મદિ પાકીરે, માંહે સારી સુખડનાંહિબાકીરે;
માંહી તજ જાવંત્રી ઝાઝીરે, બોરડીયે બોર રહ્યાં પાકીરે.
વળી બદામો તે બહુ લીલીરે, તે તો દીસે છે નવરંગ લીલીરે;
નારંગીને નારંગવેલીરે, શોભા વૈકુંઠની લાવી મેલીરે.
વનસ્પતીને ભાર અઢારરે, માંહે પંખી તણા નહિ પારરે;
જ્યારે મધ્ય મંડપમાં આવ્યારે, ત્યારે હરખે શું હંસ લખાવ્યારે.
માંહે મોર મધુરાં બોલોરે, જોતાં નાવે કોયલડીને તોલોરે;
માંહે નવરંગી સારસ રૂડારે, માંહે કાખર ચક્લીને સુડારે.
માંહે પારેવાં પોપટ પઢતારે, ત્યાંતો કુરંગી કુકડા વઢતારે;
મેનાં બોલે છે શબ્દો મીઠારે, બગ ધ્યાન ધરીને બેઠારે.
પરભૂમીતણાં જે પંખીરે, તેની જાત લખી છે અસંખીરે;
એવી મંડપ રચના કહાવેરે, કેવી જાન શંભુજી લાવેરે.
મઠી આગળ માંડવા ધાડ્યારે, શંભુનાથ તે પરણવા આડ્યારે.

શિવે જુગતે શું જટા બાંધીરે, પહેરી ફાટેલી કંથા સાંધીરે;
ભારભાંગ ધનુરાતો આણ્યોરે, મહાદેવે પોઠીડો પલાણ્યોરે.
ગળે પહેરી છે રૂઢાળારે, અંગે લપટાય છે ભોરીંગ કાળારે;
શંભુનાથ સમાચાર કહાવેરે, એવો વેશ ધરી વર આવેરે.
નવજ્નેખનની તેણ સમારીરે, સાંભળે આવી સુંદર નારીરે;
જોવા ગયાં છે જન જમાધરે, ત્યાં તો મેનાં રહ્યાં છે મુરઘાધરે.
પુશો બ્રાહ્મણ ભુંડો જાણ્યોરે, અણુઅમતો આંગણે આણ્યોરે;
એવાં વચન કહી સહ જાયરે, જમને કહ્યું હિમાચલ રાયરે.
માતા કુંવરીને એમ કહાવેરે, તારો બળદે ચડી વર આવેરે;
કુંવરી કહે મર્મની વાતરે હું વર પામી શંભુનાથરે.

ઢાળ.

મેનાનું મન માને નહિ, તેના કંઈકે અવગુણ ગાય,
પેરે પેરે કરી પ્રિછવે, આધિન થઈ ઉમીયાય;
જનમ આપે જનેતા પણ કર્મ ન આપે કોય,
પાણી પીને ઘર પૃથ્વીયું તેની જાતભાત શી જ્ઞેય.
આંગણે આવ્યો વર આશા કરી તે વર્યા વિના કેમ જાય,
કરમ બંધન કીજીયે તો, દોષ લાગે મોરી માય.

રાગ પ્રથમનો.

જે મને રૂપીએ વર આપ્યોરે, તે મેં સત્ય કરીને થાપ્યોરે;
ત્રણ લોકમાં તપ મેં કીધુંરે, શંભુનાથનું સગપણ લીધુંરે.
એવાં વચન કહી કરી વાતરે, મુખથી બોલ્યાં મેનાં માતરે;
આ તો પુત્રી મેં ક્યાંથી જામરે, વિષથી ગળથુથી ન પામરે.
વર દીઠે વરને શું વખાણ્યોરે, હાંસ કાગને કોટે બંધાણ્યોરે;
પહેલાં પોંખવા જે કોઈ જાશેરે, તેને સર્પ તે સામા થાશેરે.
એમ માનવી મનમાં વિમાસંરે, કોણ જાય તે જોગી પાસેરે;
દેવકન્યા એને કેમ દીજોરે, માટે રૂકું ગમે તેમ કીજોરે.
સહુ હાંસી કરે એને દેખીરે, કન્યા કેમ દીજો દેખી પેખીરે;
જો જો કુળવંતો જમાધરે, દેખી તારી રહી મુરઘાધરે.

ઢાળ.

મેનાનું મન માને નહિ, એને આંગણે ઉભાં ઇશિ;
પારવતીનો પ્રેમ જોઈ, રૂપ પ્રગટ્યું ઉમીચા ઇશ.

સૂર્ય સમોવડ વદન ઝળકે, કળા કોટી પ્રકાશ;
 જોતાંમાં ખામી નહિ જરા, તે તો કહું શો ભાસ.
 હવે હરખ્યા શ્રીહરી, ને અંગે ધર્યો ઉછરંગ;
 શણગાર સજી સહુ સુંદરી, બહુ નારી બની નવરંગ.
 ધુશળ મુશળ કર ધરી, મલપતી મંગળ ગાય;
 પોંખી કરી પધરાવીયા, મહાદેવ મંડપમાં.

રાગ પ્રથમનો.

વર મંડપમાં પધરાવ્યારે, ત્યાં તો મોટા મુનીવર આવ્યારે;
 બ્રહ્મા સાથે સો રે બ્રહ્માણીરે, ઇન્દ્ર સાથે ઇન્દ્રાણીરે;
 રવિ સાથે રાંદેલ રાણીરે, ચંદ્ર સાથે છે રાહીણી રાણીરે.
 હિમાચલની સાથે છે મેનારે, વળી કંઈ વખાણ હું કેનારે;
 શિવ બેઠા પલાંડી વાળીરે, મધુપર્કમાં કાંસાની થાળીરે.
 લક્ષ્મી શિવને લુણુ ઉતારેરે, સત્યભામા તે સૌને વારેરે;
 સહુ નાટક બોલે છે બોલરે, નાવે જાંબુવંતીને તોલરે.
 રૂપમણી એણીપેરે ગાયરે, રાધીકાજી વારણે જાયરે;
 સહુ બોલે શંભુજીની પક્ષેરે, જળ આવ્યાં મેનાની અક્ષેરે.
 અતિ આનંદે પરણ્યા ઇશિરે, સાથે જનૈયા શ્રી જગદીશરે;
 કન્યાદાન દે હિમાચલરાયરે, મળી માતુની મંગળ ગાયરે.
 ધન્ય ધન્ય થયાં અવતારરે, વાળનું વાગે દુદંભી અપારરે;
 બ્રહ્માશાસ્ત્રનું મુહુર્ત સાધીરે, લીલા વાંસની ચોરી બાંધીરે.
 સુંદર મંગળ વરત્યાં છે ચારરે, શીવજી આરોગ્યા કંસારરે;
 શીવને હાથ ગ્રહણ ત્યાં થાયરે, દાન આપે હિમાચલરાયરે.
 રાયે હસ્તી આખ્યા શણગારીરે, ઉપર અંકુશને અંબાડીરે;
 લાંબી ડોકના સાંઠીયા સારરે, ગાયો ભેંસોનાં ટોળાં અપારરે.
 રાયે રથ આખ્યા છે કોડરે, સાથે ઘોળા ઘોરીની જોડરે;
 પ્રભુને પહેરામણી ઘણી થાયરે, પીળો પિતાંબર દેવરાયરે.
 ઘેર બાંધ્યાં દીસે ઘર ચોળારે, ઘણાં લાંબાં પનાદાર પહેળારે;
 ભર જરીઆ જામા મન ભાવેરે, મન ગમતા મશરૂ મંગાવેરે.
 વળી લાવે બીજાં નવરંગીરે, જાન માંડવે અતિ ઉછરંગીરે;
 ઘણી જુગતે જમાડી છે જાનરે, આખ્યાં જાવંત્રીને પાનરે.
 ગાય ગાંધર્વ અખસરા ગાનરે, છુટયાં બંધથકી બંધીવાનરે;
 શિવજી પરણીને આલ્યા કેલાસરે, મૃત્યુશોક મેલ્યો દેવીદાસરે.

વાંસાવડમાં વાસો વસે છે રે અતિ આનંદ વિવાહ કહે છે રે.
 જે કોઇ ઈશ્વર વિવાહ ગાશેરે, તેનાં પાતક પ્રલય થાશેરે;
 જે કોઇ સાંભળશે નરનારીરે, તેની આશા પુરે ત્રીપુરારીરે.
 વિના સાંભળી ધરશે ધ્યાનરે, તેને રીઝે તેથી ભગવાનરે;
 તેને કૃપા કરે શંભુનાથરે, ઝાલે સંકટ વેળાએ હાથરે.
 ધન ધાન્ય પુત્ર પરીવારરે, આપે પારવતી ભરથારરે;

ઢાળ.

પ્રીતે શું આપે શ્રીહરી, તેના મનથી તે પુરે આશ;
 શ્રોતાજન સૌ સાંભળીને, બોલો શ્રી અવિનાશ.

હમીર વિવાહ.

કમળ ભુપ ઉમીયા સરસ્વતિને, ગવરી પુત્ર ગણેશ;
 એનાં ચરણકમળ વંદી કરી, ને ગાયે શું વિવાહ.
 રૂપ લક્ષણ શાં કહું, જે મુખ હોય આનંદ;
 એક વદન કેમ કરી વરણવું, વનિતા તણોરે વસેક.
 સરસ્વતિ વદજે, અને તિતળ વચને, કોઝીલ કંઠની માળ;
 હસાતે વરણીને મૃગાતે નયણી, શોભા કહે નવ જય.
 દક્ષિણ દેશ કુંતનપુર નગરી, રૂડા ભીમકરાય;
 ત્યાંથી તે કુંવરી અવતર્યા, ને ધર્યા કનક વસેક.
 માત પિતા બાંધવ મળી, મનમાં કરેરે વિચાર;
 કુંવરી તે મોટાં થયાં, ને વર જોયો નિરધાર.
 વળતું તે ભીમક એમ કહે છે, જાદવ કૃષ્ણ વિવેક;
 વેગે તે બ્રાહ્મણ મોકલો, જેમ જાયે દ્વારકાં દેશ.
 વળતો તે રૂકમૈયો એમ કહે, એ ગાયેનો ગોવાળ;
 રાજ તે દાહોલ દેશનો, વર વાંરું હું શીશુરાય.

એ રાગ.

વર વાંરું પિતાજી એ જોયો, પિતા વર વાંરું પિતાજી એ ચોરી;
 એ તો નરહર શ્રી ધણું મોહારી, ઇતો નરહર શ્રી ધણું ચાહે પિતા.
 એ તો આપે નાચેને આપે ગાયરે, એની જાત કુળ સરવૈયો તે પિતા;
 એ તો વાત કરે બહુ મોટીરે, ઇતો શંખ ચક્ર ને ગદ્ગદારી પિતા.
 ઇતો વેણુ વગાડે વાળીવાળીરે, ઇતો મોર અંદનકળા ધારી પિતા.
 એને સૌ કહે એ ગોચારીરે, એની જાતને ભાત ન જાણું પિતા.

એને ફેગઠ મંડપ જાણે, એને દીઠે તે લાજ ન લીજ પિતા.
 એને રૂપમાધ કેમ કરી દીજેરી, મન માને જરી નહિ માંડે પિતા.
 એવાં વચન રૂપમૈયે કહ્યાં, ભિમક સાંભળી મનમાં રહ્યા;
 એવાં વચન રૂપમાધએ સુણી, ને મારે તો સ્વામી શ્રીહરી.

કડયું ર જુ.

માંડે સાસંડે તે જાણે જુગતે પિતા, મારો સસરો વાસુદેવ રાણેરી;
 મારી સાસુજ દેવકીજ રાણી પિતા, એ તો નણુંદ સ્ત્રબદ્રા જાણેરી.
 મારો જેઠ તે જાળબદ્ર કહીયે પિતા, તમે સાચું માનોને મારો સૈયરરી.

કાળ.

વેગે તે વિપ્ર તેડાવીયા, ને નમી નમી લાગ્યાં પાય;
 કારજ અમારાં સારવાને, વિગત લખી નવ જાય.
 કુંવરી તે કાગળ લખવા બેઠાં, નયણે નીર ન માય;
 ત્રણ દીવસમાં વિવાહ આવ્યો, ને જુગતે શું જાહેવરાય.
 ત્રણ દીવસમાં નીમ અમારે, પ્રાણ તજું કાં પરણું;
 પ્રીત જાણીને પત્ર લખુંછું, સ્વામીજ એમ સાંભળજે.
 ચંદન તો વળી આગે રહે, એને ભોરા ઘેર હોય હિરા;
 મુક્તાશ્વ સહીયર ઘેર હોયને, ન હોય કનક કથીર.
 સંગતને ઘેર સાગન દુકે, ને હું છું દાસી તમારી;
 લેખ લખી આજ્ઞાણે આપીયો, ને સ્વામીજ તે સંભાળજે.
 અમે તે અજાણી કરણી જાણી, તતક્ષણ વહેલા પધારો;
 આજ્ઞાણે જો વાડીમાં સુતોને, જઈ જુગતમાં જાગ્યો.
 આ શું હું ક્યાં થકી આવ્યો, ને ચિંતા કરવા લાગ્યો;
 પાદર જઈ પોખીડાને જઈ પુછ્યું, કોણ નગર કોણ રાય.
 કુશળ કુંતનપુર નગરીને, રૂડા છે ભીમક રાયે;
 નદી છે ગોમતી ને નગર દ્વારામતી, સકળ જાહેવજનો વાસ.
 જવા દ્યો જાહેવરાય કને, મારે કહેવી છે એક વાત;
 આજ્ઞાણે દીઠા ને હરીમન હરખ્યાં, અંગે ઉલટ ન માય.
 કાગળ આવ્યો તે વાંચીને જોયું, ત્યાં અતિ વિનતિનાં વેણુ;
 પોતે તો પસ્તાઈને બેઠા, શશીવંતને તેડાવ્યા.
 આજે તે કુંતનપુર જવું, ને કાગળ આજ્ઞાણે આલ્યા;
 આજ્ઞાણે તો હમે બેસાડી, રથ ચાલતા કીધા.
 કુંતનપુરને પાદર જઈને, તતક્ષણ વેલાં દીધાં;

અતિ ઉછરંગે આહ્વાણુ આવીયો ને, વધામણી કાંઈ દીયોરી.
 કુંવરી તે કાગળ વાંચવા બેઠાં, નયણે તે નીર ન માયરે;
 પાંચ રતન આહ્વાણુને દીધાં, વળી પદમણી લાગે પાય.
 વેલા તે થાઓ વિપ્ર વાર ન લાગે, વાત જઈ કરે જહુરાય;
 અમે તે દેવી પુજવાને જાશું, તતપર થઈને રહેજો.
 કનક થાળનાં નૈવેદ્ય પુજન, કનક થાળ લઈ હાથ;
 પદમણી ગોર પુજવાને ચાલ્યાં, સકળ સૈયરનો સાથ.
 દડબડતાં દેરાંમાં પેઠાં, અગરના ધુપ ઉખેડ્યા;
 નહોય હમ વરજી ન હોય, જસવંત એમ કહી દેવને પુજ્યા.
 આરે પુજનમાં દેવી એ કળ માણું, ને વરે વિઠલરાય;
 આરે પુજનમાં દેવી એ કળ માણું, ને વરે શ્રીકૃષ્ણરાય.
 હા હેઠાંરને હાક બહુ વાગે, વળી બહુ નીશાનો ગાજે;
 શીશુપાળ રૂપમૈયો એમ કહે, ઈ કૃષ્ણ હરી કેમ જશે.
 સેના લઈને ગયો ખોંખારતો, જીદ કરંતાં ચાલ્યો;
 બાંધી તે રથની ઉપર મેલ્યો, જસવંતે છોડાવ્યો.
 અતિ અજડાઈ પણ ભાઈ પોતાનો, સ્વામીજી કરુણા કીજે;
 બંધવ મારો ને સેવક તમારો, સ્વામીજી સાથે લીજે.
 માધવપુર આવી કરીને, પરણ્યા, માધવરાયે;
 લગ્ન લીધાં ઉતાવળાં, વરત્યો જયજયકાર.

માધવનું ગીત.

દુધે ભરી તળાવડી.

દુધે તે ભરી તળાવડી, મોતીડે બાંધી છે પાળ;
 માધવ ધોવે ધોતીયાં, સુંદર પાણી જાય.
 મ ધુવો માધવ ધોતીયાં, ભીંજસે મારાં ચીર;
 અમ ઘેર દાદોજી રીસાળવા, માતાજી દેશે ગાળ.
 નહિ વારો દાદોજી રીસાળવા, નહિ તેવા માતાજી ગાળ;
 આપણે બેઠે મળી, વૈસાખ મહીના માંય;
 પહેલુ તે મંગળ વરતીયે, સખી સમર દો શ્રીરામ.
 રાતું તે કશુંરી વખાણીયે, ઉતારા દ્યો વરરાય;
 રાતા તે હવલા હવ તમે, રાતી તે ચોળ મજા.
 રાતાં વરરાજનાં મોળીયાં, રાતા તે કન્યાના દાન;
 બીજું તે મંગળ વરતીયે, સખી સમર દો શ્રીરામ.

નીલું તે કશુંરી વખાણીયે, ઉતારા ઘો વરરાય;
 નિલા તે પોપટ પાંજરે, નીલી તે નાગરવેલ.
 નીલો આપણનો માંડવો, નીલી તે આવી જનન;
 અમ્મિ તે મંગળ વરતીયે, સખી સમર ઘો શ્રીરામ.
 પીળું તે કશુંરી વખાણીયે, ઉતારા ઘો વરરાય;
 પીળો તે હળદર ગાંઠીયો, પીળી ચણાની દાળ.
 પીળી વરરાજની પીઠીઓ, પીળી કન્યાની ઝાલ;
 ચોથું તે મંગળ વરતીયું, સખી સમર ઘો શ્રીરામ.
 (કાળું) બીનું તે કશુંરી વખાણીયે, ઉતારા ઘો વરરાય;
 કાળા તે ઘેમર હાથીયા, કાળી તે કાળજી રેખ.
 કાળો તે રાધાજીનો ચોટલો, કાળો વરસે મેઘ;
 પાંચમું તે મંગળ વરતીયું, સખી સમર ઘો શ્રીરામ.
 ઘોળું તે કશુંરી વખાણીયે, ઉતારા ઘો શ્રીવરરાય;
 ઘોળા તે બળદ પારેવલાં, ઘોળી તે બગલા પાંખ.
 ઘોળાં માધવજીનાં ઘોતીયાં, ઘોળી તે ભાલ કપાસ;
 ઉંચી તે મેડી ઉજળી, ભમરીયાળો ખાટ.
 હિંડોળા ખાટ તે હિંચકે, જો પુજ્યા હોય મોરાર;
 સાતસાત ભાઈની બેનડી, સમરથ માને બાપ.
 નિત્ય નિત્ય આણું તો વજો, જો પુજ્યા હોય મુરાર;
 કાઠા તે ઘઉંની રોટલી, મારી ભાભીજી પરીસણહાર.
 બેળાં બેસાડું ભાણેજને, જો પુજ્યા હોય મુરાર;
 ભલી તે બેંસ ભમરીયાલી, નામ નાગરવેલ.
 સાંજે સવારે તો મજો, જો પુજ્યા હોય મુરાર;

છાયલ.

કેયો ભાઈ ગામ સીધાવીયા, લાગ્યા છાયલ એક;
 ઉંચી મેડીને દીવા સગબજો, ન દીઠી ઘરની નારરે.
 હવેરે માતા છાયલ શું કરું, દોકડા થયા કળત;
 છાયલ છાયલ શું કરો, છાયલ કઈ બાઈને દહશ.
 કઈ બાઈનાં નાનાં છોકરાં, છાયલ મેલકું થાય;
 છાયલ છાયલ શું કરો, છાયલ કઈ બાઈને દહશ.
 કે બાઈની ચાલ ઉતાવળી, છાયલ ઝટકે જાય;

હવેરે.

હવેરે.

હાયલ હાયલ શું કરો, હાયલ કમ આઈને દમશ;
 કે આઈનાં સાસરાં સામટાં, હાયલ રજે ભરાય, હવેરે.
 ઉંચી મેડીને દીવા સગમળે, ને દીડી ધરની નાર;
 હવેરે માતા હાયલ વાપર્યું, દેહકડા થયા સજ્જત, દીડી તે ધરની નાર.
 પાપડનાં ઠામ ધોવા તાણે.
 સરીયો પાવટડો, સરીયેલાં કાજ, કૈયા મેતાનાં ધરમાં વૌવાડનાં રાજ;
 કે વહુ કહે હું તો રાધુરે રૂડું, ઉપર કાચું તળે દાજ્યું.
 કે વહુ કહે હું તો ઉંચામાં ઉંચી, હુંનેરે ભળાવો ભર્યા ભંડારોની કુંચી;
 કે વહુ કહે હું તો રાંધુરી મગડા, જમાડું સાસરીયાંને રોજ કરું ઝગડા.
 કે વહુ કહે હું તો રાંધુરી ઘેંસ, રીસાળ નાવલીયો મેં તો કરી લીધો વસ;
 કે વહુ કહે હું તો ડાહ્યાપે ડાહી, કુવાની પછવાડે હું તો નાગીરે નાહી;
 કે વહુ કહે હું તો કાંઈ ન જાણું, વહેતી વહેલતું પૈડું હું તાણું.
 કે વહુ કહે હું તો ભાંજસ ભોળી, મેલી જાઉં ચરડોને લૈ જાઉં ગોળી;
 કે વહુ કહે હું તો ધુધરે ધુધલડી, ચુલાની પછવાડે હું તો વાળુરે કિરડી.
 કે વહુ કહે હું તો રણચોરે રગડું, ટચલી આંગળીયે નાવલીઓ નચાવું.
 કે વહુ કહે તમે શાને સુતા નાવલીયા, હુંરે પોંદુંને તમે ચાંપો પાવલીયા.

ગરબી.

મસ્તક હરીપદ નામી, ગાશું ગરબડા ગ્યાની;
 કિમીયા જોખન રાય, અક્ષર આપજો સાર.
 કામની કાગળ લખે, હાથએ સખર સખે;
 છાનાને વાલમ ચલાવે, રખે અમ તાત જાણે.
 વાલમને બહુ કરજોડી, સ્વામીને વિનતિ થોડી;
 સ્વામીને સંગરે સાગર યુડતાં તારે.
 રખમાઇ સંદેશો મેલો, ગોવિંદ આવને તું વહેલો;
 રખમાઇ સંદેશો કહાવે, કેજો કૃપાનાથ આવે.
 વાલમ દ્વારકાં પહોંચ્યા, કાગળ શ્રી કૃષ્ણજીને સોંપ્યા;
 બળભદ્રે વાંચીને જોયું, ત્યાં શ્રીકૃષ્ણજી તણું મન મોહ્યું.
 બેઠા શ્રીકૃષ્ણ ને વિપ્ર, મળીયા દેવ આરોપ;
 દેવેને મળીને વિચાર્યું, જન બલીપેરે લઈ જાયું.
 હઠીલા ઘેલારે ભાઈ, હાલ કરો જન તણી સજ્જત;
 જોનેરે બળભદ્ર સરખારે ભાઈ, તેનેરે શું કાવીશ ભાઈ.
 જેમ ઘોડે રથ ચાલે, શ્રી કૃષ્ણ સૈન્ય હંકારે;

બળભદ્ર જન જોતરાવી, ધમધમીયાંને નિસાન, વદુ વાલે હું વારી મેલાણ.
 જન તો વદર વારે જાણી, રૂપમણી રાત દોહલેવીરાણી;
 જન તો વદરવારે પોતી, રૂપમાધ રાત સુખે સુતી.
 વિષ્ણુદળ વદરવારે પોતું, ત્યાં શિશુપાળનું સૈન્ય પોતું.
 જતાં તે જસવંતે જોયું, રૂપમાધ નાર તેડાવે,
 પ્રભુનંદ પાળારીયાય, સૂરજ સામૈયા લઈ જાય.
 સૂરજ સામૈયા લઈ જાય, અંદ્રમા ધજ લઈને જાય;
 હરીને ઉતારે ઉતરીયાં, ત્યાં અન્નના પાક સાંચરીયા.
 ચાલીને ચતુરા નારી, હાથમાં સુવર્ણ થાળી;
 કાને તે કુંડળ ઝળકે, પાયે તે નેપુર ઇમકે.
 આડે ને અંદર ગાળે, નાવે ત્રીભુવન છાળે;
 અંખીકા પુજેરે વાળી, જોયું તે જાંબડવાળી.
 જાંબડવાળીને ત્યાં જોયું, ત્યાં શ્રી કૃષ્ણ તણું મન મોહ્યું;
 પુછ હરજીને લાગે પાય, વર આપો દ્વારામતી રાય.
 પુછ હરજીને માગે માન, વર આપો ગોકુળ માહેસો કાન;
 અંખીકા પુછને વળીયાં, ત્યાં શ્રી કૃષ્ણે કંધાદર ધરીયાં.
 ભીમક કેરેરી આપ, દેશે કૃષ્ણજીને ગાળ;
 જો જાણશે તે શીશુપાળ, તો થાશે અહીં કળીકાળ.
 છાસની છાક ઉતરાવું, ધોળી ધજ લકી અંધાવું;
 ધીરે માખણ ખાય, ઈ સદાયે ચારંતો ગાય.
 શિશુપાળે સાંભળી વાત, જીત્યા વૈકુંઠનાથ, હાર્યો ભીમ કુમાર;
 શ્રીકૃષ્ણે રૂપમૈયો માંડ્યો, ત્યાં કંઈ રથ સરીસડો જોડ્યો.
 શ્રીકૃષ્ણે રૂપમૈયો ગાંજ્યો, ત્યાં કંઈ રથ સરીસડો બાંધ્યો.
 રાણી રૂપમણી લાગે પાય, છોડાવીયે દ્વારામતી પાય;
 રાણી તે રૂપમણી માગે માન, છોડાવીયે ગોકુળ કલાન.
 સ્વામી સાળો તમારો કહેવાય, સ્વામી મહીયર માંડે જાય;
 ખેને તે અંધવ છોડાવ્યો, વરત્યાં જયજયકાર, છુટ્યો ભીમ કુમાર.
 રખઝગ ન કરો નાર પરણશે દેવમુરાર,
 રખઝગ ન કરો નારી પરણશે દેવમુરારી
 આહેરડા કુળવદી પરણશે, રૂપમા ઇ નંદી
 આહેરડાં ધરંવાસ પરણશે, રૂપમા ઇ લાડી,
 મંગળજી સ્નાન કરાવો, સહી સધળીને સણગારો.

સહી સધળીને સણુગારો, રૂપમણી માતાને નવરાવો;
 હળવેને લોટડી ભરીયા, તે દામોદર શિર ઢળીયા.
 દેવકી કરેને સણુગાર, વેગે નયણું સમાર;
 પેરેને નવરંગ ધાર, વેગે સીયોવરવાડ.
 નાઇ જમીને ઘોડી તે ચઢીયો, મસ્તક મુગટ ધરીયો;
 કોટ ભામેરી કરીયે, આવ્યો તોરણ બહાર.
 ધુંશળમુંશળ ને રવાઇ, સાસુ પોંખ્યારી જમાઇ;
 સરીયો સાઠો ને ત્રાક, ગળે જા ધાલીને તાણું નાક.
 ગળે જા ધાલીને તાણ્યો, માંહે મધુ પર્ક લે આણ્યો;
 કોરાં તે વસ્ત્ર પહેરાવીયાં, વેઢ જનોઇ સોહાવીયાં.
 મધુપર્ક ત્રાટડલી વાટડલી, વેદ ભણતા શ્રીમાળી;
 ભણીયા ચારે તે વેદ, ટાળ્યો રૂપમાઇનો ભેદ.
 ભણીયા ચારે તે સુત્ર, પરણે દેવકીજના પુત્ર;
 પહેલું તે મંગળ વરતાય, દાદાજનાં દાન દેવાય.
 દાદેજ દીધલાં રી દાન, દીધાં કન્યાનાં દાન;
 બીજું તે મંગળ વરતાય, કાકાનાં દાન દેવાય.
 કાકે દીધારી દાન, દીધાં કચોરાનાં દાન;
 અગ્નિ તે મંગળ વરતાય, ત્યાં મામાનાં દાન દેવાય.
 મામે દીધારી દાન, દીધાં મોસાળાનાં દાન;
 ચોથું તે મંગળ વરતાય, વીરાજનાં તે દાન દેવાય.
 વીરે દીધારી દાન, દીધાં મધુપર્કનાં દાન;
 આલુડા તાંસ મંગાવો, લીલુડા કળશ ચીત્રાવું.
 ચોરીની ચોગઠવાળી, નાગ પાસે બાંધીયા બંધ;
 સોઘલી સામ મંગાવો, તેનો કંસાર ભરડાવો.
 ગોણીએ ધી રેડાવો, ખોબલે ખાંડ પીરસાવો;
 વેદ મંત્રે નીપજ્યારી કંસાર, કોળીયા કોળ ભરાય.
 જમી શ્રીકૃષ્ણ રૂપમણીને આરોગાવે, રૂપમણી જમી કૃષ્ણને આરોગાવે;
 કોળીયા કોળ ભરાવો, રૂપમણી કોળ ઝુંટાવે.
 ધીરે તે માખણ ખાઇ, સદાય ચારતો ગાય;
 ગોવિંદ ગોકળીયાના વાસી, છાસ પીછનો અભિલાષી.
 માસી તે પુતના ઘાલી, તેણે મન જોયું વિમાસી;
 મામે તે કંસાસુર માર્યો, જેને સ્વર્ગ પછાડ્યો.

છોકરા ધી પીને ધી પી, તારી માયે ન પાણું ધી પી;
 તારી તે કહી મા છેલાછ, તુંને કળશીયે ભીખાવે છાસ.
 છોકરા તારી કે મા છે ધાડી, તને મધરાતે મેલ્યો કાઢી;
 છોકરા તારી કે મા છે રાણી, તુને ઘડે ભરાવે પાણી.
 ઇવર લાડકા લાડુ શું ખાય, ઇવર ગધેડાં ગોળવા જાય;
 ઇવર મંત્ર પાડો શું જાણે, ઇવર ગોગાના ગાક ગણે.
 નાખ્યો નાથોરે નાથો બે દડ, ચોવટ રાશે નાથો;
 નાથો સાગની સુથળી, નાથો કન્યાબાઈ પુતળી.
 નાથો હિરની દોરીયે, નાથ્યો કન્યાબાઈ ગોરીએ;
 તારાં ને વડાં વડાં વડેરાં, નાથ્યાં છોકરાં તારીમા.
 કહી બાઈનાં કરબ્બેરે જતન, કાગની કોટે બાંધીને રતન;
 કાગડે દહીયું તાણ્યું, તે તો નાગરી જાતે જાણ્યું.
 કઈ બાઈ છે તો ભીને વાન, વરતો વગડતો હેવાન;
 પાનેતરે બાંધીને રાઈ, રાજુરે તડો આવ્યો.
 પાનેતરે બાંધીને જીં, જીજી કરતો આવે;
 પાનેતરે બાંધીને ધાણા, ધન્ય ધન્ય કરતો આવે.

રણજણ કાંસીડો.

પાપડનાં ઠામમાં જતી વખતે ગવાતું ગીત.

રણજણ કાંસીડો વગડાવો, ભેરવ સોનાની છે ડાંડી;
 ભેરવ રૂપાનું છે ચાડું, આછી આછી ધાણીનું છે તેલ.
 ભાર કપાસની છે વાટ, દીવડો મેલ્યો માંડવડા હેઠ;
 કે વેવાણે કૈયા જમાઈને વાર્યા, દીકરા તમે સાસરીયે મ જાશે.
 સાસરીયાંના દીવટીયા કહેવાશે.

(ચાર વાર ગાવું.)

માંડવો પહેલો.

સોનાની સળીયે માંડવો, રૂપાની વળીયે માંડવો.

મારે માંડવે મળ્યારે મોરાર, છપન કોડરે માધવ આવ્યા.

કે વહુ કૈયા ભાઈને વિનવે, લેખાં વટીયાં વરરાય જંગ દેખાડ રાય

જંગ હોય રળીયામણો.

ગોરી રાય જંગ રાય જંગ શું કરો, આપણે ધરે છે કે બાઈનો વિવાહ,

રાય જંગ હોય રળીયામણો.

સોનાની સળીયે માંડવો, રૂપાની વળીયે માંડવો, મારે માંડવે મળ્યારે
 મોરાર છપન કોડ જાદવ મળ્યારે.

કહી વહુ કૈયા ભાઈને વિનવે, દરબારીયા વરરાય જે દેખાડ
 રાય જંગ હોય રળીયામણો.

ગૌરી રાય જંગ રાય જંગ શું કરે, આપણે ઘેર છે કે બાઈનો વિવાહ
 રાય જંગ હોય રળીયામણો.

સોનાની સળીયે માંડવો, રૂપાની વળીયે માંડવો, મારે માંડવે મળ્યારે મોરાર
 છપન કોડ જાદવ મળ્યારે.

કે વહુ કૈયા ભાઈને વિનવે, બહુ સજ્જના વરરાય, જંગ દેખાડ
 રાય જંગ હોય રળીયામણો.

ગૌરી રાય જંગ રાય જંગ શું કરે, આપણે ઘેર છે કે બાઈનો વિવાહ
 રાય જંગ હોય રળીયામણો.

સોનાની સળીયે માંડવો રૂપાની વળીયે માંડવો મારે માંડવે મળ્યારે મોરાર
 છપન કોડ જાદવ મળ્યારે.

કે વહુ કૈયા ભાઈને વિનવે, નિશાળીયા વરરાય જંગ દેખાડ રાય
 જંગ હોય રળીયામણો.

ગૌરી રાય જંગ રાય જંગ શું કરે, આપણે ઘેર છે કે બાઈનો વિવાહ
 રાય જંગ હોય રળીયામણો.

પહેલો તે થંભ સોના તણો, રચીયો મારા માંડવ હેઠ, અજવાળો વહુવર
 દીવડો; દીવડો મેલો કમાડ, ઘેર સજ્જનીયાં પધારો.

માંડવો બીજો.

પહેલો તે થંભ સોનાં તણો, રચીયો મારા માંડવ
 હેઠ ઘેર સજ્જનીયાં.

પધારો સજ્જનીયાં મારે કૈયા ભાઈના ડાડા, ઘેર કૈયો મહેતો—આવશે.
 આવશે બેસશે પાય, ઘેર કુંવરો પરણાવશે, અજવાળો વહુવર

દીવડો દીવડો મેલો કમાડ.

બીજો તે થંભ રૂપાં તણો રચીયો મારા માંડવ હેઠ અજવાળો વહુવર
 દીવડો, દીવડો મેલો કમાડ.

ઘેર સજ્જનીયાં પધારશે, સજ્જનીયાં મારે કે બાઈના કાકા ઘેર.
 કૈયો મહેતો આવશે

આવશે બેસશે પાય ઘેર માંડવડો વધાવશે.

અગ્નિ તે થંભ એની તણો, રચીયો મારે માંડવ હેઠ

અજવાળો વૌવર દીવડો.

દીવડો મેલો કમાડ ઘેર સજ્જનીયાં પધારશે, મારે કૈયા ભાઈના મામા.
 ઘેર કૈયો મહેતો આવશે, આવશે એસશે પાટ, ઘેર મોસાળા લઘ આવશે.
 ચોથો તે થંભ હીરે જડ્યો, રચીયો મારે માંડવ હેઠ,

અજવાળો વૌવર દીવડો.

દીવડો મેલો કમાડ ઘેર સજ્જનીયાં પધારશે સજ્જનીયાં
 મારે કે બાઈના વીરા, ઘેર કૈયો ભાઈ આવશે, આવશે એસશે પણ
 ઘેર વરણાગી ભરાવશે.

માંડવો ત્રીજો.

માંડવ ટાઢો કે શીળો, ઢળકતા ઢળોને બાજેડો કે;
 ધરતી મેલોને કુંકાવટી, તેડો મારે જ્ઞેશીડાનો એટા.
 આજ મારે લખવી છે કંકોતરી, કંકોતરી બાંધો મારે કૈયા ભાઈને છેડે;
 કે જય મારે કે બાઈને આણેરે, વીરા તું તો કૈયે દેશથી આવીયો.
 વીરા તુને કૈયે મહેતે મોકલ્યો, એની હું તો કચ્છ દેશનો વાસી;
 એની હું ને કૈયે મહેતે મોકલ્યો, એની હું તો કૈયા મહેતાનો પૌણી.
 એની હું તો કૈયા પનોતાનો જયો, વીરા હું તો ગરથડાની ઘેલી;
 વીરા હું ને સાસરીયે સંતાપી, વીરા હું ને છોડે હરવાળી આંગણે આવીયો.
 વર ન ઝોળખ્યો મોર મારે કૈયા ભાઈનાં થેડાં;
 પણી વાગે છે આંખાં તણી, વચ્ચે મારે કે બાઈની વેલો માશ જળકે છે.
 મસર તણા, વાંસે મારે કૈયા જમાઈનાં ઘઘેડાં, પતી વાગે છે દીકરાં તણી.

માંડવો ચોથો.

માંડવી લીલી દાંડીની પીળી થાંભલી, માંડવ નીલુડા કળશ.

ચીતરાયરે વરરાજનો માંડવો.

માંડવ એસે રાણાને એસે રાજ્યા, માંડવ એસે કૈયા મેતો દીસોત

કુંવરીજનો માંડવો,

માંડવી નીલી દાંડીરે પીળી થાંભલી, માંડવ નીલુડા કળશ ચીતરાયરે,

હોંસીલાનો માંડવો,

માંડવ એસે રાણાને રાજ્યા, માંડવ એસે કૈયો મહેતો દીસોતરે

ભત્રીજનો માંડવો,

માંડવ નીલી દાંડીને પીળી થાંભલી, માંડવ નીલુડા કળશ ચીતરાયરે

બહુ સજ્જનનો માંડવો,

માંડવ એસે રાણા ને રાજ્યા, માંડવ એસે કૈયો ભાઈ દીસોત,

રે ભાણેજનો માંડવો,

માંડવ નીલી દાંડીને પીળી થાંભલી, માંડવ નીલુડા કળશ ચીતરામરે
 આગલડીનો માંડવો,
 માંડવ બેસે તે રાણાને રાજ્યા, માંડવ બેસે કૈયો ભાઈ દીસોતરે,
 બેનીજનો માંડવો,
 માંડવડોરે મારો મોટરો રોપાવજો, મોટા મોટા માંડલીક પધારશે
 માંડવો પાંચમો.

માંડવી કરેરે મારા કૈયા ભાઈના દાદારે, માંડવડે કૈયો મહેતો આવશે
 કૈયો મહેતો આવે કાંઈ રૂંડેરાં દીસેરે હૈયાં મારા હીસેરે માંડવડો દીશે
 રળીયામણો, માંડવડોરે મારો મોટો રોપાવજો. માંડવડે મોટા મોટા
 માંડળીક પધારશે. માંડવી કરેરે મારા કૈયા ભાઈના કાકારે
 માંડવડે કૈયો મહેતો આવશે, કૈયો મહેતો આવે, કાંઈ રૂંડેરાં દીસેરે, હૈયાં
 મારાં હીસેરે માંડવડો દીસે રળીયામણો, માંડવડોરે મારો મોટો રોપાવજો
 માંડવડે મોટા મોટા માંડળીક પધારશે, માંડવી કરેરે મારા કૈ આઈના અમે
 માંડવડે કૈયો મહેતો આવશે, કૈયો મહેતો આવે, કાંઈ રૂંડેરાં દીસેરે, હૈયાં મારાં
 હીસેરે માંડવડો દીસે રળીયામણો, માંડવડોરે મારો મોટોરો રોપાવજો
 માંડવડે મોટા મોટા માંડલીક પધારશે, માંડવી કરેરે મારે કૈ આઈનો વીરોરે
 માંડવે કૈયો ભાઈ આવશે કૈયો ભાઈ આવે કાંઈ રૂંડેરાં દીસેરે હૈયાં મારા હીસેરે
 માંડવડો દીસે રળીયામણો, માંડવડોરે મારો નીલુડે નાળીયેરે છાયો
 અટવીસે ઓછાયો, લેલરે માંડવો.

માંડવો છઠો.

માંડવડેરે કંઈ નણુદી ઝાંઝીરે, કંઈ લેપાવી ઝાંઝીરે, આવશે ને લાવશે હાથીડા
 હજરરે, ઘોડલીયાં ગલસરે રંગ જય છોડયાં, માંડવડેરે કૈયા ભાઈના
 દાદા આવશે આવશે ને લાવશે હાથીડા હજરરે, ઘોડલીયાં આગણુરે
 રંગ ભર છોડે કાકો ઘોડલા માંડવડોરે મારો નીલુડે નાળીયેરે છાયા
 કંઈ અટવીસે ઓછાયારે લેલર માંડવો, માંડવડેરે કંઈ નણુદી ઝાંઝીરે
 કાંઈ લેપાવી ઝાંઝીરે, માંડવડેરે કૈ આઈના મામા આવશે, આવશે
 ને લાવશે હાથીડા હજરરે, ઘોડલીયાં આંગણુ રહે રંગ જય છોડયાં
 મામે ઘોડલાં માંડવડો મારો નીલુડે નાળીયેરે છાયો આલસે
 ઓછાયો, માંડવડે કૈ આઈના વીરા આવશે જે લાવશે હાથીડા હજરરે વીગેરે
 માંડવો સાતમો.

મોટા માંડવડો રોપાવો, ઝીણી ખાજલીયે છવરાવો.

આજાં મોતીડાંરે વધાવો આણુરાજ-ભાઈના દાદાને તેડાવો, કૈયા મહેતાને

તેડાવો, હરખે માંડવડો રોપાવોરે આણુરાજ. મોટા માંડવડો રોપાવો
 ઝીણી ખાજલીયે છવરાવો આછાં મોતીડે વધાવો આણુરાજ, ભાધના કાકાને
 તેડાવો, કૈયા મેતાને તેડાવો, હરખે માંડવડો રોપાવોરે આણુરાજ મોટા
 માંડવડો રોપાવો ઝીણી ખાજલીયે છવરાવો આછાં મોતીડે વધાવો આણુરાજ
 બાપના મામાને તેડાવો, કૈયા મેતાને તેડાવો, હરખે મોસાળાં

પહેરાવોરે આણુરાજ.

મોટા માંડવડો રોપાવો ઝીણી ખાજલીયે છવરાવો આછાં મોતીડે

વધાવો આણુરાજ.

બાધના વીરાને તેડાવો કૈયા ભાધને તેડાવો, હરખે વરણગી

ભરાવોરે આણુરાજ.

માંડવો આઠમો.

કે મારો માંડવો કુલડે છાયો ને તેને જાણવીયાં,

મારે માંડવડે કોણ કોણુ જેસે ઉંચા, ગોરા, પાતળા, મારે માંડવે કૈયો ભાધ જેસે
 ઉંચા, ગોરા, પાતળા, મારે એની કૈ સાધ અસરકા બોલે મુરખવર પામીયાં
 મારી તે સેજલડીએ નહિ સુખ-અસીસે નહિ એળચી.

મારી તે પાંગડે નહિ પડો પાનરે, બેળે નહિ સુખડી.

મારી તે ગોર વીયાણુમાં છાસરે-ઝોરડે નહિ દીવડો,

છાંઓળ બેડાં કૈ બાધ એમ ભણે મારો સૌ તેમાં સરખો તો ખાયરે.

જુજનગર ગામનો રાજ્યો, મારો આવે છે નાગર વેલાં પાનરે કુલડાંનો

ભોગીયો, તારી તે સેજલડીયે ઘણું સુખ અસીસે ઢગ

એલચી, તારી તે પાંગડે છે પડાં પાનરે, બેળે ઢગ સુખડી.

તારી તે ગોર વીયાણુમાં દુધરે, ઝોરડે-જપ રાય દીવડો.

જનોધનાં ગીત.

દાગા-વાગા.

જગરે અમીયાના વાગા સીવડાવો નીલુડા ગજની તુષ.

કડરે વાળી વાળી પહેરોને કૈયા ભાધ, દાદાનાં મન મોહશે;

દાદાનાં મન કોની પેરે મોહશે, હસી હસી મોસાળાં જશે.

ઝગરે અગીયાના વાગા સીવડાવો, નીલુડા ગજની તુષ;

કેડરે વાળી વાળી પહેરોને કૈયા ભાધ, કાકાનાં મન મોહશે.

કાકાનાં મન કોની પેરે મોહશે, હસી હસી મોસાળાં જશે;

ઝગરે અગીયાના વાગા સીવડાવો, નીલુડા ગજની તુષ.

કેડે વાળી વાળી પહેરોને કૈયા ભાધ, મામાનાં મન મોહશે;

મામાનાં મન કેણી પેરે મોહશે, હસીહસી મોસાળાં જોશે.
 જગરે અગીયાના વાગા સીવડાવો, નીલુડા ગજની તુધ;
 કેડે વાળી વાળી પહોરોને દૈયા ભાષ, અંધવાનાં મન મોહશે.
 અંધવાનાં મન કેણી પેરે મોહશે, હસી હસી મોસાળું જોશે.

ટાપી.

નીલી ટાપી ભરતે ભરી, મેલી છે માંડવા હેઠ અહ્મચારીને ભેટ;
 મોકલી પેરી ઓઢીને અહ્મચારી સંચર્યા પુછે છે ભુજ નગરના લોક.
 અહ્મચારી ટાપી કોણે ભરીરે ભુજનગરમાં મારી કે એનવસે નાંદલીયો દૈયો;
 જમાઇ મેરાઇ અહ્મચારીને ભેટ ભેટ મોકલી.
 રાતી ટાપી તે ભરતે ભરી, મેલી છે માંડવા હેઠ અહ્મચારીને ભેટ મોકલી;
 પેરી ઓઢીને અહ્મચારી સંચર્યા પૂછે છે દૈયાં શહેરનાં લોક અહ્મચારી ટાપી.
 કોણે ભરી-દૈયાં નગરમાં મારી કે એન વસે નાંદલીયો દૈયો જમાઇ મેરાઇ;
 અહ્મચારીને ભેટ મોકલી.

ઝડીયો—રીસાય છે.

કુંવર કોટ વાળી વાળી જુવે, બોલાવ્યા બોલે નહિ, એનો તેડાવો
 દૈયો મેતો દાદો તો હમણું મનાવશે;
 કુંવર ઝડીયો જનોઇ જો માગો, તો હમણું પહેરાવીએ, કુંવર આગ્નનાં
 નરામ જો માગો તો તે ક્યાંથી કાઢીએ.
 કુંવર કોટ વાળી વાળી જુવે, બોલાવ્યા બોલે નહિ, એનો તેડાવો
 દૈયો મેતો કાકો તો હમણું મનાવશે;
 ભત્રીજા કિતારીને સાંકળાં જો માગો, તો હમણું પહેરાવીએ
 ભત્રીજા રાયનાં સાંકળાં માગો તો ક્યાંથી કાઢીએ.
 કુંવર કોટ વાળી વાળી જુવે બોલાવ્યા બોલે નહિ, એનો તેડાવો
 દૈયો મેતો મામો તો હમણું મનાવશે;
 ભાણેજ ભાઇ જો માગો, તો હમણું પહેરાવીએ, ભાણેજ ચાંદો
 સુરજ જો માગો તો ક્યાંથી કાઢીએ.
 કુંવર કોટ વાળી વાળી જુવે બોલાવ્યા બોલે નહિ, એનો તેડાવો
 દૈયો ભાઇ અંધવો તો હમણું મનાવશે;
 અંધવા વેલને વીંટી જો માગો તો હમણું પહેરાવીએ, અંધવા
 સાહી રમકડાં જો માગો તો ક્યાંથી કાઢીએ.
 કુંવર કોટ વાળી વાળી જુવે, બોલાવ્યા બોલે નહિ, એનો તેડાવો
 દૈયો મેતો સસરો તો હમણું મનાવશે;

જમાઇ મોહીને બેટી જો માગો તો હમણું પરણાવીયે, જમાઈ
 બ્રહ્માની બેટી જો માગો તો તે ક્યાંથી કાઢીએ.

નીલી ટોપીને બ્રહ્મચાર વાંકા અંબોડા.

નીલી ટોપીને બ્રહ્મચાર વાંકા અંબોડા, રાજની વાડીમાં બ્રહ્મચાર તમે ઉતર્યા;
 રૂઠ્યા બ્રહ્મચારી તમને કોણ મનાવે, દાદો મનાવી જનોઇ દેવડાવે.

માતાઓ મનાવી ભિક્ષાઓ દેવરાવે, તોએ આગલડા નામ જ્યાં ન આવે;
 પીળી ટોપીને બ્રહ્મચાર વાંકા અંબોડા, રાજની વાડીમાં બ્રહ્મચાર તમે ઉતર્યા.

રૂઠ્યા બ્રહ્મચારી તમને કોણ મનાવે, તમને તમારો કાકોજી મનાવે;
 કાકોજી મનાવી માંડવો રોપાવે, કાકી મનાવી માંડવડો વધાવે.
 તોએ હોંસીલાના મનમાં ન આવે.

રાતી ટોપીને બ્રહ્મચાર વાંકા અંબોડા, રાજની વાડીમાં બ્રહ્મચાર તમે ઉતર્યા;
 રૂઠ્યા બ્રહ્મચારીને કોણ મનાવે, તમને તમારો મામોજી મનાવે.

મામો મનાવી મોસાળ લઈ આવે, મામી મનાવી મોસાળાં પહેરાવે;
 તોએ ડોલરીયાના મનમાં ન આવે.

ભીંની ટોપીને બ્રહ્મચાર વાંકા અંબોડા, રાજની વાડીમાં બ્રહ્મચાર તમે ઉતર્યા;
 રૂઠ્યા બ્રહ્મચાર તમને કોણ મનાવે, તમને તમારો વીરોજી મનાવે.

વીરોજી મનાવી વરણાગી ભરાવે, ભાભી મનાવી મંગળીયાં ગવરાવે;
 તોએ અંતરીયાના મનમાં ન આવે.

મારે આંગણે બડવો નિત્ય રમે, મારે આંગણે બડવો નિત્ય રમે;
 કુલકમરને બહુ બડવારી, ઇન્ડવામાં નાવડે મુજને નામ. મારે આંગણે.

ઇન્ડવાનાં ડમરો મરવો નામ, મારે આંગણે.
 જનોઇ દેવરાવવા દાદો આવશે, ઇદાદાનાં મને નાવડે નામ મારે આંગણે.

ઇદાદાનાં કૈયો મહેતો નામ. મારે આંગણે.
 ભિક્ષાઓ દેવરાવતાં માતા આવશે ઇમાતાનાં મને નાવડે નામ મારે આંગણે.

ઇમાતાનાં કૈ વૈ નામ. મારે આંગણે.
 માંડવ રોપાવવા કાકો આવશે, ઇકાકાનાં મને નાવડે નામ. મારે આંગણે.

ઇકાકાનાં કૈયો મહેતો નામ. મારે આંગણે.
 માંડવડો વધાવતા કાકી આવશે, ઇકાકીનાં મુજને નાવડે નામ. મારે આંગણે.

ઇકાકીનાં કૈ વહુ નામ. મારે આંગણે.
 મોસાળાં લૈ આવતાં મામો આવશે ઇમામાનાં મુજને નાવડે નામ. મારે આંગણે.

ઇમામાનાં કૈયો મહેતો નામ. મારે આંગણે.
 મોસાળાં પહેરાવતાં માતાજી આવશે ઇમામીજીનાં મુજને નાવડે નામ. મારે આંગણે.

ઇમામીનાં કહી વહુ નામ. મારે આંગણે.

વરણગી ભરાવતાં વીરોછ આવશે, ધવીરાનાં મુજને નાવડે નામ. મારે આંગણે.
 ધવીરાનાં કૈયો ભાધ નામ. મારે આંગણે.
 મંગળીયાં ભરાવતાં ભાભીછ આવશે, ધભાભીનાં મુજને નાવડે નામ. મારે આંગણે.
 પુલીકાં દેવરાવતાં શૈયર આવશે, ધશૈયરનાં મુજને નાવડે નામ. મારે આંગણે.
 ધ શૈયરનાં કહ્યાં આઈ નામ. મારે આંગણે.
 ઢોલ વમડાવા પુલો આવેરે, ધ પુવાનાં મુજને નાવડે નામ. મારે આંગણે.
 ધ પુવાના કૈયો જમાઈ નામ. મારે આંગણે.
 હાથ પોથીને ગોર આવશેરે, ધ ગોરનાં મુજને નાવડે નામ. મારે આંગણે.
 ધ ગોરનાં કહીયો ગોર નામ. મારે આંગણે.
 મુખ સરસ્વતિને પંડ્યોછ આવશેરે, ધ પંડ્યાનાં મુજને નાવડે નામરે.
 મારે આંગણે.
 ધરે પંડ્યાનાં કૈયો પંડ્યો નામ. મારે આંગણે.
 હાથ દંડને હડીયો કાઢશેરે, ધરે જડીયાનાં મુજને નાવડે નામ. મારે આંગણે.
 ધ જડીયાનાં કૈયો ભાધ નામ. મારે આંગણે.

જનોઘ ને ઘોડી.

નીલડી ઘોડી નીલડા પલાણુરે, ધ ઘોડીના કીયો ભાઈ અસ્વારરે;
 આગળ થકો કહીયો જમાઈ છડીદારરે.
 અંતાણી પાળે જે (જે ઓડક હોય તેનું નામ) ને પાખરજરે શુકને
 વાંદીને સંચરજરે;
 શુકનમાં માંહે જોશીડો મળીયોરે, મુરતીયાં લઈને સામો મળીયોરે.
 નીલી ઘોડી પાતળીયા અસ્વારરે, ધ ઘોડીના કીયો ભાઈ અસ્વારરે;
 આગળ થકો કીયો જમાઈ છડીદારરે, માંકડ પોંખે જૈને પાખરજરે.
 શુકન વાંદીને સંચરજરે, શુકનમાં સોનીનો એટો મળીયોરે;
 ઝાલ ઝુમણાં લઈને સામો મળીયોરે.
 નીલી ઘોડી નીલેડાં પલાણુરે, ધ ઘોડીના કીયો ભાઈ અસ્વારરે;
 આગળ થકો કૈયો જમાઈ છડીદારરે, ઘોળકીયા પોળે જઈ પાખરજરે.
 શુકન વાંદીને સંચરજરે, શુકનમાં દોશીનો એટો મળીયોરે;
 શીર ચુંદડી લઈને સામો મળીયોરે, નીલી ઘોડી નીલેડાં પલાણુરે.
 ધ ઘોડીના કીયો ભાઈ અસ્વારરે, આગળ થકો કીયો ભાઈ છડીદારરે;
 છંયા પોળે જઈને પાખરજરે, શુકન વાંદીને સંચરજરે.
 શુકનમાં માળીનો એટો મળીયોરે, હાર ગજરા લઈને સામો મળીયોરે.

સાત સુંવાળી બડવા પાંચ લાડુડા.

સાત સુંવાળી બડવા પાંચ લાડુડા, તો તમેરે નાનકડા બડવા કેમ જશો;
 રાજ ઉભલા હોતો ઉભલા હોતો બડવા દાદો મનાવે.
 દાદો મનાવી બડવા જનોઈ દેવરાવે, બડવા ઉભલા હોતો તમને તમારી માતા મનાવે;
 માતા મનાવી બડવા ભિક્ષા દેવરાવે, રાજ ઉભલા હોતો તમને તમારો કાકો મનાવે.
 કાકો મનાવી બડવા માંડવડો રોપાવે, રાજ ઉભલા હોતો તમને તમારી કાકી મનાવે;
 કાકી મનાવી બડવા માંડવડો વધાવે, રાજ ઉભા હોતો તમને તમારી મામી મનાવે.
 મામી મનાવી બડવા મોસાળાં પેરાવે, રાજ ઉભલા હોતો તમને તમારો વીરેણ મનાવે;
 વીરેણ મનાવી બડવા વરણાગી ભરાવે, રાજ ઉભલા હોતો તમને તમારાં ભાભી
 મનાવે.
 ભાભી મનાવી મંગળીયાં વરતાવે રાજ.

જડીયો આવશે.

મેં તુને માળોડા વાળીયો, મારી શેરીએ મરવો મરોપરે. જડીયો આવશે.
 જડીયો કે રસ કેરો પોત્રો, જડીયો કે રસ કેરો દોહીયો. જડીયો.
 જડીયો કૈયા મેતા કેરો પોત્રો, જડીયો કૈયા મહેતા કેરો દોહીયો. જડીયો.
 જડીયો કે રસ કેરો કુંવરો, જડીયો કે રસ કેરો જયો. જડીયો.
 જડીયો કૈયા મેતા કેરો કુંવરો, જડીયો કે વહુ પનોતાનો જયો. જડીયો.
 જડીયો કે રસ કેરો ભત્રીજો, જડીયો કે રસ કેરો ભાણેજ. જડીયો.
 જડીયો કૈયા મેતા તણો ભત્રીજો, જડીયો કૈયા મેતા તણો ભાણેજ. જડીયો.
 જડીયો કે રસ કેરો અંધવો, જડીયો કે આછ પનોતાનો વીરો. જડીયો.
 જડીયો કૈયા ભાછ કેરો અંધવો, જડીયો કે આછ પનોતાનો વીરો. જડીયો.

જનોઈની ઘોડી.

એક નીલુડી ઘોડી, કાનતમારડી, એની ઘોડીયે મોમખીયા મોતી જડીયાં.
 એની ઘોડીએ જડીત્ર પલાંણુ હીરે જડીયાં, એની ઘોડીયે આગલા પગ હીરે જડીયાં.
 એની ઘોડીએ પાછલે પરવાળાંમાં, એની ઘોડીયે યાદ રતનનો આખખો;
 એની ઘોડીએ વાળાની સરનો વીઝણો, ઘોડીયે ચડે ગોરા કયા ભાછ મન હસેરે.
 તમને દાદોજી મનાવે, લાડકડા વર હું રળીયાત છું.
 તમે દાદાને ઘેર ગયા હતા નિશાળીયા વર, શું શું રી લાવ્યા,
 અમો લાવ્યા છીએ જડીયો જનોઈ હાથે દંડ લાકડી;
 તમને કાકોજી બોલાવે, બહુ સજ્જના હું રળીયાત છું.
 તમે કાકાને ઘેર ગયા હતા, નિશાળીયા વર શું શું રી લાવ્યા;

અમે લાવ્યા છીએ વેઠ વીંટીને સાંકળાં રી, તમને મામેજી બોલાવે અંતરીયા વર.
હું રળીયાત છું, તમે મામાને ઘેર ગયા હતા;
શું શું રી લાવ્યા અમે લાવ્યા છીએ કલગેક ભાઈ, માથે મોળીઆં રી.
તમને વીરોજી બોલાવે, ડોલરીયા વર હું રળીયાત છું, તમે વીરાને ઘેર ગયા હતા;
આટલીડા વર શું શું રી લાવ્યા, અમે લાવ્યા છીએ કિતરી સાંકળીને હાથે
વીચીઓ રી.

તમને ફેયર બોલાવે હું રળીયાત છું, તમને ફેયરને ઘેર ગયા હતા;
આંતરીયા વર શું શું રી લાવ્યા, અમે લાવ્યા છીએ નામ.
ફેયા ભાઈ લક્ષજી વેરી, તમને પંડ્યોજી બોલાવે બહુ સજનના વર હું
રળીયાત છું;
તમે પંડ્યાને ઘેર ગયા હતા શું શું લાવ્યા, અમે લાવ્યા છીએ ચૌદ વિધાને
મુખે સરસ્વતિ.

તમને સસરો બોલાવે લાડકા વર, હું રળીયાત છું;
તમે સસરાને ઘેર ગયા હતા, ગુલામી વર શુંશું રી લાવ્યા.
અમે લાવ્યા છીએ બેટી મોટીરે ફેયા દેવતણી.

વળો વળો બાલુડા બ્રહ્મચારી.

વળો વળો બાલુડા બ્રહ્મચારી, તમને કોણ મનાવે;
તમને તમારો દોદોજી મનાવે, દોદો મનાવી જનોઈ દેવરાવે,
માતા મનાવે ભિક્ષાઓ દેવરાવે, તોએ હકીલાના મનમાં ન આવે. વળો વળો.
તમને તમારો કોકોજી મનાવે, કોકો મનાવી માંડવડો રોપાવે;
કાકી મનાવી માંડવડો વધાવે, તોએ હોંસીલાના મનમાં ન આવે. વળો વળો.
તમને તમારો મામેજી મનાવે, મામે મનાવી-મોસાળાં લઈ આવે;
મામી મનાવી મોસાળાં પહેરાવે, તોએ રીસાળ વરના મનમાં ન આવે. વળોવળો.
તમને તમારો વીરોજી મનાવે, વીરો મનાવી વરણાગી ભરાવે;
ભાભી મનાવી મંગળીયાં વરતાવે તોએ તમારા મનમાં ન આવે. વળો વળો.

જનોઈનું મોસાળું.

કુંવર રહો તો આ રાજ્ય અપાવું, નવી રાજ્ય નગરી સ્થપાવું;
રહો તો અમરાવતી ઉતરાવું, બહુક આવો ઘેર મામી મનાવે.
કાશી કેરા પંડીતો તેડાવું, તમને ધરને આંગણીયે ભણાવું;
રહોતો ઇન્દ્રના ગુરૂને તેડાવું, બહુક આવો ઘેર મામી મનાવે.

બટુક રહોતો સ્ત્રીથી રૂપાળી, મોટા ધરની લાવી દહ લાડી;
 રહોતો આપુ' વહુવાર મેળાવી, બટુક ચાલો ઘેર મામી મનાવે.
 શિયાળે ટાઢે પાણીયે નહાવા, વેદી પાસે ડોપીન ભેર સુવાં;
 તમારે ગુરનાં કોપીન નથી ધોવાં, કુંવર ચાલો.
 સાત ફેરા ભિક્ષા કાજ કરવા, મળે તેટલાંમાં પુરાં કરવાં;
 સહેલે શુભ અંગે દુઃખ નથી સેવ્યાં. બટુક ચાલો.
 સમી સીમમાંનાં ઝાડ કંટાળી, માંચ ડંડ સમીરને ચોળી;
 કાળે ઉનાળે વન વન પોખી. કુંવર ચાલો.
 જરીયન રૂડા જામા કરાવ્યા, માંહે કસબના મોર મુકાવ્યા;
 મોગાં મુલનાં મોસાળાં મંગાવ્યા, કુંવર આવ્યા ઘેર મામી મનાવ્યા.
 પછી સોનાના ઓઠ ઓઠાડી, હાથી ધોડાને સમૃદ્ધિ અપાવી;
 બ્રહ્મચારીને રાખ્યા મનાવી, કુંવર આવ્યા ઘેર મામી મનાવ્યા.

જનોઈનું ગીત.

માણુક મોતીનો પસરે ભરાવો, પસરે ભરાવો ચંદનચોક પુરાવો;
 ઘોડલે ચડી ઘેર આવોરે, કૈયાભાઈ આવોરે કૈયાભાઈ.
 દાદાનાં મન મોહશે, દાદાનાં મન કેણી પેરે મોશે;
 હસી હસી મોસાળાં જોશે, માણુક મોતીનો પસરે ભરાવો.
 પસરે ભરાવો ચંદન ચોક પુરાવો, ઘોડલે ચડી આવોરે કૈયાભાઈ;
 આવોરે કૈયાભાઈ.

કાકાનાં મન મોહશે, કાકાનાં મન કેણીપેરે મોહશે;
 હસી હસી મોસાળું જોશે, માણુક મોતીનો પસરે ભરાવો.
 પસરે પુરાવો ચંદનચોક પુરાવો, ઘોડલે ચડી ઘેર આવોરે;
 કૈયાભાઈ આવોરે કૈયાભાઈ, મામાનાં મન મોહશે.
 મને કેણીપેરે મોહશે, હસી હસી મોસાળું જોશે;
 માણુકમોતીનો પસરે ભરાવો, પસરે ભરાવો ચંદનચોક પુરાવો.
 ઘોડલે ચડી ઘેર આવોરે કૈયાભાઈ, આવોરે કૈયાભાઈ;
 વીરાનાં મન મોહશે વીરાનાં મન કેણીપેરે મોહશે, હસી હસી મોસાળું જોશે.

સમોરતાંથી લગ્ન દિવસ સુધી ગવાતાં ગીતો.

છાકરી પક્ષવાળાનાં. ૧.

કે બાઈ સસરાજીને બાપ કહી બોલાવજો, કે બાઈ સાસુજીને કહેશો માય;
 મોટા નાં હો તો નમી દેજો, કે બાઈ જોજીના ધુંધટ તાણજો.
 કે બાઈ જોઠાણીમે દેજો ધરતો બારરે, મોટાં નાં હો તો;

કૈં બાધ દીમરજીને વીર કહી બોલાવજો, કૈં બાધ દેરાણીનાં કરજો વાદે કામ.
 મોટાં નાં હો તો કૈં બાધ નણુંદજીને નીલ નીલ આણું વાળજો;
 કૈં બાધ ભાણેજાં ભત્રીજાંની લેજો આશીશ મોટાં નાં હો તો.

ચોરીમાંથી કહી બાધ બોલ્યાં.

ચોરીમાંથી કૈં બાધ બોલ્યા, દાદાજી વચન સુણીને;
 આપણને ઘેર અવલ હાથીડાતે, મારે સાસરે દેજો,
 દધ શકો તો દેજો ડાડા મારા, જીભલડીએ જસ લેજો.
 ચોરીમાંથી કઈ બાધ બોલ્યાં, કાકાજી વચન સુણીજો;
 આપણે ઘેરે અવલ તેજડા, તે મારે સાસરે દેજો.
 દધ શકો તો દેજો કાકા મારા, જીભલડીએ જસ લેજો;
 ચોરીમાંથી કઈ બાધ બોલ્યાં મામાજી વચન સુણીજો.
 આપણે ઘેર અવલ વેલડીયાં, તે મારે સાસરે દેજો.
 દધ શકો તો દેજો મામા મારા, જીભલડીએ જસ લેજો;
 ચોરીમાંથી કઈ બાધ બોલ્યાં, વીરાજી વચન સુણીજો.
 આપણે ઘેર ગાય સવહી, ભેંસ સવહી ગાય ભેંસ સાસરે દેજો;
 દેશકોતો દેજો મારા વીરાજી, જીભલડીએ જસ લેજો.

નીલુડાં પાનનો આંબલો.

નીલુડાં પાનનો આંબલોરે, તેની ડાળીઓ નમી નમી જાય;
 ડાળ નમે સુડા ભમે, તેનાં વનજીળ લેરડે જાય,
 કૈંયે મહેતે રાયજંગ માંડીયો, તું કૈંયા વેવાધ વેગે વહેલો આવ.
 તારા લશ્કરને સામૈયાં શોભતાં, રૂડા વરરાજાને પાલખડી પચાસ;
 આટલાં વાનાં કંઈ મારા વેવાધરે, નીલુડાં પાનનો આંબલો.
 તું કૈંયા વેવાધ વેગે વહેલો આવ, નીલુડાં
 હું કેમ આવું મારા વેવાધરે માંડે લશ્કર ઘેરે ન માય;
 તારા લશ્કરીઆઓને ઉતારા ઓરડા, રૂડા વરરાજાને મેડીતો માળ.
 એટલાં વાનાં કંઈ મારા વેવાધરે, નીલુડાં
 તુંતો કૈંયા વેવાધ વેગે વહેલો આવ. નીલુડાં
 હું કેમ આવું માંડે લશ્કર ટોડડે ન માય,
 તારાં લશ્કરને દાતણ પાણી, રૂડા વરરાજાને કણીઅરની કાય;
 આટલાં વાનાં કંઈ મારા વેવાધ. નીલુડાં
 તુંતો કૈંયા વેવાધ વહેલો આવ, હું કેમ આવું માંડે લશ્કર ટોડડે ન માય;
 તારાં લશ્કરને નાવા પાણીડારે, રૂડા વરરાજાને ગંગાજળ નીર,

આટલાં વાનાં કહું મારા વેવાઈ નીલુડાં
 તું તો ક્યા વેવાઈ વેગે વહેલો આવ, હું કેમ આવું માંડે લશ્કર ટોડે ન માય,
 તારા લશ્કરને ભોજન લાપસી, રૂડા વરરાજને ગેવરીયો કંસાર,
 આટલાં વાનાં કહું મારા વેવાઈ, નીલુડો તું તો વેગે વહેલો આવ.
 હું કેમ આવું માંડે લશ્કર ટોડે ન માય,
 તારાં લશ્કરને મુખવાર ઁળચી;
 રૂડા વરરાજને પાન પચાસ,
 આટલાં વાનાં કહું મારા વેવાઈ હું તો વેવાઈ વેગે વહેલો આવ નીલુડા.
 હું કેમ આવું માંડે લશ્કર ટોડે ન માય તારાં લશ્કરને પોઢણુ ઢાળીયા,
 રૂડા વરરાજને હીડોળાખાટ આટલાં વાનાં કહું મારા વેવાઈ;
 તું તો ક્યો વેવાઈ વેગે વહેલો આવ નીલુડા,
 હું કેમ આવું માંડે લશ્કર ટોડે ન માય.
 તારાં લશ્કરને રમત સોગઠાં;
 રૂડા વરરાજને પાસાની જોડ,
 આટલાં વાનાં કહું મારા વેવાઈ તું તો વેગે વહેલો આવ. નીલુડા.

ત્રીજી.

પહેલો તે થંભ સોને જડ્યો, રચીયો મારા માંડવ હેઠ;
 દીવડો મેલો કમાડ અજવાળો વૌ વર દીવડો,
 સજનીયાં મારે કે આઈના ડાડા, ઘેર કૈયો મહેતો આવશે;
 આવશે એસસે પાટ, ઘેર કે આઈ પરણાવશે.
 બીજો તે થંભ હીરે જડ્યો, રચીયો મારા માંડવ હેઠ;
 અજવાળો વૌ વર દીવડો, દીવડો મેલો કમાડ ઘેર સજનીયાં પધારશે.
 સજનીયાં મારે કે આઈના કાકા, ઘેર કૈયો મહેતો આવશે;
 આવશે એસશે પાટ ભત્રીજી પરણાવશે.
 અગ્ની તે થંભ મોતીયે જડ્યો;
 રચીયો તે મારા માંડવ હેઠ અજવાળો વહુ વર દીવડો.
 દીવડો મેલો કમાડ ઘેર સજનીયાં પધારશે;
 સજનીયાં મારે કે આઈના મામા,
 ઘેર કૈયો મહેતો આવશે આવશે એસશે પાટ,
 ઘેર ભાણેજી પરણાવશે ચોથો તે થંભ રૂપે જડ્યો,
 રચીયો મારા માંડવ હેઠ, અજવાળો વહુવર દીવડો,
 દીવડો મેલો કમાડ, ઘેર સજનીયાં પધારશે. સજનીયાં.

મારે કે બાધના વીરા ઘેર કૈયો ભાધ આવશે,
આવશે બેસશે પાદ, ઘેર બેતરને પરચ્છાવશે.

ચોથું.

ડાડા સરોવર હું પાણીડાં ગે,

ડાડા આવે રૂડા વરરાજની જન, વાજત્રા વાગે.

ડાડા વરરાજને સાંભયાં શોભતાં, રૂડા વરરાજને પાલખડી પચાસ. વાજત્રા.

ડાડા જનૈયાને ઉતારા ઓરડા, રૂડા વરરાજને મેડીને મહેલ. વાજત્રા.

ડાડા જનૈયાને દાતણ પાણી, રૂડા વરરાજને કણીયર કામ. વાજત્રા.

ડાડા જનૈયાને મરહન તેલનાં, રૂડા વરરાજને તેલ કુલેલ. વાજત્રા.

ડાડા જનૈયાને દાતણ પાણી ઠામ, રૂડા વરરાજને ગંગાજળ નીર. વાજત્રા.

ડાડા જનૈયાને ભોજન લાપસી, રૂડા વરરાજને ગેવરીયો કંસાર. વાજત્રા.

ડાડા જનૈયાને મુખવાસ ઓળચી, રૂડા વરરાજને પાન પચાસ. વાજત્રા.

ડાડા જનૈયાને સુવા ઢાલીયા, રૂડા વરરાજને હીડોળા ખાટ. વાજત્રા.

પાંચમું.

સુડલો પુછેરે, કોયલ ક્યાં ગઇ, આવી રૂડી આંબલીયાની;

ડાળ મુકીને કોયલ ક્યાં ગઇ.

પોત્રી પરણુરે કૈયા મહેતા તણી, દોહત્રી પરણુરે કૈયા મહેતા તણી;

ખારકની હુધ છાકમ છોળરે, જોવાને હરખે હું ગઇ. સુડલો.

ભત્રીજ પરણુરે કૈયા મહેતા તણી, ભાણેજ પરણુરે કૈયા મહેતા તણી;

નાળીયેરની હુધ છાકમ છોળરે; જોવાને હરખે હું ગઇ. સુડલો.

કુંવરી પરણુરે કૈયા મહેતા તણી, જનમી પરણુરે કે વહુ તણી;

મીઠાઇઓની હુધ છાકમ છોળરે, જોવાને હરખે હું ગઇ. સુડલો.

બેની પરણુરે કૈયા ભાધતણી, બેની પરણુરે કૈયા વીરાતણી;

પહેરામણીની હુધ છાકમ છોળરે, જોવાને હરખે હું ગઇ. સુડલો.

છઠું.

કઇ બાધ ડાડાજને ખોળે બેસી એમ બણે;

ડાડા હાથણી શણગારી સામી મેલોરે, રાયજાદો બંદલો પાળો આવે.

ઘેલી બાધ નહિ આપણી દેશડીયાંની રીત, ગધેડી જાએ ગરબે આવે;

કે બાધ કાકાજને ખોળે બેસી એમ બણે, કાકા તેજડા

શણગારી સામા મેલરે પરદેશી બંદલો પાળો આવે;

ભત્રીજ બાધ નહિ આપણું ભુજનગરની રીતરે, દાસીનો જાએ ગરબે આવે.

કે બાઈ મામાજીને ખોળે એમ બણે, મામા પાલખડી
શણગારી સામે મેલરે, નિશાળીયા બંદો પાળો આવે,
બાણેજી નહિ આપણાં ગામતણી રીતરે, વેવાણુનો જાયો ગરજો આવે.
કે બાઈ વીરાજીને ખોળે એસી એમ બણે,
વીરા વેલડીએ શણગારી સામી મેલરે, પરદેશી બંદો પાળો આવે;
બેનરબાઈ નહિ આપણુ ગામ કેરી રીતરે, ગધેડીનો મેલો ગરજો આવે.

સાતમું છાંદરીનાં લગ્નનું.

કે બાઈ ચતુર સુળણુ, બોલો મીઠી વાણી પવિત્ર માતાજી તમે સાંભળો,
અમારા દાદાજીને કરો ભેળણુ રે, કુંવારી કન્યાના કરો સાસરાં.
ડાડે કૈયે મહેતે હસી ઉત્તર દીધારે, નાનકડાં કુંવરીજી ધીરજ રાખજો;
સારા કુળના કૈયા વેવાઈ જોયારે, નિશાળીયા આવતા કૈયા વર મેં જોયારે.
કઈ બાઈ ચતુર સુળણુ બોલે મીઠી વાણુ, મોટરાં કાકીજી તમે સાંભળો.
અમારા કાકાને કરો જાણુરે, કુંવારી કન્યાનાં કરો સાસરાં.
કાકા કૈયાભાઈએ હસીને ઉત્તર દીધારે, મોઢલડાં બત્રીજી ધીરજ રાખજો.
સારા કુળના કૈયા વેવાઈ મેં જોયારે, અંતરીયા કૈયા જમાઈ મેં જોયા.
કઈ બાઈ ચતુર સુળણુ બોલે મીઠી વાણુ, ગુણવંતાં મામીજી તમે સાંભળો.
અમારા મામાને કરો જાણુરે, કુંવારી કન્યાનાં કરો સાસરાં.
મામે કૈયાભાઈએ હસી ઉત્તર દીધારે, સકર્મણાં બાણેજી ધીરજ રાખજો.
સારા કુળના કૈયા વેવાઈ મેં જોયારે, બહુ સજ્જના કૈયા જમાઈ મેં જોયારે.
કઈ બાઈ ચતુર સુળણુ બોલે મીઠી વાણુ, સકર્મણાં બાભીજી તમે સાંભળો.
અમારા વીરાને કરો જાણુ, કુંવારી કન્યાનાં કરો સાસરાં.
વીરા કૈયા ભાઈએ હસી ઉત્તર દીધારે, નાનકડાં બેનીજી ધીરજ રાખજો.
સારા કુળના કૈયા વેવાઈ જોયારે, નાનકડા કૈયા જમાઈ જોયારે.

ગીત આઠમું.

આડી ફુલડીયાંની વાડી, વચે રતન જડીયાં રી, ત્યાં બેઠાં ડાડોજી આજ;
કે બાઈ એમ બણેરી ડાડા મારા બોલો તો બોલાવું, બોલતી લાજે મરૂંરી.
૪ વર અતિરે નિદ્રાજી, ૪ વર ઝારે આવશેરી;
મજલે મજલે ઢાલીડા વગડાવું ૪ વર ઝારે આવશેરી.
આડી ફુલડીયાંની વાડી વચે રતન જડીયાં, ત્યાં બેઠા કાકોજી આજ;
કે બાઈ એમ બણેરી કાકા મારા બોલો તો બોલાવું બોલતી
લાજે મરૂંરી ૪ વર અતિરે જુખાળવો, ૪ વર ઝારે આવશેરી;
મજલે મજલે સુખડીયો મેલાવું ૪ વર ઝારે આવશેરી.

આડી કુલડીયાંની વાડી વચ્ચે રતન જડીયાં, ત્યાં બેઠા મામેજી આજ કે
બાઈ એમ ભણેરી, મારા મામા બેસો તો બોલાવું, બોલતી.

લાજે મરૂંરી, ઇ વર અતિ છે રમતીયો, ઇ વર ક્યારે આવશેરી;
મજલે મજલે દડુલા મેલાવું, ઇ વર ક્યારે આવશેર.

આડી કુલડીયાંની વાડી વચ્ચે રતન જડીયાં, ત્યાં બેઠા વીરોજી આજ;
કે બાઈ એમ ભણેરી વીરા મારા બેસો તો બોલાવું.

બોલતી લાજે મરૂંરી, ઇ વર અતિરે વરણાગી, ઇ વર ક્યારે આવશેરી;
મજલે મજલે કુલડીયો વેરાવું, ઇ વર ક્યારે આવશેરી.

તંબો ખીડો છોકરાનું ગીત.

જીનેગદથી તંબો ખીડો સંચયેરી, આવ્યો આવ્યો અમારે દેશ.

ધનરાલાલ તંબો ખીડો, ઓરડે ઉભા કંઈ વહુ ઓળખેરે.

દાસી ધનરાને ઓરેરો તેડાવ, ધનરાલાલ તંબો ખીડો.

દાસી લેરે ઘડોને લેરે સીંદોણી, આપણી વાડીમાં હેમ સીંચાવ ધનરા.

સીંચો સીંચો વાડી માંહેલો કેવડોરે, સીંચો સીંચો વાડી માંહેલો છોડ.

સીંચો સીંચો ગુલાબનો છોડ, ધનરાલાલ તંબો ખીડો. (ચારવાર ગાવું)

છોકરાનું ગીત.

મારા ચોકમાં તે ચંપો મેરીયોરે, વચે મોર્યો છે ગુલાબનો છોડ ચંપો
તે મોર્યો રાજમારે.

નજરો બોલે તે ચૈયા ભાઈ પાતળારે, જીવો જીવો તે કંઈ વહુનાં રૂપ. ચંપો તે.

ગોરી કુલ સરીખી કુટડી, ગોરીનો દુધ સરીખો વાન. ચંપો તે.

ગોરી પાન સરીખી પાતળીરે, ગોરીનો લવીંગ સરીખો છે લંક ચંપો તે.

ધુંધટ બેસોને કંઈ વહુ સોહામણારે, જીવો જીવોને દૈયાભાઈનાં રૂપ, ચંપો તે.

વીરો બહાર હજારી ઘોડાં ખીલવેરે, હાંસીલો છે મોંઘલે મુલ. ચંપો તે.

(ચાર વાર ગાવું).

છોકરાનું ગીત.

તાણ્યો ને વણ્યો ગુજરાતમાં, હવે તાણ્યો ગુજરાત, છખીલી પામીરીરે,

કન્યાએ ઠાડો જગાડીયો, આપણી નગરીમાં આવડાં શાં તેજ, છખીલી.

કોઈ કહે સુરજ ઉગ્યોરે, કોઈ કહે ઉગમતાંનાં તેજ, છખીલી.

કુંવરો આવેરે ચૈયા મહેતા તણો, જણ્યો આવે રે કંઈ વહુ તણો છખીલી.

હવે ઇ શિર આવડાં તેજ. છખીલી.

કન્યાએ કાકો જગાડીયો, આપણી નગરીમાં આવડા શા રંગ છખીલી.

હવે કોઈ કહે રાણોને રાજ્યો, કોઈ કહે દીલ્લીનો દીવાન, છખીલી.

ભત્રીજો આવે કૈયા મહેતા તણોરે, ભાણેજ આવે કૈયા મેંતા તણો છખીલી૦
 તે આવે અવડો હલકાર છખીલી૦
 કન્યાએ મામો જગાડીયો, આપણી નગરીમાં આવડો શો રંગ. છખીલી૦
 કોઈ કહે છે કસુંબે રંગ ઉકળી, હવે કાંઈ કહે ઓપમળ છખીલી૦
 નહિરે કસુંબે રંગ ઉતર્યો, નહિરે એ ઓપમળ. છખીલી૦
 દોહીત્રો આવેરે કૈયા મહેતા તણો પાંતરો આવેરે કૈયા મેતા તણો છખીલી૦
 ઇ આવડે એવડા શા રંગ છખીલી૦
 કન્યારે વીરો જગાડીયો, આપણી નગરીમાં એવડો શો રંગ. છખીલી૦
 કોઈ કહે અંપો મોરીયો, હવે કોઈ કહે ગુલાબના છોડ, છખીલી૦
 નહિ એ અંપો મોરીયો, નહિ એ ગુલાબના છોડ છખીલી૦
 બંધવો છોરે કૈયા ભાઈ તણો, વીરો આવેરે કઈ બેન તણો છખીલી૦
 તે આવે આવડો શો રંગ. છખીલી૦

ગીત નવમું.

સોહો રાણો રમેરી, કે બાઈ ભણેરી, દાદાજી તું પરણાવ.
 ઇ વર વેપારીઓરી, કહો ઘેલી સોણલાં લીધાં, શેણેરે તારાં.
 મન મોહારે, જુલતો વાળ અંબોડો રી, મારાં મન મોહારી;
 સોહો રાણો રમેરી કુમાર, કે બાઈ એમ ભણેરી, કાકાજી મુજ પરણાવ.
 ઇવર મોટો વેપારીઓરી, કો ભત્રીજ સોણલાં લીધાં શેણે
 તારાં મન મોહારે, ભણુશે તો પંડ્યાની નિશાળ, અક્ષરે મારાં
 મન મોહારે, સોહો રાણો રમેરી કુમાર, કે બાઈ એમ ભણેરી;
 મામાજી મુજ પરણાવ, ઇ વર વેપારીઓરી, કો ભાણેજ
 સોણલાં લીધાં, સેણે તારાં મન મોહારી, જમતો સાખને
 દાળ સવારે મારાં મન મોહારે, સોહો રાણો રમેરી.
 કુમાર કે બાઈ એમ ભણેરી, વીરાજી મુજ પરણાવ ઇ વર
 વેપારીઓરી કો બેની સોણલાં લીધાં, સેણે તારાં મન
 મોહારે રમતો બસરી બજાર દુલે મારાં મન મોહારે.

ગીત દસમું.

ઉંચી મેડી ખાનલીયાં કમાડે, ત્યાં રમે કઈ બાઈ નાનેરાં બાળરે;
 ત્યાં ઓલ્યો કૈયો વેવાઈ, હેરણાં હણેરે કૈયા વેવાઈ તુને હર્યાનાં
 સાહેબારે, જઈ કરો કૈયા મેતાની સેવારે, એનું મન માને તો પરણાવેરે;
 એનાં હૈયાં હીંસે તો પરણાવેરે. (ચારવાર ગાવું.)

ગીત અગીયારમું.

હાથણ્વી સણુગારેરે ડાડા, વરરે જોઈને વહેલા આવજો
 ઉંચો તે વર મ જોશેરે દાદા, ઉંચો તે ઉંચર ભાંગશે
 તેજણ્વી સણુગારેરે કાકા, વરરે જોઈને વહેલા આવજો
 નીચો તે વરમ જોસેરે કાકા, નીચો તે સીંકાં તોડશે,
 પાલખડીઓ સણુગારેરે મામા, વરરે જોઈને વહેલા આવજો.
 કાળો તે વર મ જોશેરે મામા, ધોળો આપ વખાણુશે
 વેલડીયેરે સણુગારેરે વીરા, વરરે જોઈને વહેલા આવજો
 કાળો તે વર મ જોશેરે વીરા, કાળો તે કુટુંબ સજવશે
 કડરે પાતળીયો ને મૂખરે સામળીયો, તે મારી સહીયરે વખાણુયો.

ગીત બારમું.

ત્રાંખાકુંડીરે, નગર સોહામણી, માહે ભરીયાં છે ગૌરીનાં દુધ,
 સાહેલીરે આંખો મેરીયો;
 સકર્મણું કઈ બાધ એમ જાણુ, ડાડા મારારે જન ક્યારે આવશેરે,
 ઘેલી લંકાગઢ વહાણુ પુરાવશું, લંકાગઢના તે સોની મંગાવશું.
 તમારા વરજીના વેઠ ગડાવશું, ઘેલી એમ કરી તમને પરણુવીશું.
 ત્રાંખાકુંડી તે નગર સોહામણી, માહે ભરીયાં છે ગૌરીનાં દુધ,
 સાહેલીરે આંખો મેરીયો.

ગીત તેરમું.

કે નવારે નગરના સોનીડા, મારો દીવડો ગડીજે,
 ધરતીને મેક્ષો પાંદડી, વચે રત્ન જડાવજો.
 આણીને મેક્ષો માંડવે, મારે દીશે અજવાળું,
 નવલે વેવાધએ પુછયું, દીવો કોણે મોકલીયો,
 મોકલ્યો કઈ બાધના ડાડા જાયે, કૈયા મેતાએ મોકલ્યો.
 રંગ રે વાને રંગ પોથીઓ, રંગ રે કન્યાને ચુડકે.
 રંગ રે રાજને મોળીયે, રંગ કાયે ને પાને, એવો રંગ રાખતો વેવાધ.
 (એ પ્રમાણે કાકા, મામા, બાધ વગેરેનું ચારવાર ગાવું).

ગીત ચૌદમું.

ઉંચેરે ગઢ ચણુવેરે દાદા તો, ગઢરે સરીખા ગોખ મેલજો.
 ગોખે ખેસીને બાધને દાદે વર જોયો તો મારે કઈ બાધ મોશરે,
 ઇ વર શામળા, ઓરતડો મ કરશેરે ઘેલી,
 તડકે દીસેરે ઇ વર સામળા બુઢો લાગેરે ઇ વર શામળા,
 (ઉપર પ્રમાણે કાકો મામો, બાધએ વગેરે એ વર જોયો એમ ચાર વાર ગાવું.)

ગીત પંદરમું.

કે બાઈ દાદાજીને ખોળે બેસી એમ ભણે, ડાડા વર જોજો કાંઈ દેરાં.
 માહેલો દેવરે, તો કન્યા જાણે પુતળી, કે બાઈ કાકાજીને ખોળે
 બેસી એમ ભણે, કાકા વર જો જો કાંઈ વાડી માંયલો મોરરે, તો
 કન્યા જાણે ઢેલડી, કે બાઈ મામાજીને ખોળે બેસી એમ ભણે;
 મામી વર જોજો તો આપાઢીનો મેઘરે, તો કન્યા જાણે વીજળી.
 ક્ષ બાઈ વીરાજીને ખોળે બેસી એમ ભણે, વીરા વર જોજો,
 કાંઈ ચાંપલીયાનો છોડરે, તો કન્યા જાણે ચંપા પાંખડી.
 ડાડા રમવા લાગો દેરાં માહેલો દેવરે, તો હસવા લાગી પુતળી;
 કાકા ટહુકણુ લાગો વાડી માહેલો મોરરે, ઢળકવા લાગી ઢેલડી.
 મામા વર્ષવા લાગો આપાઢીનો મેઘરે, ઝમુકવા લાગી વીજળી;
 વીરા સુરંજ માહેલો ચાંપલીયાનો છોડરે, મસરકે ચંપા પાંખડી.

છોકરાનાં લક્ષમાં ગવાતાં ગીતો.

ગીત પહેલું.

વીરા મેં તો કૈયા ભાઈ વારીયા, જીરે ચોળો ચોળાય ઉતારશો;
 તમારી ડુંકાવરણી પેની સસરો દેખશે, સસરો દેખીને રઢ લાગશે.
 રઢ લાગીને કન્યા આપશેરે, કન્યા આપીને પરણાવશેરે;
 તમારા હાથ જોઈને હાથણી આપશેરે, તમારા પગ જોઈને પગણી આપશેરે.
 તમારું રૂપ જોઈને રંભા આપશેરે, તમારું કુટુંબ જોઈને કન્યા આપશેરે;
 તમારું લક્ષણ જોઈને લક્ષ્મી આવશેરે.

ગીત બીજું.

જટો જટરે કે વહુ કાગળ મોકલે, રાઈવિર વેલેરા આવો,
 સુંદર વર વેલેરા આવો, ઘડીયાં ઘડીયાં લક્ષ્મને વરજી વરી જશે.
 હું તો પાંદડાંને તોરણે નહિ પરજું, ઘડી મોડો આવીશ,
 ઘડી વહેલો આવીશ, ચોઘડીયેરે, મોતી તોરણુ નીપજે.
 જટોજટ કહી વહુ કાગળ લખેરે, ધવર વેલેરા આવો;
 સુંદર વર વેલેરા આવો, ઘડીયાં ઘડીયાં લગ્નરે વરજી વરી જશે.
 હું તો ઠીકરાંની ચોરીએ નહિ પરજું, ઘડી મોડો આવીશ
 ઘડી વહેલો આવીશ, ચોઘડીયેરે સોનાનાં તોરણુ નીપજે.
 જટ જટરે કઈ વહુ કાગળ મોકલેરે, ઘડીયાં ઘડીયાં લક્ષ્મને વરજી
 વરી જશે, હું તો લાકડાંને બાજેઠે નહિ પરજું ઘડી મોડો આવીશ,
 ઘડી વહેલો આવીશ, ચોગડીયારે સુખડ બાજેઠે નીપજે;

જટ જટરે કઈ વહુ કાગળ મોકલેરે, રાઘવર વેલેરા આવોરે,
 સુંદર વર વેલેરા આવોરે, ધડીયાં ધડીયાં લમરે વરી જશે,
 હું તો ત્રાંખાને ત્રભાણે નહિ પરણુંરે, ધડી મોડો આવીશ,
 ધડી વહેલો આવીશ, ચોધડીયે સોનાનાં ત્રભાણાં નીપજેરે.

ગીત ત્રીજું.

સાહેબો બોલાવે સકવેણી, ઝોરાં આવોને મુજ પાસ,
 હું કેમ આવું ડોલરીયા વરરાજ, કાંઈક મોકલાવો મુજ પાસ;
 મોકલાવુંરે મારા અવલ હાથીડારે, તેણે બેસી આવો મુજ પાસ,
 અવલ હાથીડાની સૂંઢજ મોટી, તેનાથી ડં મણારાજ. (૧)

સાહેબો બોલાવે સકવેણી, ઝોરાં આવોને મુજ પાસ,
 હું કેમ આવુંરે કેસરીયા વરરાજ, કાંઈક મોકલાવો મુજ પાસ;
 મોકલાવુંરે મારા અવલ તેજડા, તેણે બેસી આવો મુજ પાસ,
 અવલ તેજડાની પણગીરે વાગે, તેનાથી હું ડં મણારાજ. (૨)

સાહેબો બોલાવે સકવેણી, ઝોરાં આવોને મુજ પાસ,
 હું કેમ આવુંરે નિશાળીયા વર, કાંઈક મોકલાવો મુજ પાસ;
 મોકલાવુંરે મારી અવલ પાલખડી, તેણે બેસી આવો મુજ પાસ,
 અવલ પાલખીનાંરે રેકડારે ખડુકે, તેનાથી હું ડં મણારાજ. (૩)

સાહેબો બોલાવે સકવેણી, ઝોરાં આવોને મુજ પાસ,
 હું કેમ આવું નાનકડીયા વર, કાંઈક મોકલાવો મુજ પાસ;
 મોકલાવુંરે અવલ વેલડીયો, તેણે બેસી આવો મુજ પાસ,
 અવલ વેલડીયોનાં ઢોરીડારે મોટાં, તેનાથી હું ડં મણારાજ. (૪)

છોકરા છોકરી બન્નેનાં લગ્નમાં ગવાતાં ગીત.

આંગલડી ભીંજેને મારો નખ નમેરી, દુર કર્યો મારા જમણા પગનો લંકરે;
 આજ કોણ સજ્જનીયો આવશે, મોટો ભાઈ આવશેને નાનો ભાઈ આવશેરી.
 છોટાભાઈ જોઉં વસેકે વાટરે, ક્યો ભાઈ આવે રંગ રહેશેરી;

આંગલડી ભીંજેને મારો નખ નમેરી, દુર કર્યો મારા જમણા પગનો લંકરે.
 આજ કે વહુવર આવશે, શણગાર વૈ આવ્યાંને જડાવવા આવશે;
 માણક વહુની જોઉં વસેકે વાંસેરે, મોતી વહુ આવશે રંગરેશેરી.

આંગલડી ભીંજેને મારો નખ નમેરી, દુર કર્યો મારા જમણા પગનો લંકરે;
 આજ કોણ બેનો આવશેરી, મોટી બેન આવ્યાંને નાની બેન આવશેરી.

છોટી બેનની જોઉં વસેકે વાટરી, સારી બેન આવો રંગરે શેરી;
 આંગલડી ભીંજેને મારો નખ નમેરી, દુર કર્યો મારા જમણા પગનો લંકરે.

કૈયા ભાંડ આવ્યાને કૈયા ભાંડ આવશેરી, કૈયા ભાંડની જોડ વસે
કેવાટરે, કૈયો ભાંડ આવે, રંગરેશેરી.

આજ ગરડે કંકોડાંનાં કાજ.

આજ ગરડે કંકોડાંનાં કાજ, ગરડે એકા મણીધર આવશેરી;
મણીધરીયો છે કંઈ વહુનો કંથ, ગરડે કૈયો ભાઈ આવશે.
આવશે એસસે પાટ, ઘરડે કુંવરે પરણાવશે;
આજ ગરડે કંકોડાંનાં કાજ, ગરડે એકા મણીધર આવશેરી.
મણીધરીયો છે કંઈ વહુનો કંથ, ગરડે કૈયો ભાઈ આવશેરી;
આવશે એસસે પાટ, ગરડે તાત્રીનો પરણાવશે.
આજ ગરડે કંકોડાંનાં કાજ, ગરડે એકા મણીધર આવશેરી;
મણીધરીયો છે કૈ વહુનો કંથ, ગરડે કૈયો ભાઈ આવશેરી.
આવશે એસશે પાટ, ગરડે ભાણેજો પરણાવશે;
આજ ગરડે કંકોડાંનાં કાજ, ગરડે એકા મણીધર આવશેરી.
મણીધરીયો છે કૈ વહુનો કંથ, ગરડે કૈયો ભાઈ આવશેરી;
આવશે એસસે પાટ, ઘરડે બંધવો પરણાવશે.

પગરણુ આદર્યો.

સોનાના થંભ થંભાવો, પીયુડાજી, આજ મારે પગરણુ આદર્યો; પીયુડા.
સાસુ કાગળીયોને નણુદી સંદેશો, જેઠાણીને તમે તેડવા જાઓ. પીયુડા.
સાસુ ગાડડેને નણુદી ઠાંડડે, જેઠાણીને માફાવાળી વેલરે. પીયુડા.
સાસુ ઓરડીને, નણુદી ઓસરીયે, જેઠાણીને મેડીને મહેલ. પીયુડા.
સાસુ લાપસડીને નણુદી ખીચડી, જેઠાણીને પાંચ પકવાનરે; પીયુડા.
સાસુ સાડકોને નણુદી કાપડાં, જેઠાણીને ગડગડતા ધારરે. પીયુડા.
સાસુ હલવો ને નણુદી મઝાવે, જેઠાણીને દસવાડી હાથોરે. પીયુડા.
સાસુ ખાઈ જશે ને નણુદી લે જશે, સમોવડીયાં પાછાં વાળી દેશે. પીયુડા.

ઉંચી ઉંચી મેડી મારે ઘરરે વીવાહનાં.

ઉંચી ઉંચી મેડી મારે ઘરરે વીવાહનાં, પાડોશમાં નણુદી વસેરે;
વીરાની મેડીએ કાચ ઢળાવું, ત્યાં ઢળાવું સુંદર ઢોલીઆ.
ત્યાંનો ચઢીને પોઢે મારી માડી જાયો, વાયુ ઢોળે ભાભી કુટડી;
દીઠું અણુદીઠું નણુદી સર્વે, તારે નિત્ય ઉડીને ક્યાંથી કાઢીઓ.
ઘરની ધણીયાણી તમે ધરેશું બોલ્યાં, બેન વિના ગણેશ કોણ પુજશે;

ચોખ્ખા સોપારી મારી ગોરાશ્યુને, આપું, તો તે મારો મહેશ પુનશે.
 ઘરની વૌવર તમે ધરેશુ બોલ્યાં, બેનર વિના વીવાહ કેણુ માલશે;
 સાત સોપારી મારી પડોશ્યુને આપું, તેરે મારો વીવાહ માલશે.
 ઘરની વૌવર તમે રાંધોને સીંધો, તો જમવા બેસે મારી બેનડી;
 ઘરની વૌવર તમે પાણીશું ભર્યાં, તો બારીએ બેસે મારી બેનડી.
 ઘરની વૌવર તમે હેરાન થયાતો, પકવાનને ચોરડે મારી બેનડી;
 ખાસડું ખંખેરતાં ગૌરી મણી આવે, રૂપીયાની છાલે બેની નહિ મળે.
 માડીના જાયાને દહરે આશિશ, સો સો દીકરે હોંડળે મલપતા;
 વેવાણુની જામી તુંને દહરે આશીશ, સાતસો કેરે આંમુ દાળળે.

અગની કુંમ કેરી પગની પાવડી.

અગની કુંમ કુંમ કેરી પગની પાવડી, ધી ઢળેરી, કૈયા ભાઈ તમારડે
 આંગણુલે સિંહ રમેરી, સિંહને સિંહાસન દ્યોશ, મહાલક્ષ્મીને
 બેસણા, આવ્યો શિયાળો રવ રવે રવ રવ્યાં, આવે છે રંગ
 ક્યાં રંગ્યાં, રંગ્યારે નવાં નગર શહેર, જામેશ્વરમાં તારવ્યાં.
 બાંધો બાંધો કૈયા ભાઈ આજ, વીવાહ જોવડાં કાજ વેવાઈ ઘેર જાવું;
 અગની કુંમકુંમ કેરી વાવડી, ધી ઢળેરી;
 કે બાઈ તમારે વીવાહે, આંગણુલે સિંહ રમેરી.
 સિંહને સિંહાસન દ્યોશ, મહાલક્ષ્મીને બેસણારી;
 આવ્યો ઉનાળો રવરવેરી રવરવ્યાં, આવે છે રંગ ચુંદડીયો.
 ક્યાં રંગીરે રંગ્યાં રંગ્યારે જુજનગર શહેર, હમીરસરમાં તારવીરે;
 ઓઠો ઓઠો કે બાઈ આજ, વિવાહ જોવડાં કાજ વેવાઈ ઘેર આવશેરી.

વાંકો વડોરે વાંકી વડવાઈ.

વાંકો વડોરે વાંકી વડવાઈ, વાંકી વડવાઈ, વાંકી વડવાની છે ડાળ;
 અવસર ઘેર આપણે, વાંકાં મારે કૈયા ભાઈનાં મોળીયાં.
 વાંકી છે કંઈ વડુ ધરનાર, અવસર ઘેર આપણે.
 કીયા ભાઈ, કંઈ વડુનો વારો, માઈ તે વાર્યું કંઈ વડુ નહિ કરે;
 જણુ દશ કંઈ વડુની આવે. અવસર ઘેર આપણે.
 કંઈ બાઈ કામની પુતળી, નાવલીયો કીયો જમાઈ સુતાર,
 સુતાર સારા ગડળે બાજોઠો આપણે ઘેર વર વિવાહ. અવસર ઘેર આપણે.
 કીયા ભાઈનો સોહરો, (એ પ્રમાણે ચાર વાર ગાવું)

નીલી નીલી દાંડીનો જમરખ દીવડો.

નીલી નીલી દાંડીનો જમરખ દીવડો, હાંજરે દીવડીઓ રંગ એલમાં મેલો;
હાંજરે ત્યાં ઢળાવો, કઈ બાઈના ઢોલીયા, હાંજ એ કઈ વહુ રમઝમ કરતાં આવ્યાં.
હાંજરે વણુરે તેડાવ્યાં આવ્યાં, હાંજ એ પાતળીયા પ્રગ ચાંપવાને આવ્યાં;
હાંજરે સામળીયા મુખમે વાને આવ્યાં, હાંજરે થાળ ભર્યો સુખડીને જમવાને આવ્યાં.
હાંજરે એલચડી મુખવાસ આરોગવાને આવ્યાં. (ચાર વાર ગાવું)

સાવરે સોનાની મારી પાલખી.

સાવરે સોનાની મારી પાલખી, જય મારા રણછોડરાયને ભેટ.
રૂપમણી રઢ લઈ વઢયાં, પીયુ મને પાલખી ગડાવો.
ઢોલીએ નાવે નીંદરડી, ચારે વિશે જળીયો મેલાવો;
વાસરંડ આવે નીંદરડી, ચારે દીસે દીવડીયા મેલાવો.
અજવાળે આવે નીંદરડી, ચારે દીસે પુતળીયો મેલાવો;
જે રમતાં આવે નીંદરડી, ચારે દીશે ચાંપાઓ રોપાવો.
સોડમે આવે નીંદરડી, થાળ ભર્યો સુખડીયો મેલાવો;
જમતાં આવે નીંદરડી, ઓસીકે એલચી રખાવો.
મુખવાસ કરતાં આવે નીંદરડી, ઓસરીમાં ઉભાં સુભદ્રા બાઈ.
એમ ભણે, વીરા નહિ આપણું જોતરજની રીત, વીર પાછી વાળો પાલખી.
ઓરડામાં ઉભાં રૂપમણી એમ ભણે, નહિ કસુ કમખાની કસ;
નહિ બાંધુ બાઈને બારણે, સાવરે સોનાની પાલખી.
જય મારા કીયા ભાઈને ભેટ, કઈ વહુ રઢ લઈ વઢ્યારી;
પીયુ મુજને પાલખડી ગડાવો, ઢોલીડે નાવે નીંદરડી.
ચારે દીશે જળીયો મેલાવો, વાસરંડે આવે નીંદરડી;
ચારે દિસે દીવડીયા મેલાવો, અજવાળે આવે નીંદરડી.
ચારે દીસે પુતળીયો મેલાવો,
જે રમતાં આવે નીંદરડી, ચારે દીશે ચાંપલીઓ રોપાવો;
સોડમે આવે નીંદરડી, થાળ ભર્યો સુખડીનો મેલાવો, જે જમતાં.
આવે નીંદરડી, ઓસીકે એલચીઓ મેલાવો, મુખવાસ કરતાં,
આવે નીંદરડી, ઓસરીમાં ઉભાં કે બાઈ એમ ભણે વીરા.
નહિ આપણું જોતરજની રીત, વીરા પાછી વાળો પાલખી;
ઓરડામાં ઉભાં કે વૈ દડદડે, નહિ કંઈ કાપડાંની કસ, નહિ બાંધુ બાઈને બારણેરી

માલણ ૧ લી.

ગુજરાતથી માલણ સંચરી, માલણ આવી અમારે દેશ,

હુંરે માલણ રાજા રાયની;

ભુજ નગર શહેરમાં કોણ રાજ્યા રાજ કરેરે,

ડોલરીયાના મુલ.

હુંરે માલણ.

ભુજ નગરમાં કૈયો ભાઇ રાજ્યા, રાજ્યા કરેરે,

ડોધરીયાનું મુલ.

હુંરે માલણ.

અધ લાખનો મારો ચોસરો, સવાલાખ,

ડોધરીયાનું મુલ.

હુંરે માલણ.

ગુજરાતથી માલણ સંચરી, માલણ આવીરે અમારે દેશ,

હુંરે માલણ.

ભુજ નગર શહેરમાં કૈયો ભાઇ રાજ્યા, રાજ્યા,

કરેરે માલણનાં મુલ.

હુંરે માલણ.

માલણ ૨ છ.

માલણી વીણુ છે કંઈ જીવંત્રીનાં કુલ, માલીડો ગુંથે વીંઝણો;

આપણા દેશાવરમાં કૈયોરાં દીશોતરે, ત્યાં ભેટ દેશું વીંઝણો.

રાએ પોઢ્યા છે કંઈ સુખડીએ પલંગરે, પદમકુંવરના વૈ ઢોળે વીંઝણો;

વાએ ઢોળે ને કંઈ વાત કરી વિનવે, પોઢ્યા જગો જગો,

તખતખાના વીરરે માલણ બેઠી તપ કરે.

માલણને આપો આપો ગાય ગરાસરે, માલણ હીંડે મલખતી;

માલણ વીણુરે કંઈ જીવંત્રીનાં કુલરે માલીડો ગુંથે વીંઝણો.

આપણા દેશાવરમાં કૈયો ભાઇ દીશોતરે, ત્યાં ભેટ દેશું વીંઝણો;

કૈયા ભાઇ પોઢ્યા છે, કાંઈ સીસમનો પલંગરે, કૈ વૈ ઢોળે વીંઝણો.

વાયુ ઢોળેને કૈ વાત કરી વિનવે, સુતા જગો જગો કૈ બાઈના વીરરે;

માલણ બેઠી તપ કરે, માલણને આપો લાખ બે લાખ તો

માલણ હીંડે મલખતી.

માલણ ૩ છ.

લટકાળીરે માલણ લટકેશું આવે, લટકેશું જયરે માલણ વાડીએ;

લટકેશું માલણ કુલડાં લે આવે, લટકેશું માલણ ગુંથે ચોસરો.

ચોવટીઆરે સગલડાં ગામ સીધારીયાંરે, ફણિશ લેશે મારો ચોસરો;

ચોવટીઆરે કૈયો ભાઇ લેશે ચોસરો, જેના કુંવર ધૈર સોહરે.

એક વાદળી આવશે તે કુલડાં કરમાશે, ત્રણ ત્રીભુવન વરને લઈ વળ્યા;

લટકાળીરે માલણ લખ્યે કશું ચાલે, લટકેશું જાએ માલણ વાડીએ.
 લટકેશું માલણ ડુલડાં લે આવે, લટકેશું માલણ ગુથે ચોસરો;
 ચોવટીઆરે સગલડાં વણજ સીધાવીઆ, કાણ લેશે મારો ચોસરો.
 એક વાદળી આવશે ને ડુલ કરમાશે, ત્રણ ત્રીભુવન મોડી રહ્યાં;

માલણ ૪ થી.

માલણ તારી વાડીએ રસભીની હો માલણ, શું શું રોપાયરે;
 સાહેબજીની માલણ ડાડા, કીયો મહેતો જોશી બેસાડ્યા. રસભીની હો મા.
 લાડીબાનાં લમ લખાય, સાહેબજીની માલણી.
 માલણ તારી વાડીએ, રસભીની હો માલણ શું શું રોપ રોપાય; સાહેબજીની.
 કાકા કૈયે મહેતે સોની બેસાડ્યા, રસભીની હો માલણ.
 લાડીબાનાં ઘરેણાં ગડાણ, સાહેબજીની માલણ.
 માલણ તારી વાડીએ, રસભીની હો માલણ શું શું રોપ રોપાય. સાહેબજીની.
 મામા કૈયે મહેતે દોશીને તેડાપીયા, રસભીની માલણ.
 અંતરીયાના વાઘા સીવડાય, સાહેબજીની માલણ.
 માલણ તારી વાડીએ, રસભીની હો માલણ શું શું રોપાય. સાહેબજીની.
 વીરા કૈયા મહેતે માળીને તેડાવીયા, રસભીની માલણ.
 કેસરીયાના ગજરા લેવાય, સાહેબજીની માલણ.

છોકરાના વિવાહમાં ગવાતું ગીત.

ચાચાચરને ચોક, ચાંપો મોરીયો, સોજો ભર્યો છે સજ્જો વેશ;
 હુંરે તમને ખેંગારરાંરે વીનવું, સારા સારા હાથીડા સોલડો.
 હાથીડા શણગારી જાને મોકલો, આજ આપણે વિવાહ જોવડાં કાજરે;
 લાડકડા કીયા ભાધનો સોહેરો. (આ ગીત ચાર વાર ગાવું)

સોહેરો જગદીશનો.

લાડી પૂછે વર લાડડા, તમને આવડી ક્યાં લાગીરી વાર. સોહેરો જગદીશનો.
 જોશીને હાટલડી, અમે ગયા હતા, અમને લગનીયાં લખાવતાં લાગીરી વાર.
 સોહેરો જગદીશનો.
 લગનીયાં લખાવે તારો ડાડોજી, તમને આવડી ક્યાં લાગી વાર. સોહેરો.
 સોનીડાને હાટ અમે ગયા હતા, અમને હાર ગડાવતાં લાગીરી વાર. સોહેરો.
 હાર ગડાવેરે તારો કાંકોજી, સરણાધને શોરે વહેલો આવ. સોહેરો.
 લાડી પૂછે વર લાડકા, તમને આવડી ક્યાં લાગીરી વાર. સોહેરો.

દોશીડાને હાટ લાડી અમે ગયા હતા, અમને શિર ચુંદડી લેતાં લાગી ત્યાં વાર. સોહરો જુગદીશનો.
 શિર ચુંદડી લેશે તારો મામોજી, ધણવાનું મને સુર વહેલો આવ. સોહરો.
 લાડી પૂછે વર લાડડા, તમને આવડી ક્યાં લાગીરી વાર. સોહરો.
 માળીને બાગે અમે ગયા હતા, એસરો લેતાં લાગી ત્યાં વાર. સોહરો.
 એસરો લાવે તારો વીરો; ડુલ્હીકાંથી વહેલા આવજોરે. સોહરો.

વર તો એશો બન્યોરે.

વર તો એશો બન્યોરે, વર લાડકડારે, મૃગા નયણી જુવેરે તારી વાટ;
 આંતરીયા લાડા લાલ નગારાં વાગેલું જુલે.
 જોશીડાને હાટ લાડી અમે ગયા હતા, જોશીડાની બેટી રૂપે આગળી;
 કૈયા ભાઈને તે ઘેર મહોલો માયરાં, બહુ સજ્જના લાડા. લાલ નગારાં.
 વરતો એસો બન્યોરે, વર લાડકારે, અંતરભીની જુવે તારી વાટ. કેસરીયા.
 સોનીડાને હાટ લાડી અમે ગયા હતા, સોનીડાની બેટી રૂપે આગળ;
 કૈયા ભાઈને ઘેર તે મહોલો માયરાં, ગુલાબી લાડા, લાલ નગારાં.
 વરતો એસાં બન્યોરે વર લાડકારે, અંતર ભીની જુવે ગરીબજી હોંસીલા;
 દોશીડાને હાટ લાડી અમે ગયા હતા, દોશીડાની બેટી રૂપે આગળી.
 કૈયા ભાઈને ઘેર મહોલો માયરાં, નિશાળીયા લાડા, લાલ નગારાં;
 વરતો એશો બન્યોરે, વર લાડકા, અંતર ભીની જુવે તારી વાટ લાલ નગારાં.
 માલીડાને બાગે લાડી અમે ગયા હતા, માલીડાની બેટી રૂપે આગળી;
 કૈયા ભાઈને ઘેર મહોલો માયરાં, ગુલાબી લાડા, લાલ નગારાં.

વરરાજ તે ઉતર્યા ડુલની વાડીએ.

વરરાજ તે ઉતર્યા ડુલની વાડીએ, સસરો તે એને મસે જોવા જાયરે;
 ડોલરીયા લાડા લવીંગે ભરાવું વરનો સોહરો.
 સસરે હાથમાં લીધી નાણાં કોથળીરે, સસરો વ્યાપારી મસે જોવા જાયરે;
 લવીંગીયા લાડા લવીંગે ભરાવું વરનો સોહરો.
 વરરાજ તે ઉતર્યા ડુલની વાડીએ, રે સાસુ સેને મસે જોવા જાયરે;
 સાસુએ હાથમાં લીધું સોનાનું ખેડલુંરે, સાસુ પાણીડાને મસે જોવા જાયરે.
 ગુલાબી લાડા લવીંગે ભરાવું વરનો સોહરો;
 વરરાજ તે ઉતર્યા ડુલની વાડીએ, સાજો સેનેરે મસે જોવા જાયરે.
 પરદેશી લાડા લવીંગે ભરાવું વરનો સોહરો;
 સામે હાથમાં લીધો લાલ ગેંડીઓ, સાજો રમતો તે મસે જોવા જાયરે;

ખહુ સજ્જનના લાડા, લવીંગે ભરાવું વરનો સોહરો.

વરરાજ તે ઉતર્યા ધુલની વાડીએ, સાળી સેને મસે જોવા જયરે;

નિશાળીયા લાડા, લવીંગે ભરાવું વરનો સોહરો.

સાળીએ હાથમાં લીધી તે કુંકાવટી, સાળી ટીલડીને મસે જોવા જયરે;

ગુલાબી લાડા, લવીંગે ભરાવું વરનો સોહરો.

જીણી જીણી સમ દરીયાની લહેર.

જીણી જીણી સમ દરીયાની લહેર, ધરે લેરડીએ મોતી નીપજે;

મોતી બાધું કીયા ભાઇને હાથ, ઘેરરે આવીને જંગ મોડીયો.

ડાડા મુજને લેરખડી પરણાવ, લેરખડી પરણવાની અમને હોંશ ધણી;

ખરચું તે ખરચું લાખ બે લાખ, હમણું તે પરણાવું મારા કુંવરા.

નીલડી ઘોડી પાતળીયો અસવાર, ચૈદ રતનનો વીરનો આબખો;

ઘોડી બાંધી આંબલીયાની ડાળ, આબખડો વળગાડ્યો વડની ડાળીએ.

ચાંદા ઉગતે પુનમ કેરી રાત, જ્યાં લગી કૈયો ભાઈ ઘોડાં ખેલવે;

રંજે તે રંજે તે પોર બપોર, જેવોરે ઉગોરે તેવો સ્વરવે.

(ચાર વાર કાકા મામા ભાઈ વગેરેને ગાયું).

ઉજળું તે મોતી મારે નીરમળું નીરરે, હુંરે પુછું મારા કીયા ભાઈ વીરરે;

આવડીરે વાર વીરા, ક્યાંરી વળું દ્યારી.

જેશીડાને હાટ ઘોડો અડકીને ઉભોરે, લગનીયાં લખાવે વીરો, વૌરે સજુગાર

વૌને કાજેરે, ઉજળું તે મોતી મારે નીરમળું નીરરે હુંરે પુછું મારા
કૈયા ભાઈ વીરરે.

આવડી તે વાર વીરા ક્યાં રીવળું દ્યારી, દોશીડાને હાટ ઘોડો અડકીને

ઉભોરે, શીર ચુંદડી વસાવે વીરો વૌરે સજુગાર, વૌને કાજેરે

ઉજળું તે મોતીમારે નીરમળું નીરરે, હુંરે પુછું મારા કૈયા ભાઈ વીરરે;

આવડી તે વાર વીરા ક્યાંરી વળું દ્યારી, સોનીડાને હાટ ઘોડો અડકીને ઉભોરે.

જાગ ઝુમણું ધડાવે વીરા વૌરે સજુગાર વૌને કાજેરે;

ઉજળું તે મોતી મારે નીરમળું નીરરે, હુંરે પૂછું મારા કૈયા ભાઈ વીરરે.

આવડી તે વાર વીરા ક્યાંરી વળું દ્યારી, માલીડાને બાગ ઘોડો અડકીને

ઉભોરે, હાર ચોસરો વળાવે, વીરો વૌ સજુગાર વૌને કાજેરે.

છોકરાનું ગીત.

વરજદા વારે, ઉંડા ગરથ ઉઢોડો તો કુંવરો ઘોડે ચડે;

ડાડે લીધીરે, રૂડી માજમ રાત, તુજ નગર તંજુ તાણીયા.

હુજ નગર શહેરની રૂડી અંસરી બજાર વચે નીલી માંડવી;
 ઈ માંડવીએ, કૈયા ભાઇની પોળ કે વૈનીરે ચુંદડી.
 ઈ ચુંદડીએ ચોખલીયાળી ભાત, છેડે લખ્યા મોરલા;
 ઈ મોરલીએ રડા કરેરે કસોલ, તો ઢેલડીઓ દુડો મળે.

(ચાર વાર કાકો મામો વગેરેને ગાવું.)

છોકરીનું ગીત.

ઉભલાંરે રાણી રાજવણુ ગોખેકે, હારે ઉભાં મારગડો નીહાળે;
 રાજ અંદલા હારે ઉભાં દેશીઓ નીહાળે. રાજ અંદલારે.
 અલખેલડારે મારે ખેંગાર રાજ, હાથીકે હારે નવલખ લીધા જ્નેશે;
 રાજ અંદલા.
 હારે એને નવલી અંબાડી, જ્નેશે રાજ અંદલા. હારે અલખેલડારે.
 મારે માધુભાના તેજ, હારે એને નવલાં પલાણુ જ્નેશે. રાજ અંદલા.
 હારે એને નવલા ઢેરીડા જ્નેશે, રાજ અંદલા; હારે અલખેલડારે.
 વેલો કહારે નવલી સાંગી જ્નેશે, હારે એને નવલા સણુગારે જ્નેશે.
 રાજ અંદલા.

છોકરા છોકરી બન્નેનું ગીત.

પાણીઆં પાણીઆ મારે નવલાં તળાવ, નીલી માંડીનાં જળ ઉમીયો;
 ઉમીયાં ઉમીયાંરે સરોવર પાળરે, આંખલીઆની ડાળરે.
 ત્યારે ઢળાવો રાધેના ઢોલીયા, પોઢસે પોઢસે રાએરે ખેંગાર;
 આછી પામરી એને ઓઢણે, સુતા જંગોરે રાએરે ખેંગાર
 રાએરે તમારી નગરીમાં વાજનં વાગીયાં, વાજનં વાગીયાં તો વાગવા દેજેરે.
 અમારે ઘેર મદનસિંહજીનો સોહરો, પાણીયાં પાણીયાં મારે નવલાં તળાવ.
 નીલી માટી જળ ઉમીયાં, ઉમીયાં ઉમીયાંરે સરોવર પાળરે આંખલીઆની ડાળરે;
 ત્યારે ઢળાવો કૈયાભાઈના ઢોલીયા, પોઢશે પોઢશે વીરરે કૈયાભાઈ.
 આછી પછેડી વીરને ઓઢણે, સુતા જંગોરે વીર કૈયાભાઈ;
 તમારા માંડવાના વાજનં વાગીયાં, વાજનં વાગીયાં વાગવા દેજેરે.
 અમારે ઘેર કૈયાભાઈના સોહશે.

છોકરીનું ગીત.

છરે લાલ જાંડીનો વાટકો, વાટકો જૈ દીધો
 કે બાઈને હાથ, વળકડો હીરે જડ્યો.
 છરે મેં તુને જ્નેશીડા વારીયો, એનાં લગનીયાનાં ગરથ મચેશ;

વેવાઈ ઘેર દુબળા, એની દુબળ ધરનાર, છોડ્યાં લગ્નમણ્યાં.
જરે લાલ જાંબુડીનો વાટકો, વાટકો જ દીધો કંઈ બાઈને હાથ,
વાટકડો હીરે જડ્યો.

જરે મેં તુને દોશીડા વારીયો, એનાં ચીરચુંદડીનાં ગરથ મલૈશ.
વેવાઈ ઘેર દુબળા, એની દુબળ ધરનાર, છોડ્યાં લગ્નમણ્યાં;
જરે લાલ જાંબુડીનો વાટકો, વાટકો જ દીધો કંઈ બાઈને હાથ,
વાટકડો હીરે જડ્યો.

જરે મેતુને સોનીડાવારીયો, એનાં જલ જુમણાંનાં ગરથમલૈશ;
વેવાઈ ઘેર દુબળા, એની દુબળ ધરનાર, છોડ્યાં લગ્નમણ્યાં.
જરે લાલ જાંબુડીનો વાટકો, વાટકો જ દીધો કંઈ બાઈને હાથ,
વાટકડો હીરે જડ્યો.

જરે મેં તુને માલીડા વારીયો, એના હાર મોગરાના ગરથ મલૈશ;
વેવાઈ ઘેર દુબળા, એની દુબળ ધરનાર, છોડ્યાં લગ્નમણ્યાં.

છોકરી પરણીને સાસરે જાય તે વખતે કન્યાવાળાં ગાય છે.

આંખો મોરીયોને, લીંબે રજા ધણાં, જાંબુડાં લેરડે જાય,
કોયલ ચાલ્યાં સાસરે.

આવાં રૂંડાં ડાડાજીનાં રાજ, મેલીને ચાલ્યાં સાસરે

(ડાડા પછી કાકા મામા વીરા એમ ચાર વાર ગાવું.)

પહેરામણીને રોજ વળાવતી વખતે કન્યાવાળાં ગાય છે.

દીવડો હતો કંઈ બાઈને હાથ, મેલીને ચાલ્યાં સાસરે
વાળી વાળી દાદોજી પુછે આજ, માંડવડો અણે સરેરી
કંઈ બાઈ દ્યોને આશીશ, જેમ દાદાજી પાછા વળેરી
દાદા જીવજે કરોડો વરસ, જેમ માતા ઓઢે ચુંદડી.

(ઉપર પ્રમાણે કાકા મામા વીરાને ચાર વાર ગાવું.)

કન્યાને સાસરે વળાવતી વખતે કન્યા પક્ષવાળાં ગાય છે.

કંઈ બાઈના દાદા ચાગલડારે, કંઈ બાઈને ગાળડી મ દેશેરે;
ગાળે તે ગળગળ થાશેરે, કંઈ બાઈને સવારે સીરામણરે.
કંઈ બાઈને બપોરે એ પુરીરે, કંઈ બાઈ માતાને ચાગલડારે;
કંઈ બાઈને ગાળડી મ દેશેરે, કંઈ બાઈ ગાળે ગળગળાં થાશેરે.
કંઈ બાઈને સવારે સીરામણરે, કંઈ બાઈને બપોરે એ પુરીરે;

(એ પ્રમાણે કાકા, મામા, વીરાને, ચારવાર ગાવું.)

છોકરાવાળાં કંસાર જમતી વખતે ગાય છે.

જઓ જઓ રે કૈયા ભાઈ વંડીયે, ત્યાં કને ખીસરાં જોલડાં લાવેરે
આપણી કૈ બાઇને કંસાર ન ભાવે રે, કૈયા ભાઈ જમાઇ લાડુલો ખાયરે
(એ પ્રમાણે ચારવાર ગાવું.)

છોકરીનું ગીત.

એક રાજ દરબારમાં રમતાં કૈ બાઈ, દાદાજીએ હસીને ખોલાવીયાં;
કાંકારે ઘેલડી તારા મેલડાવેશો, કાં તારા ચોટલા ખેશ.
ઘેલડી કાંતારી આંખ અમી ભરી, દાદા નહિ મારા મેલડાવેશ;
દાદા નહિ મારા ચોટલા ખેશ, દાદા નહિ મારી આંખ અળી તારી.
દાદા અમેરે ગોરાને રાઇવર સામળા, ઓરડો મકરસેરે;
ઘોડી, કાશીમાં વિશ્વનાથ સામળા, અમે તેરે જોઇને વર આપીયો.
(કાકા મામા વીરા એમ ચાર વાર ગાવું.)

છોકરીનું ગીત.

રાજ આણારાજ, મારે તે દાદાજીએ હાથીડા સણુગારીયા,	હો રાજ.
રાજ આણારાજ, સાંમયાંનો હોંસી વર વેલેરો પધારજો	હો રાજ.
રાજ આણારાજ, મારે તે કાકાજીએ મહોલો ચણાવીયા.	હો રાજ.
રાજ આણારાજ, ઉતારાનો હોંસી વર વેલેરો પધાર.	હો રાજ.
રાજ આણારાજ, મારે તે મામેજીએ કણીયરો મંગાવીયાં.	હો રાજ.
રાજ આણારાજ, દાતણીયાં નોહોસી વર વેલેરો આવ.	હો રાજ.
રાજ આણારાજ, મારે તે વીરજીએ નવાણો પાણાવીયાં.	હો રાજ.
રાજ આણારાજ, નાવણીઆના હોંસી વર વેલેરો પધાર.	હો રાજ.
રાજ આણારાજ, મારે તે દાદેજીએ રસોઇઓ રંધાવીયો.	હો રાજ.
રાજ આણારાજ, ભોજનીયાંનો હોંસી વર વેલેરો પધાર.	હો રાજ.
રાજ આણારાજ, મારે કાકેજીએ એલ ચડી રોપાવી.	હો રાજ.
રાજ આણારાજ, મુખવાસનો હોંસી વર વેલેરો આવ	હો રાજ.
રાજ આણારાજ, મારે તે મામેજીએ ઢોલીડા ઢળાવીયા.	હો રાજ.
રાજ આણારાજ, પોઢણુનો હોંસી વર વેલેરો આવ.	હો રાજ.
રાજ આણારાજ, મારે તે વીરજીએ બાજોડો મંગાવીયા.	હો રાજ.
રાજ આણારાજ, રમતોનો હોંસી વર વેલેરો આવ.	હો રાજ.

છોકરીનું ગીત.

દાદા મારે અજલે ને મજલે જન સામૈયાં માગે,
 ઘેલી મારી અજલે ને મજલે હાથીડા સણગાડું, મારી લાડ ઘેલીનો વર આવશે;
 કાકા મારે અજલે ને મજલે જન ઉતારો માગશે, ભત્રીજી મારી અજલે ને મજલે.
 મેડીઓ ભાડું મારી આગલડીનો વર આવશે.
 મામારે મારે અજલે ને મજલે, જન દાતણીયાં મંગશે;
 ભાણેજી મારી, અજલે ને મજલે, કણીયરો મંગાવું, મારી માંડમોઢીનો વર આવશે.
 વીરાંરે મારે અજલે ને મજલે, જન મરદનીયા માગશે;
 ખેનીરે મારી અજલે ને મજલે, તેલ કુલેલ મોકલાવું, મારી લાડકડીનો વર આવશે;
 ડાડારે મારે અજલે ને મજલે, જનના વણીયા માગશે.
 ઘેલી મારી અજલે ને મજલે, ગંગાજળ મોકલાવું નાનકડીનો વર આવશે;
 કાકા મારા અજલે ને મજલે, જન ભેજનીયાં માગશે;
 ભત્રીજી મારી અજલે ને મજલે, પાંચ પકવાનો રંધાવું; મારી આગલડીનો વર આવશે.
 મામા મારા અજલે ને મજલે, જન મુખવાસો માગશે;
 ભાણેજી મારી અજલે ને મજલે, એલચીયો રોપાવું; મારી બાળકડીનો વર આવશે.
 વીરા મારા અજલે ને મજલે જન પોદણીયાં માગશે;
 ખેની મારી અજલે ને મજલે ઢાલીડા મોકલાવું, મારી લાડકડીનો વર આવશે.
 ડાડા મારા અજલે ને મજલે જન, રમતો માગશે;
 ઘેલી મારી અજલે ને મજલે, સોગડાં મોકલાવું, મારી મોંઘલડીનો વર આવશે.

છોકરીનું ગીત.

ઉચી ચડુંરે ડાળી, ઉચીરે રહી, જોઈને જન કરી વાટડી;
 શું શું સામૈયા ડાડાવરનાં જનૈયા, શું શું સામૈયાં વર રાજ્યા.
 પાંચસો પાળારે ઘેલી, છસો, હડીયાળા દીવીને મોલે વર રાજ્યા;
 શું શું ઉતારે કાકા વરના જનૈયા, શું શું ઉતારા વર રાજ્યા.
 ઓરડા ઓસરીરે, ભત્રીજી વરનાં જનૈયા, મેડીને મોલે વર રાજ્યા;
 શું શું દાતણીયા મામા, વરના જનૈયા, શું શું દાતણ વર રાજ્યા.
 આવળ આવળ ભાણેજી વરના જનૈયા, કણીયર કાળે વર રાજ્યા;
 શું શું મરદનરે મામા વરના જનૈયા, શું શું મરદનને વર રાજ્યા.
 તેલ કુલેલ ભાણેજી વર જનૈયા, અંતર તેલે વર રાજ્યા.
 શું શું નાવણુરે વીરા વરના જનૈયા, શું શું નાવણીયા વર રાજ્યા;
 ઉનાં પાણીરે ખેની વરના જનૈયા, ગંગાજળરે વર રાજ્યા.

શું શું ભોજનો ડાડા વરના જનૈયા, પાંચ પકવાનરે વરરાજ્યા;
 લાડુ લાવસડીરે વરના જનૈયા, પાંચ પકવાનરે વરરાજ્યા
 શું શું મુખવાસ ડાડા વરના જનૈયા, શું શું મુખવાસ વરરાજ્યા.
 એલચી સોપારી વરના જનૈયા, પાન પચાસ વરરાજ્યા;
 શું શું પોઢણુ ડાડા વરના જનૈયા, શું શું પોઢણુ વરરાજ્યા.
 ઢોલીયા તળાઇઓ વરના જનૈયા, સુખડીયા પલંગ વરરાજ્યા;
 શું શું રમતે ડાડા વરના જનૈયા, શું શું રમતે વરરાજ્યા,
 સોગડાં રમવા વરના જનૈયા, પાસાની જોડ વરરાજ્યા.

છોકરીનું ગીત.

કડારે ખડખડતાં ડાડે ત્રાંબાકુંડી દીધી, તોએ ન રીજ્યા વરરાજ્યા;
 ઢાળ કપાવી ડાડે વેઢજ ગડાવ્યા, તોએ ન રીજ્યા વરરાજ્યા.
 મોરો કપાવી ડાડે જનોઇ ઘડાવ્યા, તોએ ન રીજ્યા વરરાજ્યા;
 પગડા પખાળી ડાડે કઈ બાઇ દીધાં, તોએ ન રીજ્યા વરરાજ્યા.

છોકરીનું ગીત.

આગલડારે કઈ બાઇ એમ ભણે, કાકાજી મારારે જન ક્યારે આવશે;
 ભત્રીજી હડમતગઢ વહાણુ પુરાવશું, ભત્રીજી હડમતગઢના હીરા મંગાવશું.
 તમારા વરના તે વેઢ ગડાવશું, ભત્રીજી એમ કરી તમને પરણાવશું;
 ત્રાંબાકુંડીરી નગર સોહામણી, માંહે ભરીયાં છે ગવરીયાનાં દુધ.

સાહેલી આંખો મોરીઓ.

લાડકડારે કે બાઇ એમ ભણે, મામા મારારે જન ક્યારે આવશે;
 ભાણેજ મલખારગઢ વહાણુ પુરાવશું મલખારગઢનાં તે મોતી મંગાવશું.
 તમારા વરજના તે વેઢ ગડાવશું, ભાણેજ એમ કરી તમને પરણાવશું;
 ત્રાંબાકુંડીરે નગર સોહામણી, માંહી ભર્યાં છે ગવરીનાં દુધ.

સાહેલીરે આંખો મોરીયો.

આગલડાં કે બાઈ એમ ભણે, વીરા મારારે જન ક્યારે આવશે;
 જેની ચીત્રોડગઢ તે વહાણુ પુરાવશું, ચિત્રોડગઢનાં તે ચુની મંગાવશું.
 તમારા વરજના વેઢ ગડાવશું.

છોકરીનું ગીત.

પાટણુ ઘડ્યોરી બાજેડીયો, અહમદવાદે ચીતર્યોરી;
 ગડ્યો ગડ્યો ઘોઘારીનો ઘાટ, મલખારે ચીતર્યોરી.
 વચ્ચે રતન જડીયાં, આવ્યો આવ્યોરે ઉભલડે દેશ દેડેરે વાપર્યોરી;

મેલો મારા માંડવ હેઠ, સાજન રઠ લૈ વળ્યાંરી.

સાજનને લાગીરી હાડ, કંઈ લાગી છે રઠ, બાજેડીયાં ક્યાં ગાળ્યાંહી;
મેલ્યો મેલ્યો કે બાધને મોસાળ, હોંસીલે મારે મોકલ્યોરી.

(ચાર વાર ગાવું.)

તોરણે આવે તે વખતે કન્યાવાળાં ગાય છે.

મારા વાડા પાછળ, ઘોડા ધણુ ચરેરે, ધણુચરે નીલડા નાગર;

દેખેરે તમવર આવીયા, ગોરા કે બાધના માનો તો સેરીયે.

ઉભીને વર જોજોરે, ડેલીયે ઉભીને વર જોજોરે,

અધઘડી ખમજોરે, ઈયા વાસી જાયા, રાણીના જાચારે.

ગોરી કે બાધ કરે સણુગારે;

(ચાર વાર ગાવું.)

છોકરાનું ગીત.

ભરીયાં સરોવર પાળ, સાવજડાં સેંજળ ભરીયોરે;

સેંજળ તો મારે મોતી ચણે, વરના દાદા દેયો મેતો હસીને બેડાં ભરે.

દાદા હાથીડા સણુગારો તો કુંવરો ઘોડે ચડે;

ભરીયાં સરોવરપાર, સાવજડાં સેંજળ ભરીયોરે,

સેંજળ તો મોર મોતી ચણે.

વરના કાકારે, દેયો મહેતો હસીને બેડાં ભરે;

કાકા તેજડા સણુગારો તો કુંવરો ઘોડે ચડે.

ભરીયાં સરોવર પાળ, સાવજડાં સેંજળ ભરીયોરે,

વરના મામારે દેયો મહેતો હસીને બેડાં ભરે,

મામા મોસાળાં લૈ આવ તો બાણુજો ઘોડે ચડે.

ભરીયાં સરોવર પાળ, સાવજડાં સેંજળ ભરીયોરે,

વરના વીરાંરે દેયા બાધ તે હસીને બેડાં ભરે,

વીરા વરણાગી ભરાવો તો બંધવો ઘોડેચડે.

છોકરાનું ગીત.

બમરો ઉડે રંગ મોલમાંરે, પડેરે નગારાંની ધુંસરે, વીરાજીની જનમાંરે;

જનમાં મસરકે છે કેવડો, કેવડો મસરકે લોખાનરે, અંતરીયાની જનમાં રે.

(ચારવાર ગાવું).

સુરતના સલાટરે, પાટણના પ્રધાનરે, ઝોરસીયો ધડીલાવ, ઝોરસપાણીનો હીસેણે;

તે ઝોરસીયાં સવામણ સુખડ, અધમણ કેસરીયું ચંદન ઉતરેરી.

એવા તે હોંસીલા મારા દેયા બાધના ડાડા, નિત્ય નિત્ય હટકેશ્વરની પુંજ મોકલેરી.

(ચારવાર ગાવું).

પ્રભાતીયું ૧ લું.

લાછ ભણે લક્ષ્મી કેને ઘેર જસોરી, જેને ઘેર આપ ખેડો લેખાં કરેરી. (૨)
 લાછ ભણે ને લક્ષ્મી કૈયામેતા ઘેર જશુંરી, જેને ઘેર પ્રભાતે પાણી ભણેરી. (૨)
 લાછ ભણે ને લક્ષ્મી કૈયામેતા ઘેર જશુંરી, જેને ઘેર પુત્ર કેરાં પારણુંરી. (૨)
 લાછ ભણે ને લક્ષ્મી કેને ઘેર જશુંરી, જેને ઘેર સમી સાંજે દીવડારી. (૨)
 લાછ ભણે ને લક્ષ્મી કેને ઘેર જશુંરી, જેને ઘેર સામી ભીતે સાથૈયા. (૨)
 લાછ ભણે ને લક્ષ્મી કેને ઘેર જશુંરી, જેને ઘેર આદીતવારે ગૌલીરી. (૨)

પ્રભાતીયું ૨ જી.

સુરજ ઉગોરે કેવડીયાને કિરણે, વેણુલાં ભલે વાયાં;
 સુતા જગોરે, કે આછના વીર કે વેણુલાં ભલે વાયાં.
 જૈ જગાવેરે કે વહુના કંથ કે વેણુલાં ભલે વાયાં;
 દાતણ કરજોરે તળસીને ક્યારે કે વેણુલાં. મુખ ધોજોરે ગંગાજળ.
 નીર કે વેણુલાં મુખ લેજોરે કે પાંખરીઓને છોડે કે વેણુલાં.
 નામ લેજોરે શ્રી રામનાં નામ કે વેણુલાં.

પ્રભાતીયું ૩ જી.

ઉગતો તે આંખો મોરીયો રે વચે કંદનો છોડ કે વેણુલાં ભલે વાયાં,
 વેણુવાયું તે કેમ જાણીયે, સુતા જગો ને કે આછના વીર કે વેણુલા.
 કુંકા ગોળોને કુંકાવટી ચોખા મંગાવો કમોદીયા;
 પીયળ કાઢોરે ચોખા ચોડોરે કે આછને મુખ કે વેણુલાં.
 ઓચરો કૈયા ભાઈ જીભથી, ભાંડવ તેડોરે કે વૌના કંથ કે વેણુલાં.
 ગઉના મંગાવો ગોર ધુધરા, વાધડના મંગાવો વીંઝણા વીછીયા;
 ધુધરા આંધોરે, વીંછવા પેરાવોરે કૈયા જમાછને પગ કે વેણુલાં.
 કૈયા જમાછ નમ્યોરે મારા માંડવ હેઠ કે વેણુલાં.

પ્રભાતીયું ૪ થું.

સુરજ ઉગોરી કે સુતા જગોરી, નામ લેયેરી ચારે દેવનાંરી;
 પેલે તે પોરે નામ કાશીવિશ્વનાથનાં લેયેરી, ખીજે તે પોરે રણછોડરાય આરાધીયે.
 અમિ પોરે નામ સુવર્ણરાયનાં લેએ, ચોથે તે પોરે નાધવરાય આરાધીયે;
 સુરજ ઉગોરી કે સુતા જગોરી, નામ લેયે મારે ખેંગારરાયનારી.
 પેલે તે પોર નામ માધુભાનાં લેયે, ખીજે તે પોરે નામ મનુભાનાં ગાસુંરી;
 અમિ તે પોર નામ મદનસંગજીનાં લેયે, ચોથે પોરેનાવરસંગ આરાધીયેરી.
 સુરજ ઉગો ને સુતા જગોરી, નામ લેયે તે સર્વે વીરનારી;

પેલે તે પોર નામ મોટા ભાઈનાં લેયે, ખીજે તે પોર નામ છોટાભાઈનું ગાસુંરી
અગ્નિ તે પોર નામ નાનાભાઈનાં લેયેરી, ચોથે તે પોર ડાહ્યાભાઈને ગાસુંરી.
સુરજ ઉગે ને સુતાં જગેરી, નામ લેએરીકે ચારે બેનનારી;
પેલે તે પોર નામ મોટી બેનનાં લેએરી, ખીજે તે પોર સારી બેન ગાસુંરી.
અગ્નિ તે પોર નામ ગેરી બેનનાં લેયેરી, ચોથે તે પોર નાની બેન ગાસુંરી.

પ્રભાતીયું ૫ મું.

બોલ્યોરે રણછોડરાયનો કુકડો, સવારે બોલીને હું શું કહું;
જે જગાડ્યા ચારે તે દેવ, કાશીમાં વિશ્વનાથ જગીઆજરે.
પાસે થકા રણછોડરાય, દેવ બોલ્યારે.
ભુજનગરમાં સૂર્યરાય જગીયાજરે, પાસે થકા ત્રીકમરાય દેવ
બોલ્યોરે, હાંજરે, જે જગાડ્યા છે મારે તે રાયે
દરબાર ગઢમાં માધુભા જગીઆરી, જરે પાસે થકા મનુભાનાં રાજ્ય
બોલ્યોરે રણછોડરાયનો કુકડો.
જરે રાણી વાસમાં મદનસીંગજી જગીઆજરે પાસેથી;
નટવરસિંહરાય બોલ્યોરે, જરે જે જગાડ્યા તે ચારે વીરા.
બોલ્યો રણછોડરાયનો કુકડો.
ભુજનગરમાં કૈયો ભાઈ જગીયા, જરે પાસે થકા કૈયો ભાઈ વીર બોલ્યો.
હાંજરે જે જગવી છે ચારે તે બેન. બોલ્યો રણછોડરાયનો કુકડો.
ભુજનગરમાં કૈ બેન જગીઆરે, જરે પાસે થકા કેઇ બાઈ જગ્યાં;
બોલ્યો રણછોડરાયનો કુકડો.
માંડવડામાં કૈ બેન ભાઈ જગીયાં, જરે પાસે થકા કૈયાં બેન જગે બોલ્યો.

પ્રભાતીયું ૬ મું.

કાનડી વનનો પોપટ જરે, મારે તે આંગણ આંખલો;
જરે ત્યાં બેસી પોપટ વાસીજી, કે જગવ્યા છે ચારે તે દેવ.
કાનડી વનનો.
જરે કાશીમાં વિશ્વનાથ જગીયા, કે દારકાંમાં રણછોડરાય.
કાનડી વનનો.
ભુજનગરમાં સૂર્યરાય જગીયા, કે અંજરમાં માધવરાય દેવરે.
કાનડી વનનો.
જરે મારે તે આંગણે આંખલો, જરે ત્યાં બેસી પોપટ વાસીયું;
જે જગવ્યા તે ચારે તે રાય. કાનડી વનમાં.
દરબારગઢમાં માધુભા જગીયા, પાસે થકા મનુભા રાય. કાનડી વનમાં.

રાણીવાસમાં મદનસીંહજી જગીયા, જીરે પાસે થકા નટવરસીંહરાય.

કાનડી વનમાં.

જીરે મારે તે આંગણે આંખલો, જીરે ત્યાં બેસી પોપટ વાસીકિં;

જે જગવ્યા તે ચારે તે વીર.

કાનડી વનમાં.

ભુજનગરમાં કીયો ભાઈ જગીયા, જીરે પાસે થકા કીયો ભાઈ વીર;

કાનડી વનમાં.

માંડવડામાં કીયો ભાઈ જગીયા, જીરે પાસે થકા કીયો ભાઈ વીર.

કાનડી વનમાં.

જીરે મારે તે આંગણે આંખલો, ત્યાં બેસી પોપટ વાસીકિં;

જે જગવ્યાં ચારે તે બેન.

કાનડી વનમાં.

ભુજનગરમાં કીયાં બેન જગીયાં, પાસે થકાં કીયાં બેન જગીયાં;

કાનડી વનમાં.

માંડવડામાં કીયાં બેન જગીયાં, પાસે થકાં કીયાં બેન જગીયાં.

કાનડી વનમાં.

જીરે મારે તે આંગણે લીંબડો, ત્યાં બેસી કાગડે વાસીકિં;

જીરે મારે તે જગવ્યા છે ભાંડ, બોલ્યો તે લીંબડે બેઠો કાગડો.

ભુજનગરમાં કીયો ભાંડ જગીયો, પાસે થકો કીયો જમાઈ જય;

બોલ્યોરે લીંબડે.

માંડવીમાં કીયો ભાંડ જગીયો, પાસે થકો કીયો જમાઈ નામ.

બોલ્યોરે લીંબડે.

પ્રભાતીયું ૭ મું.

સોનાની છે પાલખીને રૂપાનો મોર, વાઈઆરી ચાલોને રઢીયાળા;

પાલખી નોતરોરી, ગામ ન જાણું ને નામ ન જાણુંરે.

કોણસ મારગડે પાલખી જોતરી, ગામ છે ભુજનગરને નામરે;

કીયો જમાઈ કઈ બાઈ પનોતાંએ પાલખી જોતરીરે.

કોનો ગોરાં કઈ બાઈ ક્યો સણગાર, પેરો પટોળાં બોલો ચુંદડી.

(ચારવાર ગાવું.)

ધોળી છે બાજને ચીતરીયાં છે પલાણુરી, મારે રઢીયાળા ભમરા નોતરોરી.

જીરે હું તો તમને પુછુરી, કૃષ્ણ વણુજારે, કામણ મારગડે વીર,

તમે આવીયારે.

ગંગાજી ડોલ્યાં ને જમનાંજી કિતયોરી, ધરમ મારગે દેવ બો આવીયારી;

મંદીર રૂધ્યારે શ્રી કૃષ્ણ વણુજારે, આરણું રૂધ્યું દેવતાને પોળીએરી.

ધોળી છે બાજને ચીતરીયાં છે પલાંણુરી, મારે રહીયાળા બમરા નોતરેરી.
જીરે હું તો તમને પુછુંરી, કીયા ભાઈ વણુજરારી, કોણુસ મારગડે
વીર તમે આવીયારી,
ગંગાજી ડોળ્યાં ને જમનાંજી ઉતર્યારી, ઉતમ મારગડે વીર
અમે આવીયારી.
ઝોદીડા રૂંધ્યારી કીયા ભાઈ વણુજરારે, આજ સેરી રૂંધીરે
દેવતારે ગોડલીરે.
ઝોરડા રૂંધ્યા કછ વહુ વણુજરીરે, પરસાળ રૂંધીરે કછ વહુ તારે પાળણેરી.

છોકરાનું ગીત.

લાડો લાડકી છાના કાગળો મોકલે રાધવર વેલડો આવ,
રાએરા મોપાની નજરો લાગશે.
લાડું હું કેમ આવું એકલો મીરા જનીઆ છે હજર, કાયરો મોપાની.
તારા જનૈયાને સાંમ્યાં શોભતાં વરરાજને પાલખીઓ પચાસ,
લાડો લાડકી છાના કાગળો મોકલે રાધવર વેલેરો આવ. રાય.
ગાંડી હું એમ કેમ આવું એકલો મારા જનીઆરે હજર;
તારા જનૈયાને ઉતારા ઝોરડા વરરાજને મેડીના મોલ. રાય.
લાડી હું કેમ આવું એકલો મારા જનૈયારે હજર;
તારા જનૈયાને દાતણ દાડમી વરરાજને કર્ણાયર કામ. રાય.
લાડી હું કેમ આવું એકલો મારા જનૈયા છે હજર;
તારા જનૈયાને નવાણ કુંડીઓ વરરાજને ગંગાજળ નીર. રાય.
લાડી હું કેમ આવું એકલો મારા જનૈયા છે હજર;
તારા જનૈયાને ભોજન લાપસી વરરાજને ઘેવરીઓ કંસાર. રાય.
લાડી હું કેમ આવું એકલો મારા જનૈયા છે હજર;
તારા જનૈયાને મુખવાસ એલચી વરરાજને પાન પચાસ. રાય.
લાડી હું કેમ આવું એકલો મારા જનૈયા છેરે હજર;
તારા જનૈયાને પોઢણ ઢોલીઆ વરરાજને છત્ર પલંગ. રાય.
લાડી હું કેમ આવું એકલો મારા જનૈયા છે હજર;
તારા જનૈયાને રમત સોગઠાં વરરાજને પાસાની જોડ. રાય.

માલણ.

કચ્છ દેશથી માલણ આવી, માલણ આવી અમારે દેશ;
ખેંગારરા તે તેડાં મોકલે માલણ જયરે ખેંગારરા ને ભેટ.

ખેંગારરા ઘડાવે તમને ગુજરી માલણ પેરી ઓઢીને ઘેર આવો;
હું કેમ આવું દેશ ઓરા આડા સમુદ્ર ભરીઆ છે એટ.

સમુદ્ર જડાજડ પાટીઆ માલણ તેણે એસીને ઘેર આવો,

માલણને મચ્છો ઘણો, માલણ નાવે જલ્લી વહુને તોળ.

ક.૨૭.

કેયો ભાઈ તે તેડાં મોકલે, માલણ જયરે કેયા ભાઈને ભેટ;

કેયો ભાઈ ઘડાવે તમને સાંકળાં માલણ પેરી ઓઢીને ઘેર આવે,

હું કેમ આવું દરબારી આ આડા, સમુદ્ર ભર્યા છે એટ.

સમુદ્ર જડાજડ પાટીઆ માલણ, તેણે એસીને ઘેર આવો;

માલણને મચ્છો ઘણો માલણ, નાવે કે વહુ ને તોલે.

ક.૨૭

ગજરાનું ગીત.

માલણ ગુંથી લાવ ગુણીયલ ગજરા, તારા ગજરાનો માનીશું

મજરો માલણ ગુંથી.

તારા ગજરાનું આપીશું મૂલ, માંહેં ગુંથજે ગુલાબનાં ફૂલ

જેનું કહીશ તે કરશું કમુલ.

માલણ.

જેવી હોય તારી ચતુરાઈ, તેવી તેની કરજે સરસાઈ

કંઈ બાકી ન રાખીશ બાઈ.

માલણ.

એવી કરજે કારીગરી એમાં, જુકતી હોય જેવા જેવાં જેમાં

મોહ પામે મુનીવર તેમાં.

માલણ.

વર લાડકાનેરે કાજે, એવો ગુંથજે ગજરો તું આજે

જેવો છત્રપતી ને છાજે.

માલણ.

ગજરો મુલ પામે મુલતાન, સારો સારો કહે મુલતાન

થાય ગુણીજન જોઈ ગુલતાન.

માલણ.

એમાં જુકતી જેવા જોગ જાણી, જુઓ અંગમાં ઉમંગ આણી

રીઝે રાજ અને રાણી.

માલણ.

તુંને આપીશ હીરાનો હાર, વલી સોળ સારા સણગાર

ઉપર હેમની મોર હજાર.

માલણ.

કવીતા જે કીંમત ઉર આણે, એજગરાજનું મુલ પ્રમાણે

દાખે દલપત ખીજું શું જાણે.

માલણ.

હાંસડી.

લંકાગઢ વાણ પુરાનીએ ત્યાંથી સોનાં મંગાવો,

તેની ઘડાવો સહાંસડી મોહન વેલરે પાણી પીએરે;

કેદારનાં ગંગાજલ નીર ઝીલે.

હડમત ગઢ હીરા નીપજે તો ત્યાં ને ટાંક વહેંચાયરે.
 તેની જડાવો સહાંસણી હાંસડી મોહન વેલરે,
 પાણી પીએરે કેદારનાં જીલે ગંગાજળ નીરરે;
 મલખાર દેશ મોતી નીપજે ગણ્યા દાણા વેચાય,
 તેની બંધાવો સહાંસડી હાંસડી મોહન વેલરે.
 પાણી પીએરે કેદારનાં જીલે ગંગાજળ નીરરે,
 કીયા મેતા માંડવ તમારડે દીકરીઓ કરે સણુગાર;
 એક સોનાનું સાંકળું બીજું મોતીનો હારરે.
 ત્રીજી ધરણાંનો ડાબલો ચોથી સોજે સણુગાર;
 કીયો મેતો તમારડે માંડવે વૌવાર કરી રહી રહાડરે.
 એક કરે બડ બોલીઆં બીજી મૈયર જાય;
 ત્રીજી માંડયાં રૂસણાં ચોથી અન્ન ન ખાયરે.
 પાંચમી તે પાટ બેસારીએ વંહુ ત્યાં વેણલાં વાયરે;
 છઠીને બેસાડીએ પાસે ઈ બે જોડ કહેવાયરે.
 સાતમીને રાંધવા બેસાડીએ માટવો દેખાડીને જાયરે;
 આઠમીને જમવા બેસારો ભરે બાણે ન ધરાયરે.

છોકરાનું ગીત.

મેગવણીં ને ખોંજે વરરાજ કેશરીઆં વરનાં છાંટણાં;
 સીમડીએ કેમ જસો વરરાજ સીમડીએ ગોવાલીડા રોકશે.
 ગોવાલીડાને ભલી ભેટજ દેશું પછી મોટાંનો માંડવો માલશું;
 પછી ધીંગાની ઘેડી પરણાવશું. મેગવણીં.
 ભાગોળે કેમ જસો વરરાજ ભાગોળે ભોગલીઆ રોકશે;
 ભાગોળીઆને ભલીભાતેજ દેશું પછી મોટાંનો માંડવ માલશું.
 પછી ધીંગાની ઘેડી પરણાવશું. મેગવણીં.
 ચોવટે કેમ જસો વરરાજ ચોવટે ચોવટીઆ રોકશે;
 ચોવટીઆને ભલી ભેટજ દેશું પછી મોટાંનો માંડવ માલશું.
 પછી ધીંગાની ઘેડી પરણશું. મેગવણીં.
 વાડીએ કેમ જસો વરરાજ વાડીએ માલીડા રોકશે;
 માલીડાને ભલી ભેટજ દેશું પછી મોટાંનો માંડવ માલશું.
 પછી ધીંગાની ઘેડી પરણશું. મેગવણીં.

ગીરધરલાલની માલણી.

ત્યાં કોઇ અગરચંદનનારે ઓરડા સુખડ રચીઆં કમાડે.

ગીરધરલાલની માલણી.

ત્યાં કોઇ સાગ સીસમના ઢાળીઆળે ડમરા વરવાનાં વાણે; ગી.

ત્યાં કોઇ અતલશના અસીસડારે ત્યાં કાંઈ મસરૂની તળાઈ. ગી.

ત્યાં કોઈ ગાલે તે ગાલ મસુરીઆરે ત્યાં કોઈ ભેરવના ઓછાડે; ગી.

ત્યાં કોઈ પોઢે શ્રી કૃષ્ણ ભોગીઆરે રાણી રૂકમણી ઢોળે વાય. ગી.

વાયુ ઢોળતાં વીનવે સ્વામી તમે શું સુતા નચીંતરે. ગી.

આપણે ઘેર લાલાજીનો સાહેરોરે આપણે ઘેર વરધ વીઆય,

ત્યાં કાંઈ પોઢે કધ્યો મેતો ભોગીઆ ત્યાંકને કધ વૌ ઢોળે વાય, ગી.

વાય ઢોળતાં વીનવે સ્વામી તમે શું સુતા નીચીંતરે, ગીરધરલાલની માલણી.

છોકરા છોકરી બંનેનું ગીત.

ખાણીઆં ખાણીઆરે નવલાં તળાવ કે નીલીમાટીનાં જળ ઉમટ્યાં;

ઉમટ્યાં ઉમટ્યાં ઉમટ્યારે આંબળા ડાળ કે સરોવર પાળ કે નીલી માટી.

ત્યારે ઢળાવો રાએના ઢોલીઆ પોઢસે પોઢસેરે રાયરે ખેંગાર;

આછી પાંચરીઓ રાયને ઓઢણે સુતા જગોરે રાયરે ખેંગાર.

તમારી નગરીમાં વાળં વાગીઆં વાળં વાગે તો વાગવા દેજે;

આપણે ઘેર મદનસંગજીનો સાથરો-ખાણીઆરે નવલાં.

ત્યારે ઢળાવો કીયા ભાઈના ઢોલીઆ પોઢશે પોઢશેરે વીરરે;

કીયો ભાઈ આછી પછેડી વીરને ઓઢણે સુતા જગોરે દરબારીઆરે.

તમારી નગરીમાં વાળં વાગીઆં વાળં વાગે તો વાગવા દેજે;

આપણે ઘેર છે કીયા ભાઈનો સાહેરો.

સાંઝી.

સાંઝીઅ તમેરી પનોતાં તો સમીસાંઝે આંગળાંરી;

સમીસાંજ તમેરી પનોતાં તો દીવડે આંગળાંરી.

દીવડા તમેરી પનોતાં તો પરશાળે આંગળાંરી;

પરશાળ તમેરી પનોતાં તો ઓરડે આંગળાંરી.

ઓરડા તમેરી પનોતાં તો સામી ભીંત આંગળાંરી;

સામી ભીંત તમે પનોતાં તો કઈ બાઈએ આંગળાંરી.

સામી ભીંત લખ્યારી ગણેશ પરભાતે લખી પુતળીરે;

ઈ પુતળી કઈઆ ભાઈ દરનાર અવસર જગડો માંડીઓરી.

સસરા મુજને જુમણાં ધડાયતો માંડ વહીધું હું મલપતીરે;
 જરમર જરમર વરસેઘ મેઘે તો ભીંજે નવરંગ ચુંદડીરે.
 સંકેલું તો સરસે ભરાય ઉમેડું તો જંગ માહેરી;
 મોયા મોયા દેવમુરાર શ્રીકૃષ્ણ મોયા રૂકમણીરી,
 રૂકમણીના રાતલા દાંત શ્રીકૃષ્ણ મોયા રૂકમણીરી.

ગીત દીકરીનું.

મોટાઓ માંડવડો મોટો રાયજનદા મોહન વાળાં વાગીઆં;
 કધ્યા મેતાના રાયેજનદા.

કધ્યા ભાઇના તોરણીઆ નીલાં	રાય.
જુજનગરનો ઉમરીઓ આયો	રાય.
ઉતરી સાંકળી શુલ છડી લે આવ	રાય.
એટલી સંમત હોય તો આવ	રાય.
મારી આંગલડીના લાડ પુરાવ.	રાય.
કડાં બંગડા અછોડા લેઆવ.	રાય.
મારી લાડકડીના લાડ પુરાવ.	રાય.
નહિ તો શેરીએથી પાછો વળ.	રાય.
તું તો કૈયા વેવાઇ વેગે વેલો આવ.	રાય.
વેઢ વોટી આટી લે આવ.	રાય.
મારી હોંસીલીના કોડ પુરાવ.	રાય.
નહિ તો તોરણેથી પાછો વળ.	રાય.
તું તો કૈયા વેવાઇ વેગે વેલો આવ.	રાય.
ચીર ચુંદડી ચંદેરી લાવ.	રાય.
મારી મોઢી મુલીના કોડ પુરાવ.	રાય.
નહિ તો ડેલીએથી પાછો વળ.	રાય.

કીંદડી.

માલા લીલા વાંસ વદાવ તેની તે ગુંથજે કીંદડી,
 ઈ કીંદડીનો જીજો જીજો સાદ ઈ કીંદડીનો મધુરો મધુરો સાદ;
 ગાય ને વગાડે કૈયો જમાઇ કીંદડીરે ભૈ,
 વગાડી રે મારે કૈયા ભાઈ અવાશ, વગાડીરે મારે કે વહુને ચોરડેરે ભૈ.
 કૈયા ભાઇએ આપ્યા નવસર હાર, કે વૌએ આપ્યાં નવરંગ મોલીયાં,
 ઈ મોલીઆંમાં જંગ મોહની ભાત ઈ મોળીએ એની કે મા મોહી રહી.

દીકરીનું વેવાણુ મનાવવા જતી વખતે.

ગરા ઉપર ઢાલીડો વગડાવો ક્ષમ વેવાણુને સુતલડી. જગડાવોરે
કૈયા વેવાઈ ધુકો લઈ ઢંઢોળે તોય વેવાણુ સુતલડી નવ જગેરે. જગડાવોરે.
ચાર વખત ગાવું.

દીકરી વાળાં માંડવસુર જમી જતાં વખતે.

ચાલોને સજન સહુ ઘેર જઈએ આપણે શ્રીવર ગાએરે,
માંકડનાં ધર શીળાં અંતાણી જુતી નેહ જાય.
હરખેરી કૈયો ભાઈ પરણ્યા તે પૂર્યા અમારા કોડ હએણે,
કૈયે વેવાઈએ ચાંદલા કીધા છે ઓડે ખીસર સગપણ,
કૈયે બાઈએ ચાંદલા કીધા છે ઓડે.

દીકરાનું ગીત.

ઉંચે ઉંચે પગથીએ અમે ચડ્યાંરી નીચે રહ્યો લાડડીનો બાપ,
ટોડરમલ અમે જીત્યાંરીજી ત્યાં નાદ વગડાવો ચંગી ઢોલ.
ટોડરમલ અમે જીત્યાંરી હાર્યા માયે હાંડલડાં વગડાવો. ટોડર૦

છોકરાનું ગીત.

અગરચંદનની વાડી સુખડનાં કમાડરે
વાડીમાં ઉતરીઆ દરજી સાથે માગે શીખરે
ઢાલીડા ઢસકે લાડી ચાલો આપણે ઘેરરે
ઉભારેતો માણું મારા દાદાજીની સીખરે
હવે કસી શીખરે લાડી હવે કશા બોલરે
પરણ્યાંને પીઆરાં લાડી ચાલો આપણે ઘેરરે
માણું મારા કાકા માંબા અને ભાઈ. (એમ ચાર વાર ગાવું.)

(પ્રભાતીઉ) માલણ.

હુંગર બેઠી કાંઈ હુલડીઆં વેરાયરે માલણ;
તેનો તે ગુંથે વીંજણોરે ઇ વીંજણીએ કાંઈ સવામણુ સોતું
વીંજલડો અધમણુ રૂપું વીંજલણુ. પસલોને પરવાળાં
વીંજલડો રંગ રહ્યો ધરે વીંજણુલો કીયા ભાઈની સેજ
વીંજણુ ક્ષમ વધને હાથ વીંજણુલો રંગ રહ્યો
ક્ષમ વહુને ઓરડે કાંઈ મગદળીઆ કસણાય
રે માલણુ ક્ષમ વહુને મોએ મંકોડા મટકતા (ચાર વાર ગાવું.)

છોકરાનું.

ખેંભયારે તારા છોગલારે ભડં હીરે જડયું હથીઆર
વીરો મારા અજલેમજલે મહાલ કાલે કીયા ભાઈ અણોસરા
તારો સુરજનો અણસાર. વીરા.

કુંડુંબના કરમી વીરા મારા અજલેમજલે માલ
નાણાંના બળીઆ અજલેમજલે માલ
દાદો તે માંડવ માલશે તારી માતા દેશે માન. વીરા.

(ચાર વાર ગાવું.)

ચુંદડી.

ધ તો આરા ઉપર ઝારીરે ધ તો લાડડી થઈ હમારીરે;
ધ તો અમારાં કલાં કરશેરે એની ખાતાના બોલ પુટે ધરશે.
(જોડલો વખત ગાવું હોય તેટલી વાર ગવાય.)

મોસાલાં.

હું તો ઉચી ચડું નીચી ઉતરું હું તો જોડું વીરાજની વાટ
જોડાણી માડીનો જયો ના આવીયો.

હવે નણદે તે નણદેને દીધલડું મેણલું
ભાભી નાવ્યોરે નાવ્યો તમારો વીર. જોડાણી.

હવે કસરે કસરે છુટીને દેણાં ચોસરોરે
હવે આંસુડે ભીંજલાં ચીર. જોડાણી.

દેરે તે દીધી વધામણીરે ભાભી આવ્યોરે આવ્યો તમારો વીર
જોડાણી માડીનો જયો આવીયો.

હવે કસરે કસરે આંધુને દેણ ચોસરે
હવે હૈયલડે હરખ ન માય. જોડાણી માડીનો જયો આવીયો.

જળક્યાંરે જળક્યાં વેલડીઓના કાગવારે
હવે જળક્યાંરે જળક્યાં વીરાજનાં મોલીમારે.

જળહળીઆં જળહળીઆં ભાભલડીના ચીર. જોડાણી.

હવે જળક્યાં જળક્યાંરે ભત્રીજનાં વેઠવાંરે
જળહળીઆં જળહળીઆંરે મોસાળાંના છાપ. જોડાણી.

હવે ખેસોરે ખેસો બંધવ કંઈ ગોઠડી
શું શું લાવ્યા મોસાળાંને કાજ. જોડાણી.

સસરાને સસરાને લાવો મોલીયાં,
 મારી સાસુને સાસુને દક્ષણીના ચીર. જોડાણી.
 હવે જોઠને જોઠને લાવો વીરા ખીરાદક,
 મારી જોઠાણીને ગડગડતા ઘાટ. જોડાણી.
 હવે દેરને દેરને લાવો વીરા પામરી,
 દેરાણીને છાયલ જોડ. જોડાણી.
 મારી નણુદીને લાવ વીરા ચીર,
 મારા નણુદોષ ને ભેરવની જુલ. જોડાણી.
 મારે ને મારે ને લાવ વીરા જુમણા,
 તારા બનેવીને ગરથની મૂઠ. જોડાણી.
 તારો બનેવી વીરા રાજ્યો,
 ખરચે તે લાખ બે લાખ. જોડાણી.
 શાળાને તોડા પહેરાવીયા,
 રૂડા ખીરાદક ઓઝાડ. જોડાણી.
 હવે કુટુંબને કુટુંબને લાવ વીરા કાપડારે,
 પાડોશીને નાળીએર જોડ. જોડાણી.
 આવ્યા મારે કૈયા ભાઈના મામલા અવસર રાખ્યો ને રંગ. જોડાણી.

૨ જું મોસાળું.

મેં તો કોડેથી પગરણુ આદર્યા હરખે શું માંડ્યા જગ,
 સકળેણાનાવો વીનવે સાંભળ ગૌરી વાત;
 માંડે તે કુટુંબ સધળું આવીયું હવે તાહેરૂરી તેડાવ,
 મારા તે બંધવ આદ્યા ઓળગે ભત્રીજના તેરા બાળ.
 સાંઠ મેલોરે સવાપોરની કાગલ દેજે રાય,
 સાંઠ મેલીરે સવા પોરમાં કાગલ દીધો છે હાથ;
 સાંઠ પોતી તે સવાપોરમાં વીરેજી રાજ દુવાર,
 વીરેજી બેડા મેડીએ કાગલ દીધો હાથ.
 કાગલ વાંચેને વીરનાં મનહરે શું શું તે જોસે સાજ,
 બેસો ને બંધન કહું ગોઠણી શું શું તે લાવ્યા મોસાલાનાં કાજ;
 સસરાને લાવ વીરા મોલીઆ મારી સાસુને દક્ષણીના ચીર,
 જોઠને લાવ વીરા ખીરાદક મારી જોઠાણીને ઘડગડતા ઘાટ.
 દેરને લાવ વીરા પામરી-મારી દેરાણી ને છાયલ જોડ,
 નણુદીને લાવ વીરા ચુંદડી મારા નણુદોષને ભેરવ જુલ;

મારે ને લાવ વીરા ઝુમણાં તારા બનેવીને ગરથની મુઠ,
 તારો બનેવી વીરા રાજ્યો ખરચે તે લાખ બે લાખ.
 કુટુંબને લાવ વીરા કાપડાં પાડોશીને નાલીએર બેડ,
 શાળાને તોડા પહેરાવીયા રૂડા ખીરાદક ઓછાડ;
 વીરા ગાળ્યો ને વીરા ગડગડ્યો વીર વરસ્યો અસાડી મેઘ,
 આબ્યા મારે ક્યા ભાઈના મામલા અવસર રાખ્યો છે રંગ.

૩ જી મોસાલું.

મેં તો કોડે મેં તો કોડે શું પગરણુ આદર્યા;
 મેં તો હરખે હરખે શું માંડ્યા જગ-માડીના જ્યા મોસાલાં લાવજો.
 વીરા જાજો વીરા જાજો નવા નગર સરખાં શહેર

ચણોડીને રંગે ચીર નવજડ્યા.

બેની હાટે બેની હાટે પડી હડતાલ ચણોડી રંગે ચીર નવજડ્યા.
 બેની કહે તો બેની કહે તો રાતાંબર સાટવું વીરા રાતી વીરા રાતી
 તે ચોળમજીઠ ચણોડીને રંગે ચીર લાવજો.

વીરા જાજો પાટણ સરખાં શહેર ચણોડીને રંગે ચીર લાવજો.

બેની જોયાં બેની જોયાં પાટણ સરખાં શહેર

ચણોડીને રંગે ચીર નવજડ્યા.

બેની હાટે બેની હાટે પડી હડતાલ ચણોડીને રંગે ચીર નવજડ્યા.

બેની કહે તો બેની કહે તો નીલાંબર સાટવું.

વીરા નીલી વીરા નીલી તે નાગરવેલ ચણોડીને રંગે ચીર લાવજો.

વીરા જાજો વીરા રાજો તે સુરત સરખાં શહેર

ચણોડીને રંગે ચીર લાવજો.

બેની ગ્યાતા બેની ગ્યાતા ચણોડીને રંગે ચીર નવજડ્યા.

બેની હાટે બેની હાટે તે પડી હડતાલ ચણોડીને રંગે ચીર નવજડ્યા.

બેની કહે તો બેની કહે તો પીળાંબર સાટવું.

વીરા પીળી વીરા પીળી તે અણીની દાળ ચણોડીને રંગ ચીર લાવજો.

વીરા જાજો વીરા જાજો મુંબઈ સરખાં શહેર ચણોડીને રંગે ચીર લાવજો.

બેની જોયાં બેની જોયાં મુંબઈ સરખાં શહેર. ચણોડી રંગે નવ જડીયાં.

બેની કહે તો બેની કહે તો ઘોળાં બર સાટવું,

વીરા ઘોળી વીરા ઘોળી તે બગલાની પાંખ. ચણોડીને રંગે ચીર લાવીયા.

નવાનગર ગયા હતા, નવાનગર ગયા હતા.

નણીનો વીર ચણોડી રંગે ચીર લાવીઆ,

ગોરી ઓઢો ગોરી ખહેરો તે મારા માંડવા હેઠ શોભા દેજો તમારા વીરની.
સાહેબા ધરનાં ધરનાં તે ધરનાં કહેવાય. મોસા નાવે મારા તીરને.

જીવણજીનું મોસાળું.

હસ્તીનાપુરથી પત્રજ આવ્યું વામુદેવે ભાં પોતે વંચ્યું,
માતા દેવકી કે તતક્ષણ જીવું જીવણજીને મોકલો તે મોસાળે સુંદર વરને
મોકલો તે મોસાળે.

કહે કૃષ્ણ સુણો સી સાથ તમે સાંભળજો દેવકી માતા.
હવે કરવો શેરે વીચાર જીવણજીને મોકલો તે મોસાળે,
બાળબદ્ર બંધવની જોડ જોમ પોતે બેનીજીના કોડ. જીવણજીને.
ઉચ્ચેન એણીપેર બોલે નહિ દ્રેમ તણેરે તોલે,
જીવું સગાને સંબંધીને તોલે, જીવણજીને મોકલો.
પાંચ પાંડવ દાસ તમારા તે તો વાલાં સગારે અમારાં,
તેડી જાએને જુગ આધાર. જીવણજીને મોકલો.
કહે કૃષ્ણ અમારે નહિ જીવું જઈ સગારે સામે ત્યાં થાવું,
પાંડવ ગેર પગરણ ત્યાં આદરવું જીવણજીને મોકલો.
તેડો ઓધવને અકરોડ બીજા જાદવ સધળા છે,
નથી હસ્તિના પુર કંઈ દુર, જીવણજીને મોકલો.
રાણી રૂખમણીને રેવંતી સત્યભામાને જાણવંતી,
સાહે લક્ષ્મીજીને રેવંતી. જીવણજીને મોકલો.
શોળસેં સતરને એકસો આઠ બીજા આઠ ઠકસણીના ઠાઠ,
સુભદ્રાબાઈ રીજોવેધેર વાઠ. જીવણજીને મોકલો.
સાથે શુભ શું બની ઘેર જોડ છપન કોડ જાદવ ચડ્યા ઘોડે,
વાગે ઢાલ દદામાની જોડ. જીવણજીને મોકલો.
રથ રેવંતી ભાક ઝમાલ ગોરી કંઈ છે ધુધરમાલ,
આવી પોતા છે દીનદયાલ. જીવણજીને મોકલો.
આવી પોતા છે અંતરજાગી ભાં કાંઈ એમેર આશીશ નામી,
મળો મહેતાનરસૈયાના સ્વામી. જીવણજીને મોકલો.

પ મું મોસાળું.

ઉચ્ચી મેડીને મારાં ધર વસેરે કેમ કરીને રાખીશ ધરની લાજ,
મેં કોડે પગરણ આદરીઆરે ટેક.
સાંઠ ભરી રૂપીઆ વીરે મોકલ્યારી ઉજળે મોએ રાખી સધરની લાજ
ભર્યોરે સમુદ્ર અણોસરોરે નાળ્યો મારો પંચાધારી બાપરે મેં કોડે.

ભયોરે સરોવર મારે આંગણેરી નાવી મારી ગંગા જમનાં માત મેં કાડે.
 ઝોરડીએ દીવારે મારે અણોસરા નાવી મારી નાની મોટી એન મેં કાડે.
 ખીલીએ કસુખાં મારાં અણોસરાં નાવી મારી નાનકડી ભોળાઈ મેં કાડે.
 આણીએરી મારાં પાણીનાં અણોસરાં નાવ્યા મારા ભાણેજને ભત્રીજ મેં કાડે.
 રાંધણીએ રસોઈ મારી અણોસરી નાવી મારી મોટીરી ભોળાઈ મેં કાડે.
 માંડવડે દીવારે મારા અણોસરા નાવ્યા મારે વરધોડલાંની જોડ મેં કાડે.
 ડેલીના દીવારે મારે અણોસરા નાવ્યા મારા વીરાળની જોડ મેં કાડે.
 ખડકીના દીવારે મારા અણોસરા નાવ્યું મારું સકળેં સાજન મેં કાડે.
 ભયોરે સમુદ્ર મારો હેલવીએરે આવ્યો મારો પંચાધારી બાપ મેં કાડે.
 ભયોરે સરોવર મારાં હેલવીએરે આવી મારી ગંગા જમનાં માત મેં કાડે.
 ઝોરડીએ દીવારે મારા તેજ કરે આવી મારી નાનકડી ભોળાઈ મેં કાડે.
 ખીલીનાં કસુખાં મારાં સોભતાં આવી મારી નાની મોટી એન મેં કાડે.
 પરસાલે પાણીઆણું મારાં હેલવીએરે આવ્યા મારા ભાણેજને ભત્રીજ મેં કાડે.
 રાંધણીએ રસોઈ મારી હેલવીએરે આવી મારી મોટીરી ભોળાઈ મેં કાડે.
 માંડવડે દીવારે મારા તેજ કરે આવે મારા વરધોડીઆંની જોડ. મેં કાડે.
 ડેલીએ દીવા મારા હેલવીએ આવે મારો વીરાળની જોડ. મેં કાડે.
 ખડકીના દીવારે મારા ઝગઝગે આવી મારી વાળંત્રની જોડ. મેં કાડે.

ચુંદડી.

જોડ રાણા સ્વતપેરી એવા તોંરણુ વાવલા વાય. પંચોહેણી થડમડેરી.
 પંચોએણાં જાયાંરી કંઈ બાધરી એવો બુધસાગર કંઈ વૈનો કંઠેરે;
 મોતીએ ડાઝણુ પડેરી આવે આવે હસ્તપતિરાય. પંચોહેણાં.
 શંકર દંડ ઝગહળે આવે આવે નાગરરાય. પંચોહેણાં.
 થોડલીઆં એલવેરી આવે આવે ઘોડલીઆં બહુર. પંચોહેણાં.
 હાથડલી ડગ ભરેરી અસાડે ગુણુ ગાળ્યોરે એવા દાદુર બોલ છે મોર. પંચોહેણાં.
 આવણુ વરસે સરોવરેરી એવો ભાદરવો છે ધોર ગંભીર. પંચોહેણાં.
 આસુએ મેહ વરસીઆરી એવા કારતકે હું વારી કલ્યાણુ. પંચોહેણાં.
 અમર ગાંજે ને ગડમડેરી એવી વીજ જમુકસે જાય. પંચોહેણાં.
 કુંડલા વરણી છે વીજળી કંઈ સીંદુર વરણી છે રેખ. પંચોહેણાં.
 દહીએ વરસે દુધે વરસે કહી વહુનો કંથ. પંચોહેણાં.
 આભે તે સીકતાણીઆ એવા ધરતીએ ધર્યાં નવાણુ. પંચોહેણાં.
 દહીએ ને દુધે મેહ વરસીઓ કંઈ સાયણે બાંધી છે આળ. પંચોહેણાં.
 હાથી હળે હળ મોડીઆં મોતી છડે ખીજ વત્તાય. પંચોહેણાં.

સોહે ખેડુએ ખેડીઆં એવું પાચુંરે પરવાર માંહી. પંચોહિણા.
 સોહેલાં લણા રણે બખ્યું એવું નીંધ્યુંરે નીંદારણે આંહી. પંચોહિણા.
 જોળી બાંધેરી અંબાડા પેરી એવી આંબલડી છે ગઢ ગીરનાર. પંચોહિણા.
 ખીચુ આણે ને દેશા હોધરે એવી ચુંદડીની ભાત છપાય. નવરંગ ચુંદડીરે.
 સાંઝી આણેરે ધોલકડાંની રીએવી ચુંદડીની ભાત છપાય. નવરંગ ચુંદડીરે.
 રંગ કસુંબે રંગ ઉકળેરે એવો રંગ ભીનો છે કંઈ વહુનો કંથ. નવરંગ ચુંદડીરે.
 રંગ રસે ભર્યા હીક ચોપ ડાંરી એવાં અમી રસે ભર્યા રે તળાવ નવરંગ ચુંદડીરે.
 અમારે ઘેર કંઈ વહુ લાડકીરે એવી ચુંદડીની કહેરી રોહાડ. નવરંગ ચુંદડીરે.
 સોહે સોહે પાણીને સોહે સોહે સાટવે એવા સવાસો ખરચીદામ. નવરંગ ચુંદડીરે.
 કંઈએ ભાઈએ આણીને કંઈએ ભાઈએ સાટવી એવા કોણ ભાઈએ ખરચીઆ
 દામ. નવરંગ ચુંદડી.

ઝોઢી પેરીને વહુવર સાંચર્યારી આવી ઉભાં રાજદુવાર. નવરંગ ચુંદડી.
 કોણસ કેરી ખેટડીરી રાયે ઘોડાં ખેંચીઆંરી પ્રધાન પુછે છે દાડી. નવરંગ ચુંદડી.
 કોણસ કેરી ખેટડી એવા કંઈઆ ભાઈ કુળ વહુ આંહી. નવરંગ ચુંદડી.
 રાતે તે ગંઠણ જુમણું રે એવી વર દાદી છે કંઈ તુજ. નવરંગ ચુંદડી.
 નીલે ને ગંઠણ જુમણું રે એવી વર માડી છે કંઈ તુજ. નવરંગ ચુંદડી.
 પીળેને ગુંઠણ જુમણું રે એવી વરમાંમી છે કંઈ તુજ. નવરંગ ચુંદડી.
 ભીનું તે ગંઠણ જુમણું રે એવી વર ભાભી છે કંઈ તુજ. નવરંગ ચુંદડી.

વર શણગાર તથા નાનો વર ચડાવવો.

સુણોરે મેકલપરના માલીડા ગુંથજે વર શણગારરે;
 પેલોને ખુંપ મોતીએ જડયો બાંહે બે એ બે સરખા સારરે.
 માડીનો મોડ કુલડે જડયો વર બેનને સોળ શણગારરે;
 પૌત્ર આવે કીયા મેતા તણો. ધયો વર આવડાં શું તેજરે.
 દોહોત્રો આવે કીયા મેતા તણો. ધયો વર.
 કુંવરો આવે કીયા મેતા તણો. ધયો વર
 જનમ્યો આવેરે કંઈ વહુ તણોરી. ધયો વર
 ભત્રીજો આવેરે કીયા ભાઈ તણો. ધયો વર.
 ભાણેજો આવેરે કીયા ભાઈ તણો. ધયો વર.
 બંધવો આવેરે કીયા ભાઈ તણો. ધયો વર.

મોટો વર ચડાવવો.

મારેને આંગણે વૃક્ષજ મોર્યુંને મેરે જાણ્યું જ સૈયર કેવડો;
 મારે તે ચતુર વીરે તે વૃક્ષ ઝોળખ્યું બાવન ચંદન કેવડો.

વીણી કરીને ઘેર લઈ આવ્યા તેની ઘડાવો નવલખ પાલખી;
 પાલખડીના પાયાને રત્ને જડાવો ઇશે જડાવો જનન હીંગિયા.
 પરસુતતણી પાટી વણાવો દોરી વણાવો જનન હીરની;
 ભાંકને ઇ પ્રન્સ પોઢેને ચંદ્રસ પોઢેરે ભડરે પોઢે વાસુદેવ તણો.
 ત્યાંકને ઉભાં લક્ષ્મીજી વાયજ ઢોળેરે હાથમાં વીજળો રંગજ ભર્યો;
 માય માગ સોહા સહા આગસકપેણી ભડરે ત્રુઠો વાસુદેવતણો.
 સ્વામી સાસુને સસરાની ભક્તી માગી દેર જેઠનાં માણું જેડલાં;
 દેરાણી જેઠાણીના વાદ માણું આશીસ માણું મારી નણુંદની.
 સ્વામી તમારાં રાજ માણું વરધ માણું તેજેથી પુત્રની;
 મૈરેવલોણે લાજ માણું લક્ષ્મી માણું તે રંગે રેલતી.

ત્યાંકને ઇદ્રસ પોઢેને ચંદ્રસ પોઢે ભડરે પોઢે કૈયા મેતાતણો;
 ત્યાંકને ઉભાં કઈ વડુ વાયજ ઢોળેરે હાથમાં વીજળો રંગે રહ્યો.
 માગ માગ સોહાસણુ માગ સકળેશ્વર ભડરે તુઠ્યો કૈયા મેતાતણો;
 સ્વામી સાસુને સસરાની ભક્તી માણું દેર જેઠનાં માણું જેડલાં.
 દેરાણી જેઠાણીના વાદ માણું આશીસ માણું મારી નણુંદની;
 સ્વામી તમારાં રાજ માણું વરધ માણું તે મોલી પુત્રની.
 મૈરે વલોણે લાજ માણું લક્ષ્મી માણું તે રંગે રેલતી;
 પાદલડે પગ દૈઈ ચડોરે ગોરા કૈયા ભાઈ ગોત્રજ છેલડા સાઈ રહ્યા.
 મેલો મેલો રે ગોત્રજ વરનો છેડોરે તમારા કર અમે આપશું.
 જેણે અમારી વરધ વધારી તેના તે કર કેમ ભુલીએ,
 તેડોરે કાકા તેડોરે માંમી તેડોરે ગઈ ઘર બેટડો.

આપણી વૌતાર કારણ-મહોલ ચણાવો ગોત્રજ સરસી આડી,
 પાગડલે પગ દઈ ચડો રે ગોર કૈયા ભાઈ માતાજી છેલડા સાઈ રહ્યા.
 મેલો મેલોને માતાજી વરનો છેડો તમારા કર અમે આપશું,
 જેણે દશ માસ ઉદરમાં રાખ્યો તેના તે કર કેમ ભુલીએ.
 તેડો તેડો રે મામાને તેડો કાકાને તેડો તે સોનીડાનો બેટડો,
 આપણી વડુવાર કાજ અદલ ગડાવો માતાજી સરખાં ઝુંમડાં.
 પાદલડે પગ દઈ ચડો રે ગોરા કૈયા ભાઈ ફેયર છેડલો સાઈ રહ્યા,
 મેલો મેલો રે ફર વરનો છેડો તમારો કર અમે આપશું,
 જેણે અમારાં નામ જ પાડ્યાં તેના તે કર ક્યમ ભુલીએ.
 તેડો તેડો રે કાકા તેડો તે માંમા તેડોરે દોસીડાનો બેટડો,
 આપણી વડુવાર કાજ ધાટ સીવડાવો ફેયર સરખી ધાટીઓ.

પાગલડે પગ દબ ચડેરે ઝોરા કેમા ભાઈ બેનર છેડલો સાઈ રહ્યાં,
 મેલો મેલો રે બેનર છેડો તમારો કર કમે આપીશું.
 જોણે અમેને કેડે રમાડ્યા તેના તે કર કમે ભુલીએ,
 તેડો તેડો રે કાકા તેડો તે માંમા તેને રેખો ભાત્રીને બેટડો.
 આપણી વહુઆર કાજ કસુંબા સીવડાવો બેનર સરખી ચુંદડી.

ઝાકઝમાળું.

માહેરી ઉંચી ચડુને નીચી ઉતરે માહેરી જોડેરે જનની વાટજ;
 રણુલામાં ઉડેરે ગલાલજ માહેરી જીણી જીણી સોંદર વર્ણી ઉડે છે રેખ.
 પાદર દોલીઆ દસુકીઆ માહેરી ડ્યોરે લાડકડીનો ડાડોરી. માહેરી.
 મડરીસ મડરીસ કીયા દેવ કાણુ સમે તો દેશેરે આધારરી. માહેરી.
 પાદર નોખત રણુજણે ડરેરી લાડકડીનો કાકો. માહેરી.
 મડરીસ મડસી કીયા દેવ કીયો ભાઈ દેશે આધાર. માહેરી.
 પાદર પંચા શખ્દ ગડગડે માહેરી ડ્યોરે લાડકડીનો આપોરી. માહેરી.
 મડરીસ મડરીસ કીયા દેવ કીયો ભાઈ દેશેરી આધાર. માહેરી.
 પાદર સરણાધઓ રણુજણે માહેરી ડ્યોરે લાડકડીનો વીરો. માહેરી.
 મડરીસ મડરીસ કીયા દેવ કીયો ભાઈ દેશેરી આધાર. માહેરી.
 જન વાડીમાં ઉતરી માહેરી પાદર ચરડી ચડાવીઆ. માહેરી.
 ફર્યોરી ભુંજરીઆનો સાદ ભુંજરીઓ છે કીયા બાઈનો કંથ. માહેરી.
 કીયા ભાઈએ કીયા દેવને કહાવીઈ માહેરી ઉતારા લેજો અવાસ. માહેરી.
 જન ઉતારામાં ઉતરી કીયા મેતાને આવતા જાણી કીયા દેવને ટાઢ વધુડી. માહેરી.
 કીયા મેતાનું પેટ છે મોટુંરી ઉતારામાં રે ન સમાય. માહેરી.
 ઉતારા અતી રણીઆમણા માહેરી ઉતારા લેજો રસાળ. માહેરી.
 દીવડા ધર્યોરે બે ચાર માહેરી પેલો તે દીવડો ઓઘું બજે. માહેરી.
 બીજો તે ઓસરી માંહે માહેરી અમિના દીવડો માંડવે બજે. માહેરી.
 ચોથો ધરના ઉતારા માંહે ને ચારે દીવડા સ્થીર બજે. માહેરી.
 કેયા મેતાને આવતા જાણીને કેયા દેવે વાઈધ્યાવીરી. માહેરી.
 માંહે નવારે નવાણુ બોદાળ્યાં માહેરી માંહે ઉતર્યાં મીડલાં પાણી. માહેરી.
 કહ્યા દેવને માંડવે ભુખ્યા ને તરસ્યાં માહેરી કાઈ મજસોરી. માહેરી.
 ભુખ્યાને ભોજન લાપસી તરસ્યાને ભર્યાં તક્તવડી. માહેરી.
 વર ચડ્યોરી ગંગાજલ ઘોડલે શિર મેઘાડંબર છત્ર જ હજે. માહેરી.
 છત્ર ઓઢીને ઉભો રહ્યો માહેરી સકલ માવજીવું વેત્ર. માહેરી.

આવ્યા છે તોરણ પાસરે માહેરી મેં તને અણસારે ઝોલખી.	માહેરી.
નીસર કઠયા દેવાની નારે માહેરી નીસર મેલસમેલડી.	માહેરી.
નીસર ક્યાની માવડી માહેરી માં માણેક મેલુંં થાય.	માહેરી.
માં રતન રજે ભરાય મારો દરખારીઓ (નીસાલીયો) ખોટી થાય.	માહેરી.
કધ વેવાણુ ક્યા વેવાણને કહેવરાવીઉં હવે પરખો તો પેટી ઉઘાડું.	માહેરી.
હવે નીરખો તો કંઈ શણગારી માહેરી ચીર પેર્યા ને ચોળા વીસરી.	માહેરી.
કાંચલી રહીરી કમાડ માહેરી ટોકળા (જુ) તરેરી ન લાડ.	માહેરી.
લાળ લુવેને લટ લડખડે માહેરી અણુયો છે કઠયા દેવને હાથ.	માહેરી.
વેવાણુ દીસંતી છે દુખલી જાણે ભાદરવાની ભેંસ.	માહેરી.
વેવાણુનું મુખ મસમસ માહેરી જાણી મેં ખોભાત્રીનો ખાળ.	માહેરી.
ઉંઘતી સુંકતી નીસરી માહેરી કન્યા કેરી માવડી.	માહેરી.

પોંખીલે ત્યારેનું ગીત.

૧૪૫૭.

આવ્યો આવ્યોરે વાસુદેવનો નંદ પુનમ કેરો ચંદ્ર,
દીવા કેરી જોત કે ભાઇ ભાઇ અજવાળારે.
(૧૪૫૭) તું તો મોકલ વેવાણુ હાથીડા આવે વરરાજના સાથીડા,
તું તો મોકલ વેવાણુ પાલખડી ખેસી આવે વરરાજની માવડી. આવ્યો.
તું તો મોકલ વેવાણુ વેલડી ખેસી આવે વરરાજની ખેનડી. આવ્યો.
તું તો મોકલ વેવાણુ કુંટાવટી તારે તોરણે આવ્યો લખાવટી. આવ્યો.
વેંવાણુ તેરે ખાધી છે થુલીરે તું તો દીકરી જણતી ન લુલી. આવ્યો.
વેંવાણુ તેરે ખાધા છે મગડારે તારે દીકરીઓના ઢગલારે. આવ્યો.
વેંવાણુ તેરે ખાધી છે ભાજરે તારી નીલ સુવાવડ તાજરે. આવ્યો.
વેંવાણુ તેરે ખાધી છે ખીચડીરે તું તો નીતનીત જણજે દીકરીરે. આવ્યો.
વેંવાણુ મેં તો ખાધો છે શીરેરે મેંતો જાયો છે ખાવનવીરેરે. આવ્યો.
આવ્યો આવ્યોરે વાસુદેવનો નંદ પુનમ કેરો ચંદ્ર.

૧૪૫૭ ૨ જુ.

વેવાણુરે વર પોંખવાને આવ નાક ન હોય તો માટીનું ઘડાવ,
સાડલો ન હોય તો ખત્રીપાડે જ વેવાણુરે વર પોંખવાને આવ.
અણુયો ન હોય તો દોસી પાડે જ.
કમખો ન હોય તો કસખણ પાડેજ.

વેવાણુ.
વેવાણુ.

પરણીવળે ત્યારેનું ગીત.

અમે ઇડરીઓગદ છત્યારે આનંદ ભર્યો.

આજ હાલારમાં હાક વાગીરે.

કચ્છદેશમાં ડંકો વાગ્યોરે.

આજ ભરીઆં સરોવર છલીયાં.

દુસ્મનનાં હૈયાં બળીયારે.

આજ દહીંતાં ગેરસ થાતારે.

દુસ્મનનાં હૈડાં ફાટારે.

આજ ભર્યાં સરોવર હીચેરે.

દુસ્મનનાં હૈયાં ધીકેરે.

આજ કોઇ કહે ક્ષયો મેતો ગુઠારે.

આજ કુંવરો પરણાવી કિડ્યારે.

આજ કોઇ કહે ક્ષયો મેતો બળીઆરે.

આજ ભત્રીજે પરણાવી વળીઆરે.

એની માવડી ગઇતી પાણીરે.

અમે લાડડી લીધી તાણીરે.

એની માવડી ગઇતી ધોવારે.

અમે લાડડી લીધી જોવારે.

આજ કોઇ કહે કીયો મેતો ગુઠારે.

આજ ભાણેજો પરણાવી કિડ્યારે.

આજ કોઇ કહે કીયો ભાઇ બળીયારે.

આજ બંધવો પરણાવી વળીઆરે.

એની માવડી ગેતી વગડેરે.

અમે લાડડી લીધી ઝગડેરે.

આનંદ.

• આનંદ.

આનંદ.

આનંદ.

આનંદ.

આનંદ.

આનંદ.

આનંદ.

આનંદ.

આનંદ.

આનંદ.

આનંદ.

આનંદ.

આનંદ.

આનંદ.

આનંદ.

આનંદ.

આનંદ.

આનંદ.

આનંદ.

આનંદ.

આનંદ.

પરણી વળે ત્યારેનું ગીત.

છતર છાજેને અમર ગાજે તો લાડો લાડડી લઇ આવ્યા વરરાજ. છતર.

કેરસ કેરો પોતરો વરરાજ કેરસ કેરો દોહીત્રો વરરાજ. છતર.

કેરસ કેરો કુંવરો વરરાજ કઈ વહુ પાનોતાનો જન્મ્યો વરરાજ. છતર.

કેરસ કેરો ભત્રીજો વરરાજ કેરસ કેરો ભાણેજો વરરાજ. છતર.

કીયા મેતા કેરો ભત્રીજો વરરાજ કીયા મેતા કેરો ભાણેજો વરરાજ. છતર.

કેરસ કેરાં બંધવો વરરાજ કેરસબાઇ પનોતાનો વીરો વરરાજ. છતર.

કઇ બાઇ કેરો બંધવો વરરાજ કઇ બાઇ કેરો બંધવ વરરાજ. છતર.

પરણી ધરમાં જય ત્યારેનું ગીત.

પરણીને પધાર્યા છે શ્રી હરી નગર દ્વારમાં માહે;
 નગરના લોક જોવા મળ્યા પધાર્યા છે ત્રીભુવનરાયે.
 વરઘોડીકંરી ઘોડે ચડ્યું ઉડાડે છે સામે ગલાલ;
 જળનો કળસીઓ ઉતારીને પધાર્યા છે મંદીર.
 માહે મંદીરનો મોભ વધાવીને લાગે છે સાસુજીને પાય;
 લાગે છે દેવકીજીને પાય.
 ને છડીએ રમે આંગણે વીલાસે છે વરને;
 વહુ કોથળીમાં હાથ ઘસામણી સસરે અમુલખ દીધું.
 વહુએ અમુલખ દીધું;
 જે કૃષ્ણદાસ ઉલાસમાં ગુણ ગાતે કારજ કીધું.

બાર મહીના (જમવાં જતી વખતે.)

કળસ ભર્યોરી કોઠારમાં સાસુ પુજી સોનાને;
 રે કુલે નાય વેવાણ તું નામણી જેણે જમ દીકરી.
 તું શું નાચીસ કઈ વેવાણરે પલી જેણે જમ દીકરી;
 નાયસે નાયસે કઈ વૌ હાથણી જેણે જમો કેસરી.
 સીંહ મેં તુજને કીયા વેવાઈ વારી ઓ જેઠનાં લક્ષ્મ મલેસ;
 નહીં જડે છાણ કપાસીઆ નહિ જડે નીલુડી જર.
 જેઠ માસેરી તે વહુવર પરખ ભરાવીઆં પાણી;
 બાપે દીધી જાણી એને ઘેર હશે અરાણી.
 અસાડ માસેરી તે વહુવર પુજી જ્યા અગર;
 ચડાવ્યારી જમ જવંત્રી તે ચડાવ્યારી જમનાં કુલ.
 સસરો અમુલખ પામીને વરતું નથી અમુલ;
 શ્રાવણ માસેરી તે વહુવર કીધી કાજલીઆહે.
 જો પરણીશ કેયા વરને કરમે આગલી;
 મહાલક્ષ્મી વૃત કીધાં લીધારે ભાદરવેઅ.
 માસ ચડાવ્યારી કુમ કુમ સીંદૂર ચડાવ્યારી ગેવાનાંઅ;
 સુત્ર જેમરે જોયાં તેમ પરણ્યાં કઈ વહુ તમારડાલ.
 આસુરે માસેરી તે વહુ વર કીધા ગોરતા;
 જો પરણીશ કેયા વરને ભાગીસ ઓરતા.
 કારતક માસેરી તે વહુ વર પુજી ધોડારગર;

ચડાવ્યાંરી વોળ વોલેશ્વરી ચડાવ્યાંરી વોળનાં કુલ.
 સસરો અમુલખ પામીને વરતું નથી અમૂલ;
 સસરો પટોલડી સાટવે લાખ ટકાતુંહ છે મુલ.
 લાખ કામમાં ગાંઠે લાખેણો અમધેર દીવો;
 લાખેલારી કૈયાભાઇ કોડ દીવાળી જુઓ.
 માગસર માસેરી તે વહુવર પુજી સારસા હાગોર;
 સોળ વાનાંની પાતળી ચડાવ્યાં માજમરાત.
 તું સુતી તે ગોરને પુજી છે ગરવીસદાય સુહાસણ;
 તું રોજે નાના વરને પરણી મોટા તેટલા ખોટાને.
 નિશાળીઓ ભડથાય નાતું દુપરી નારંગીનું;
 નાતો નંગનો હીરો જેમરી જાયા કઈ ખાઈ તમારો વીરો.
 પોસ માસેરી તે વહુવર નાહી ગાગરે ચાર;
 વર તે અચળાં માહમો વર નહાયો માધજમાસ.
 શેરડીએ જળ ડોળ્યાં ને તેણે તારી પોતી છે આશ;

(વર મોટા હોય તો)

વસંત માસે વર પરણ્યાને વહુવર પુજે છે હોલી.
 ઓણ પુજવસ હોલી ને પોર અંધાવશ જોલી;
 આવ વહુવર દેખાડું ને સામટાં સાસરીઆંની ટોળી.
 ચૈત્ર માસેરી તે વહુવર સાલો હીડોળા ખાટ;
 આવ વહુવર દેખાડુંરી સામટાં સાસરીયાંનો ઠાઠ.
 વૈસાકે વનમોર્યો ને સુર્યો અસરે કે સુરંભ;
 આવ વહુવર દેખાડુંરી મોટાં ઘર કેરડો થંભ-વડાદુર કેવડો.
 અધીક માસેરી તે વહુવરે પુજી ઝીણા અગોર;
 માયે જમાડી ગોરાણી સાંપડ આપીઆં હાથ.
 છાપ ભરીશિ વહુલે માંહે સોનાનો વડો;
 આવ વહુવર દેખાડું સાસુજી કમ વહુનો ઝરો.
 છાપભરીશિ વહુલે માંહે સોનાનો કટકો;
 આવ વહુ વર દેખાડું ને જોડાંણી કમ વહુનો લટકો;
 છાપ ભરી શી વહુ લે માંહે સોનાની છે સુડી.
 આવ વહુવર દેખાડું ને નળદ કઈ ખાઈ છે રૂડી;
 છાપ ભરી શી વહુલ ને માંહે સોનાનું છે નળાઈ.
 આવ વહુવર દેખાડું ને સામટાં સાસરીયાંનું જળાઈ;

ઇશ્વર જાઉં ઉતાવળી ને ચડાવું ચોખ્ખાની મુઠી.
 આજ પરણ્યારી કીયા ભાઈ અમને આશા પુરી તુઠી;
 ઇશ્વર જાઉં ઉતાવળી ને ચડાવું ચણાની દાળ.
 આજ પરણ્યારી કીયા ભાઈ જગ જીત્યોરે સંસાર;
 ભુજનગર શહેર રળીઆમણું પાદર આવ્યાં છે હતળીઆં.
 આજ પરણા છે કીયા ભાઈ ભાગ હમારાં બળીઆં નસીબહ;
 ભુજનગર શહેર રળીઆમણું વચમાં સોહામણું દેરું.
 આજ પરણ્યા કીયા ભાઈ અમને કંઈ દેવભાઈ શું લેણું.
 નથી જોયાં સોનાં ને સાંકળાં નથી જોયાં હેમની પટી;
 એણેરે વેવાઈએ કીયે દેવે હુરમે પરણાવી છે બેટી.
 હરમે પરણી છે બેટી;

નથી જોયાં તે જાલ ને જીમણાં જોયો છે કુલનો હાર.
 એણે તે વેવાઈએ કીયા દેવને ચડાવીઆ પાડ;
 ઉટડી પુજ ઉતાવળી તે જે ધોખીઆ કંસાર.
 જો પરણીસ કીયા વરને જગરી જીત્યો સંસાર;
 હવે જીત્યો સણગાર.
 ઉટડી પુજ ઉતાવળી તેં જે ધોખીઆ લાડ;
 જો પરણીસ કીયા વરને વોરીસ ભેંસના પાડ
 ઉટડી પુજ ઉતાવળી તેં જે ધોખીઆ પુડા;
 જો પરણીસ કીયા વરને પેરીસ હેમના ચુડા-નિત્ય હેમના ચુડા.
 ઉટડી પુજ ઉતાવળી તેં જે ધોખીઆ ખીર;
 જો પરણીસ કીયા વરને પહેરીસ દક્ષિણી ચીર.

જમણ-પાણી.

વાલી વાલી કીયો વેવાઈ એમ બોલે આરે કન્યા કેને દેશું,
 કન્યાદાન છે મોટું જનેરી તેને ન દેવાય.
 પવિતરનાં ઘર (યોગ્ય) તણાં તે શું આપણે સગપણ કરશું,
 ગુણેરી ગરવા ક્યો ભાઈ તેના હુંરે પખાળશું પાય.
 રૂપેરી રૂડા ક્યો ભાઈ તેને કન્યાદાન દેશું;
 કંકોતરી આવીરી ઉતાવળી વાંચતાં આવ્યુંરી હાંસી.
 વાલી વાલી કીયો વેવાઈ એમ બોલે આરે સોણું કે સાચું,
 પરે વાસ્ત્યાં કુકડાં પૂર્વે ઉગ્યા છે ભાણ.
 વાલી વાલી કીયો ભાઈ એમ બોલે વેવાઈ કીધી છે જાણ,

પાણીઆરાં છોવરાવોને ગોષ્ઠું પાસે છે જળી.
 એણે ને વેવાઈએ કઈયા દેવ અંતરીક્ષ ઢાઢળ વાળી,
 પાણીઆરાં છોવરાવોને ગોષ્ઠું મેઘ્યાં છે ઇંડાં.
 એણેને વેવાઈએ કઈયા દેવે હસોત મેઘ્યાં છે ઇંડાં,
 હુંરી તમને પુછું કઈયા ભાઈ સાસરે શું શું દીશું.
 જસ્યોરી દેરાસર રાજ્યો તે સ્યોરી સસરાને મેં દીહું,
 જસીરી દેરાસર રાજ્યી તે સીમે સાસુને દીઠી.
 જસ્યોરી કાન ગોવાલીઓ તસ્યો મેં સાજાને દીઠા,
 જસી કાચની પુતળી તસીરીમે સાળાને દીઠી.
 હુંરી તમને પુછું કઈયા ભાઈ સાસરે શું શું દીહું,
 રાતી ગારનાં માંડલાં સાથીઆ પૂર્યાં છે સાત.
 સાથીઆ સરસી આડણી જમણી દીવીની છે જ્યોત,
 સાત સાતે વળે દીવા બળે માનનો ને લઈ પાલ.
 હુંરી તમને પુછું કઈયા ભાઈ સાસરે શું શું દીહું.
 સુખડ સુરભના પાટલા દેરાસરસામગરાવું,
 તુલશીને દળ પૂજીએ કીજીએ કોટી કલ્યાણ,
 હુંરી તમને પુછું કઈયાભાઈ સાસરે શું શું દીહું.
 ડિંચા ઓડમેમુલા ત્યાંરી મેં જ્યેયાં અત્ર,
 ઢળક પરિરાણાં કઈ લેવાણાં મંધણે વાળ્યો છે આંક,
 હુંરે તમને પુછું કયાં ભાઈ સાસરે શું શું જમ્યા.
 કસાર કપુરે વાસ્યોને એલચી વાસ્યાં છે પાણી,
 આપે દીધી જળી એનેહેર હશે હરાણી.
 કસાર કપુરે વાસ્યો ને પાપડ પૂનમચંદ્ર,
 ક્યા દેવ તમારડે માંડવે અતી ધણો છે રંગ,
 હુંરી તમને પુછું ક્યાભાઈ સાસરે શું શું જમ્યા.
 ખાખાં લાડુ સહુ કરે રૂડીએ વૈયાની રીત,
 આંધેરી કર્યા દેવ અમસગા હવેરી ધણેરી પ્રીત.
 મેવૈયારી સુંવાલાને અરવે ભેલી છે ખાંડ
 નાતમાં ડિભારી કઈયા દેવ દિનકર ડિગીઆ ભાણ.
 હુંરી તમને પુછું કઈયાભાઈ સાસરે શું શું જમ્યા.
 ગગન ઘેઅર ને ગાંઠીઆ મોતીઆ બાજી છે જળી,
 એણેને વેવાઈએ કઈયા દેવે અંતરીક્ષ ઢાઢક વાલી.

મોતીપાક મેસુખપાક અમૃતપાકનો ન બહુરપાર,
 ગુંદપાકને દુધપાક ખીરવડાં અતીજહ સારાં
 સાકરના સકર પારા ચંદ્રકળી અતીજહ સારી,
 મોતીચુરને મગજવલીલા પણ સાહીનો નલ ઉંપાર.
 ચોંટીઆ ને ચુરમાં ગારાલાડુ અતીજહ સારા,
 મનોહર લાડુ જ અતી મીઠા અડદીઆનો ન લઉંપાર.
 મેસુખ ને મોનથાળ ને મટકીર માંહે હલાવો છેહ સાર,
 શીખંડ નેરી બાસુંદી યરશી માંહી સુન્દેણીહ સાર.
 સેવધ્યાં સુવાલાં જલેખીએ વાળ્યાં છેહ મીઠાં,
 લાપસડી તર ધારી માંહે સીરો પીરસ્યોહે સારો.
 ઠોર ઠીમર ને મલાઈ લેચીનો ન લઉંપાર,
 ગળ્યાં મોળા સાટા પુંદડીઆ અતી સાર,
 સાદી પુરી લોચાપુરી માંહે સેવસુંવાલી છે સાર,
 ગુંદવડાં ને મગનાં વડાં દહીયરાંનો ન લઉં પાર.
 સાજેવડાં સસવાદાં હીંગ જીરાનો હવાસ,
 તવાપુરી ને કચોળાં ખોપરાં પુરી અતી સાર.
 રોટલીઓ ને ઢાકળીઓ બાટીનો ન લઉં પાર,
 એવા ભાત ને શીપડ ભાત કેસરીઓ ભાત અતી જ સાર.
 સાત વાનાનાં સારણા ફેડવે ફેડવેહ વગાર્યાંછેઅ,
 વાલોળ વૈતાક જુદા ચોલીઆ તળ્યા છે.
 કુડીરીઆ વાલોળ વગારીને પાસે મેલ્યા છે મૂળા,
 કારેલાં કંટોલાં ને કંકોડાં અતી જ સાર.
 કેળાં ને રખગોળાં પતકાળાં અતી જ સાર,
 કાચાં કેળાંનાં રાઇતાં ને મેથીનો ન લઉં પાર.
 ગલકાં ને ગેસુડલાં કાળીગાં અતી જ સાર,
 અળવી રતાળુ સુરણુ અતી જ સાર.
 ગકો ને સીતાફળ મેથીનો ન લઉં પાર,
 પરસોવીની પુરી ને માંહે કેળાં છે પાકાં
 કધ્યા દેવ તમારડે માંડવે જમતાં જમતાં થાકાં.
 મગ મેથી વટાણાં ને વાલોળીઆ અતી જ સાર,
 કાચાં પાકાં ચીલડાં ને પાકતે જુજવાં કીધાં.
 એણેરે વેવાઇએ કધ્યે દેવે આભારીઆં કીધાં,

કાચરીઓ ને કોચરાં લાચરાં અતી જ સાર.
 કેડીમણુંની કાચરી તાજાં તેલમાં તળીઓ,
 કેરી ને આમલી લીંચુનું તલ ઉંપાર.
 કેર કેરી ને કરમદાં દુધીઆં અતી જ સાર,
 ગીરમર તો ગીરનારી ગુંદાંનો ન લજાં પાર.
 ખીલાં ને વલી હલદર આદાંનો ન લજાં પાર.
 એણે રે વેવાઈએ કધિયા દેવે કોકણ ખેડાવી સાર,
 જમ્યાને જમાડીઆં દુધે મજણ દીધાં;
 એણેરે વેવાઈએ આભસરીસાં કીધાં.
 દાળે વાસ્યાં પાણીને જીરે વાસી છે છાસ;
 કટેલ દુધ કેસરીઆંએ ખોખલે પીરસી છે ખાંડ.
 ગંગાજળી એડાં ભર્યા મેલ્યોનેરે માળાની છાપ;
 ગંગોદકની જરી ભરી ઉપર સોનાની છે થાળી.
 પાનસોપારીને ખીડ્યાં લવીંગમાં એલચી ભરી.

પહેલી ઘોડી.

ઘોડી જ્યકે જ્યકે પગ માંડી ધરતી માત ધમધમે,
 ગોરા ઉડો કૈયાભાઈ પાતળા તમારી બેનને આણબરે.

જુઓ વિવાહ આવ્યો દુકડો.

ગોરાં ઉડો કૈયાં બાઈ પાતળાં તમે સોજ કર શૃંગાર	વીવાહ.
વીરા હુંએ કેમ આવું એકલી મારે ઈશ્વર સરખો ભરથાર	વીવાહ.
તમારા ઈશ્વરને ચડવા ઘોડણું મારી બેનરને માફાવાળી વેલ	વીવાહ.
તમારા ઈશ્વરને દાતણ દાડેમી મારી બેનને કણીયર કામ	વીવાહ.
તમારા ઈશ્વરને મરદન તેલનાં મારી બેનને ફૂલેલ તેલ	વીવાહ.
તમારા ઈશ્વરને નવાણુ પાણીએ મારી બેનને ગંગાજળ નીર	વીવાહ.
તમારા ઈશ્વરને ભોજન લાપસી મારી બેનને ઘેખરીઓ કંસાર	વીવાહ.
તારા ઈશ્વરને મુખવાસ એલચી મારી બેનરને પાન પચાસ.	વીવાહ.
તારા ઈશ્વરને પોઢણુ ઢોલીઆ મારી બેનને સુખડીયાં પલંગ.	વીવાહ.
તારા ઈશ્વરને રમત સોગડાં મારી બેનરને પાસાની બેડ.	વીવાહ.

ઘોડી ૨ જી.

જળચરો જળચરોરે તે જળ (તાજાણુ) પાણીડાં પણ પીજે,
 તમારે કંઈ જવું તે જણુ લાંકાગઢ હેઠ.
 લાંકાગઢનો રાગ કીયો કોણુ સુતો ને કોણુ જાગે,

આવ્યા છે કીયોરે મેતો સોળે સોનાં માર્ગ.
 આવડાં સોનાંને શું કરશે મેતા શાં શાં કારજ કીધાં,
 અમારે ઘેર કુંવરોરે પરણે સોળે સોનાં જોશે-જળચર.
 ધી પીઓ ધી પીઓ તે જણ પાણીડાં પણ પીજો,
 તમારે કંઈ ભડ ચીત્રોડગઢ હેઠ,
 ચીત્રોડગઢનો રાજ કીયો કોણ સુતો ને કોણ જાગે.
 આવ્યા છે કીયો મેતો સોળે સોનાં માર્ગ;
 આવડાં સોનાંને શું કરશે મેતા શાં શાં કારજ કીધાં.
 અમારે ઘેર કુંવરોરે પરણે સોળે સોનાંને જોશે,
 મધુ પીઓ મધુ પીઓ તે જણ પાણીડાં પણ પીજો.
 તમારે કંઈ જાવું હડમતગઢ હેઠ,
 હડમતગઢનોરે રાજરે કીયો કોણ સુતો કોણ જાગે.
 આવ્યા છે કંઈ કીયો મેતો સોળે સોનાં માર્ગ,
 આવડાં સોનાંને શું કરશે મેતા શાં શાં કારજ કીધાં.
 અમારે ઘેર કુંવરોરે પરણે સોળે સોનાં જોશે-મલખારગઢ;
 ખડખાઓ ખડખાઓ તે જણ પાણીડાં પણ પીજો.
 તમારે કંઈ જાવું મલખારગઢ હેઠ,
 મલખારગઢનો રાજ કીયો કોણ સુતો કોણ જાગે.
 આવ્યા છે કંઈ કીયો મેતો સોળે સોનાં માર્ગ,
 આવડાં સોનાંને શું કરશે મેતા શાં શાં કારજ કીધાં;
 અમારે ઘેર કુંવરો પરણે સોળે મોતી જોશે.

ઘોડી ૩ જી.

નવાનગરથી તે જણ આવી આવી અમારે દેશરે.	હરીઆળી ઘોડી.
૪ ઘોડીઓરે ચડસે કીયો ભાઈ કંઈ વડુ છેડવો સાહી રહ્યાં.	હરી.
મેલો મેલો લાડડી વરતો છેડો ચોરીમાં બેડા દાદોજ દેખે.	હરી.
હવેરે શું કરશે દાદો તમારો ચોરીમાં લજ્જા હોય કીધીરે.	હરી.
મેલો મેલો લાડડી વરતો છેડો તો દરખારમાં બેડા કાકોજ દેખે	હરી.
હવેરે શું કરશે કાકો તમારો ચોરીમાં હથેલાઓ સડાવેરે	હરી.
મેલો મેલો લાડડી વરતો છેડો તો મંડપમાં બેડા માંમાજ દેખે	હરી.
હવેરે શું કરશે માંમા તમારો ચોરીમાં કુઆં પૂજા કીધીરે	હરી.
મેલો મેલો લાડડી વરતો છેડો તો પાસે બેડા વીરાજ દેખેરે	હરી.
હવેરે શું કરશે વીરાજ તમારો ચોરીમાં જવતલ હોઆરે	હરી.

ઘોડી ૪ થી.

પાટણથી ઘોડી તેજણ આવી આવી અમારે દેશરે

લટકાળી તેજણ હંસાવરણી.

હંસાતે વરણી મૃતાતે નયણી ચાપખડે જગમાં રમેરે લટકાળી.

કીયા ભાઇએ ઘોડી આવંતાહીરી કીયા ભાઇએ તેને ઓલખીને વધાવીરે લટકાળી.

કીયા ભાઇએ ઓરડીએ યંધાવી તો કીયાભાઇએ નીરી નાગરવેલ લટકાળી.

કીયો જમાઇ ઘોડીનો ખરેરે કરશે તો કીયો જમાઇ કિશેડે લાદ લટકાળી.

કીયો જમાઇ ઘોડીનો આયક નાયક કીયો ભાઇ ચડવાને લાયક લટકાળી.

વધાવો ૧ લો.

સખી છટ પડેને ગઠ નીપજે નીપજેરે નીપજેરે

મેડીના મોલ—વધાવો મેં સુણ્યો.

સખી મેડીનાં મંડાણુ ઓરડા ઓરડીઆના મંડાણુ પરશાળ. વધાવો.

સખી ઓશરીનાં મંડાણુ બારણાં પારણીઆનાં મંડાણુ જીમ. વધાવો.

સખી એ પુરૂપનાં મંડાણુ પાધડી પાધડીઓનાં મંડાણુ રૂડાં હુલ. વધાવો.

સખી સ્ત્રીઓનાં મંડાણુ ચુડલા ચુડલાનાં મંડાણુ રૂડો રંગ વધાવો.

હું તોવારી ખેંગારરાની સીમને સીમમાં નીપજે રૂડો મૈઆનો છોડ. વધાવો.

સખી મૈડા દપેને દાડ રસ નીપજે પીશે પીશેરે કેશરીઆ રજપુત. વધાવો.

હું તો વારીરે કીયા ભાઇની સીમને સીમમાં નીપજે ઘૈના છોડ. વધાવો.

ઘોં છાદ્યે પકવાન નીપજેરે કધ બાઈની જન. વધાવો.

હું તો વારીરે જલ્લીવડુનાં રૂપ મૃગનયણીરે તાડે ઘરેણું દેખાડ. વધાવો.

વધાવું.

મારે કોટે ચંદનહાર જળાકતો બીજી ઘરેણુંરે બાઈ રાજઆના વીર. વધાવો.

હું તો નારીરે કધ વડુનાં રૂપને રસીલી તાડે ઘરેણું દેખાડ. વધાવો.

મારી કોટે ચંદનહાર જળાકતો બીજી ઘરેણુંરે કધ બાઈનો વીર. વધાવો.

વધાવો ૨ જો.

રાજ કાશીમારે વાગ્ગં વાગીઆં દારકાંમારે હેલી ઘડમારે નીશાન,

વધાવો રાજરામનાં.

રાણી રૂકમણી છાના કાગળ મોકલે ઘેર આવે સુભદ્રાબાઈના વીર. વધાવો.

તમ આવેરે ભર્યા મંદીર કિધડે ઘેર આવેરે સુભદ્રાના વીર. વધાવો.

રાજ ભુજનગરમાં વાગ્ગં વાગીઆં દરબારગઠમારે હેલી ઘડ્યારે નિશાન. વધાવો.

વડુવર પદમકુંવર છાના કાગળ મોકલે ઘેર આવે તખ્તઆના વીર. વધાવો.

તમ આવે ભર્યા ભંડાર દિગડે આપણે ઘેર છેરે મદનસીંહજીના વિવાહ. વધાવો.
 રાજ ભુજનગરમાં વાળં વાગીઆં નાગર ચકલામાંરે હેલીઆં ધડ્યાં નીશાન. વધાવો.
 વહુવર કઈ છાના કાગળ મોકલે આવો કઈ બાધના વીર. વધાવો.
 તમ આવે ભરી મેડી ઉધડે આપણે ઘેર છેરે કીયા બાધના વિવાહ. વધાવો.
 વહુવર કઈ વહુ છાના કાગળ મોકલે ઘેર આવો કઈ બાધના વીર. વધાવો.
 રાજ ભુજનગરમાં વાળં વાગીઆં માંડવડામાંરે હેલી ધડ્યાં નીશાન. વધાવો.
 તમ આવે ભર્યા ભંગલા ઉધડે આપણે ઘેર કઈ બાધના વીવાહ. વધાવો.

૩ જીં વધાવું.

જીરે પહેલો વધાવો મારે આવીએ, જીરે મોકલ્યો દાદાને અવાસ;
 વાડીના ભમરા વાસ મીડી ને સાકર શેરડી. વાડીના.
 જીરે દરબારમાં દરબારીઆ મેં જોયા, જીરે ન આવે કીયા બાધને તોલરે.
 જીરે બીજો વધાવો મારે આવીએ જીરે મોકલ્યો મારા કાકાજીને અવાસ.
 જીરે વખારમાં વખારીઆ મેં જોયા ન આવે મારે કીયા બાધને તોલે. વાડીના.
 જીરે અગની વધાવો મારે આવીએ મોકલ્યો મારા માતાજીને અવાસરે;
 જીરે પરદેશમાં પરદેશીઆ મેં જોયા નાવે મારા કીયાબાધને તોલે.
 જીરે ચોથો વધાવો મારે આવીએ જીરે મારા વીરાજીને અવાસ;
 જીરે નિશાળમાં નિશાળીઆ મેં જોયા નાવે મારે કીયા બાધને તોલે.

વધાવો ૪ થો.

પહેલો વધાવો મારે આવીએ મોકલ્યો મારા દાદાને અવાસ.
 દાદા તમારી શહેરીએ અગર બહેકે સાજીરાત વધાવો.
 અગર બહેકે ચંદનચુએ જીરે કસ્તુરી મરદન હોય વધાવો.
 બીજો વધાવો મારે આવીએ જીરે મોકલ્યો મારા કાકાજી અવાસ;
 કાકા તમારી ડેલીએ જીહો અગર બહેકે સાજી રાત વધાવો.
 અગર બહેકે ચંદન ચુએ જીરે કસ્તુરી મરદન હોય વધાવો.
 અમ્મી વધાવો મારે આવીએ જીરે મોકલ્યો મારા મામાજી અવાસ;
 મામા તમારી મેડીએ જીહો અગર બહેકે સાજી રાત વધાવો.
 અગર બહેકે ચંદન ચુએ જીરે કસ્તુરી મરદન હોય વધાવો.
 ચોથો વધાવો મારે આવીએ જીરે મોકલ્યો વીરાજી અવાસ;
 વીરા તમારે ઝોરડે અગર બહેકે સાજી રાત વધાવો.
 અગર બહેકે ચંદન ચુએ જીરે કસ્તુર મરદન હોય વધાવો.

નીંદરડી.

રાય પહેલડા પીરની નીંદરડી નીંદર આવીરે લક્ષ્મીનારાયણની સેજ. નીંદ.
 રાણી રૂકમણી જગાડે જગે નહિ જગો જગોરે સુભદ્રાબાઈના વીર. નીંદ.
 રાજ બીજલા પહોરની નીંદરડી નીંદર આવીરે માધુભાની રહેજ. નીંદ.
 વૌવર પદ્મકુંવર્યા ચાંપે છે પાવલા જગો જગોરે તખતબાના વીર. નીંદ.
 સ્વામી તમેરે પીધેરે કસુંબલો તમે ચાવ્યારે નાગરવેલનાં પાન. નીંદ.
 ગોરી નથી પીધેરે કસુંબલો નથીરે ચાવ્યાં નાગરવેલનાં પાન. નીંદ.
 અમે કમેરીથી અસુરેય ધારીઆ નીંદર આવીરે અમારી સેજ. નીંદ.
 રાજ ત્રીજ પોરની નીંદરડી નીંદર આવીરે કીયા ભાઈને સેજ. નીંદ.
 વૌવર કીયાં વહુ ચાંપે છે પાવલાં જગો જગોરે કઈ બાઈના વીર. નીંદ.
 સ્વામી તમેરે પીધો કસુંબલો તમે ચાવ્યારે નાગરવેલનાં પાન. નીંદ.
 ગોરી નથી પીધેરે કસુંબલો નથીરે ચાવ્યાં નાગરવેલનાં પાન. નીંદ.
 અમે દરબારથી અસુરે પધારીઆ નીંદરડી આવી અમારી સેજ. નીંદ.
 રાજ ચોથા પોરની નીંદરડી નાદીર આવીરે કીયા ભાઈની સેજ. નીંદ.
 વૌવર કીયાં વહુ ચાંપે છે પાવલાં જગો જગોરે કઈ બાઈના વીર. નીંદ.
 સ્વામી તમે પીધેરે કસુંબલો તમે ચાવ્યારે નાગરવેલનાં પાન. નીંદ.
 ગોરી નથીરે પીધેરે કસુંબલો નથીરે ચાવ્યાં નાગરવેલનાં પાન. નીંદ.
 અમે નિશાળેથી અસુરે આવીઆ નીંદર આવીરે અમારી સેજ. નીંદ.

વધાવો ૫ મો.

પહેલો તે વધાવો મારે આવીઓ જીરે મોકલ્યો દાદાજી અવાસ,
 દાદીજીએ ઉઠીને વધાવીઓ જીરે દાદાજીએ દીધાં ધણાં માન;
 રાણારાજ કસળો વધાવો મારે. આવીઓ. ૧
 બીજો તે વધાવો મારે આવીઓ જીરે મોકલ્યો મારા કાકાને અવાસ,
 કાકીજીએ ઉઠીને વધાવીઓ જીરે કાકેજીએ દીધાં ધણાં માન રાજ રાજ કસળો.
 વધાવો. ૨
 અગી તે વધાવો મારે આવીઓરે મોકલ્યો મારા મામાને દરબાર,
 માંમીજીએ ઉઠીને વધાવીઓરે માંમેજીએ દીધલાં ધણાં માન. રાણારાજ.
 ચોથો વધાવો મારે આવીઓ જીરે મોકલ્યો મારા વીરાને દરબાર,
 મારી ભાભીજીએ ઉઠીને વધાવીઓ વીરેજીએ દીધાં માન,
 રાણારાજ કસળો વધો મારે આવીઓ.

છોકરાનું ગીત.

નવાનગરની બજારમાં સારા હાથીડા વેચાય;
 સાવર સંગ મુજરેા લ્યો જાણી નથનો.
 કે હાથીડા તે કીયો મેતો સાટવે હારે કુંવર કીયા ભાધને કાજ સાવર.
 હારે મારા હાર જમાયલો હીરોકે હાંકાં મારો સગી નણુંદનો વીરો;
 હારે મારી નથડી માંહેલું મોતીરે આડે ધુધટડે જોતી સાવર.
 ચારવાર ગાવું.

છોકરા તથા છોકરી બન્નેનું ગીત.

લીંબુડીનાં લીંબુ જોવડાં પાન લીંબુ જુલો પાન;
 પાન સરીખા ગઠના કોંગરા વેલો છુટી વાડીના વડ હેઠ.
 વાડીના વડ હેઠ માફી જળકેરે જાજી જનના
 અમને ભાધનો દાદોજ દેખાડ દાદોજ દેખાડ.
 દાદો વરસેરે મોટે માંડવે. (ચારવાર ગાવું)

છોકરાનું ગીત.

વરરાજને ઉતર્યા જાળં જાણું હેઠ;
 ડોલરીઓ તે ઉતર્યા પુછે ભુજનગરના લોક ગાડેથકીકારે.
 કેસરીઆ ગાડાં વેલો થોભીઆં અમે તે જોઈ છે દાદાજની વાટ દાદાજની વાટ.
 દાદો કીયો મેતો આવે ઘોડાં વેલાં જુતર્યા. (ચારવાર ગાવું)

છોકરાનું ગીત.

લાડી પુછેરે વર લાડડારી લગનીઆં ક્યાંથી લઈ આવ્યા;
 અમારા દાદાજના રાજ્યમાં જોશી ભેટ લઈ આવ્યા.
 વાંચી દેખાડો વર લાડડા તમારી જોઈ અતુરાઈ;
 અતુરાઈએ અત્રભુજ મોહી રહ્યા રાજરામ દુવાઈ.
 જોવા મળીરે સૌ કાઈ શો બન્યારે વર લાડડો;
 વર બેનરનો ભાઈ વર મોટાનો જમાઈ.
 વાગે ઢોલ શરણાઈ અણીઆળી આંખે જોતો;

છોકરીનું ગીત.

જોશીડા તુંરે મારો વીર તુંરે મારો વીર.
 લગનીઆં લઈ આવો ગામને ગોદરે વાગે છે ઢોલરે નીશાન.
 ઢોલરે નિશાન સરણાઈઓ વાગે સાહેબા નવરંગ;
 ઉડે છે અખીલ ગલાલ અખીલ ગલાલ હાહેરે ઉડેરે આજા દારડા.

પરણે છે રાયરે ખેંગાર રાયરે ખેંગાર પરણે કીયો ભાઈ પદ્મણી;
માંકડ કુંવર પદ્મણી.

છોકરા તથા છોકરી બન્નેનું ગીત.

જગોરે મારા કુંવર કલ્યાણી જગોરે મારા મુગલ પદ્મણી;

સુતા સાહેબ જાગો હો રાજ.

સાહેબજાદી તમારી અસ્થ કરે છે પીયુર તમારી અરજો કરે છે;

પલંગના પોઢ્યા જાગો હો રાજ.

(ચાર વાર ગાવું.)

છોકરા તથા છોકરી બન્નેનું ગીત.

સાઢોની કોટે સોનાનાં સાંકળાં ઘોરેડે હુધરમાલ,

હાંહારે વેવાઈ ઘોરેડે હુધરમાળ.

મેંરે તમને કીયા વેવાઈ વારીઓ મકરો વડાશું વહેવાર,

હાંહારે તમે મ કરો વડા શું વડાઈ.

વડાતે કીયો મેતો રાજ્યારે, હાથીડા જુલે હજાર.

હાંહારે હાથીડા જુલે હજાર.

ઘોડાં જુલે ઘોડારમારે એની તેજણ જમુકે બાર,

હાંહારે એની તેજણ જમુકે બાર. (ચારવાર ગાવું.)

પોંખવા વખતે.

નમીશમારે નમીશમાં મોઢાનાં છોડ નમીશમાં,

નહિ નમેરે નહિ નમે નાની વેવાણ નહિ નમે;

નહિ નમેરે નહિ નમે મોઢાના છોડ નહિ નમે.

છોકરીનું ગીત.

વાજે મોડું વાજત્ર કરે મમકાર જેમરે વાગે તેમ સાબજન મલ્યાં;

વાજતું ગાજતું શહેરમાં આવ્યું.

ઘરરે પૂછે કીયા મેતા તણું આ ઘરે કેનાં ને આ ઘર કેનાં;

શુંરે એધાણે ઘર ઓળખાયાં.

ઉંચી મેડી ને નીચડા દરવાજા તો મોતી જડ્યા તોરણ;

બારણેરી-રાંધણીએ જાળી પાણીઆરે પરવાળા ઓરડામાં મરવો મસમસે.

ઝાલાવાડની જાળી બાવન પડની થાળી તોરે નવારેનગરના વાટકા;

ગાયો સ્વચ્છ ને ભેંસ સપાડી તો ગાયો ભેંસો દોવાના ગોણીઆ.

એટલાં વાનાં લઈને ઘેડી સાસરે જાળે સાસરીએ સુખ હાણાં જાનળે;

ઉંડા પગ ખોડી ઘેડી સાસરે રેળે તો માખાપનાં ભલાં કહેવરાવળે.

વેણી.

આબલીઆની ડાળ ને સરોવરની પાળે દીવા બજેરી;
 ત્યાં પોઢે કીયા ભાઇ ગોરા ત્યાં ઉભા વહુવર ઢોળે છે વાય;
 તો હાથ સવાલક્ષ વીંઝણેરે,
 કોઇ વાય ઢોળતાં આવી છે નીંદ્રાય, હાથનાં વેણી રહ્યારે હાથ.
 રાખારેથી પેઢેરે મોભારેથી નીસરેરે,
 કીયો જમાઈ મોર વેણી મોરી ગયો;
 આગેરાં તે જતાં કોઈ બીજને જમાઈ મળીઓ,
 ઇખેયે મલીને વેણી એવડ્યારી.
 આગેરી જતાં કોઇ ત્રીજને જમાઈ મળીઓ,
 ઈ ત્રણે મલીને વેણી ત્રેવડ્યારે;
 આગેરી જતાં કાંઈ ચોથો જમાઈ મળીઓ,
 ઇ ચારે મલીને વેણી ચોવડ્યારે.
 આગેરી જતાં કાંઈ પાંચમો જમાઈ મળીઓ,
 ઈ પાંચે મલીને વેણી વેચીઆરે;
 સેંચતાને સાચવતા કીયા ભાઈએ દીકારે,
 વેણુના મોર છતા થયારે.
 બાંધ્યા છે ઘેરડી બાંધ્યા છે આરડેરી લટકાવ્યા છે,
 ચોટલેરે માર્યા છે ખાસડ વેલરે;
 મોલો મેકાં કીયા બાઈ મોલ્યારી લ્યો રૂપીઆ સાતરી,
 મેલો કંથના હાથરી.
 લ્યો રૂપીઆ રોકરી મેલો કંથની ડોકરી,
 લ્યો અભરામી રોકડા મેલો કંથના ચોટલા;
 લ્યોને કોરી મેળરી મફરો કંથના રેળરી,
 મમારેરે મમારો ઇદીવટીઓ છે તમારો,
 તમારોરી દીવા કરીને વેણી વાળશેરે;
 મમારેરે મમારો ઇ બે ખખરો છે તમારી,
 ઇ કરજ ભરીને વેણી વાળશેરે.

